Serge Brussolo

Doctorul Schelet

Serge Brussolo

Doctorul schelet

Docteur Squelette
1987

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța

1 Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost

publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Capitolul I

Jeanne se zvârcolește în patul jilav de transpirație, încăperea nu este decât un cub de arșiță solidificată pe care o străpung acele arzătoare ale luminii ce se strecoară prin fantele obloanelor.

Cearșaful o învelește, imens și greu ca o pânză de corabie udă. Tânăra se zbate, prizonieră a unui giulgiu prea mare pentru ea, care o strânge.

La stânga patul este rece și uscat. Marc nu se mai află aici. A așteptat, probabil, ca însoțitoarea lui să adoarmă, doborâtă de căldură, pentru a se scula fără zgomot și a ieși…

Jeanne se ridică în pat, cu inima bătând.

Afară este cuptorul după-amiezii. Un suflu de aruncător de flăcări care urcă străzile și usucă tencuiala fațadelor, scorojind zugrăveala și vopseaua.

Cum de a putut Marc să iasă și să străbată încă o dată aceste străduțe arse de sute de ori, acest deșert urban care-ți frige tălpile picioarelor prin grosimea încălțămintei?

Jeanne se extrage din culcuș. Goală, umedă, cu jgheaburi în scobitura șalelor, cu picături sărate curgându-i de la subsuoară.

I se pare că-l vede pe Marc împleticindu-se pe *Calle*

Central, cu capul gol, fără pălărie, cu părul decolorat, pielea înroșită și deshidratată.

Se duce către lavabou, ia puțină apă în căușul palmelor și se stropește, fiecare cută a corpului său este iritată de transpirație. Sânii îi par îngrozitor de grei. O stingheresc, o trag înainte.

Suspină. Oglinda plesnită a lavaboului îi întoarce imaginea. Este a unei fete roșcate, cu păr bogat și creț. Cu gura și nasul cam prea mari.

„O frumusețe în felul ei”, se spune de obicei despre ea.

În ce fel? Nu știe.

„Mai degrabă în genul nesățios, i-a spus Marc o dată, tu ai o gură făcută să sfâșie carnea și să-i stoarcă pe bărbați… Sau poate invers?”

Jeanne își trece palmele peste obraji. În oglindă nu zărește decât o femeie obosită, cu ochii umflați, cu gura posacă și lipsită de vigoare. Căldura din cameră trebuie să fi ajuns la patruzeci și opt de grade. Jeanne își desprinde șuvițele care i s-au lipit de piele. Părul prea lung o apasă pe ceafă ca o uriașă blană neprelucrată.

Căldura este bolnăvicioasă, arzătoare, te calcă pe nervi și te istovește.

Tânăra își privește slipul căzut pe jos fără a se putea hotărî să-l ridice.

Valizele deschise alcătuiesc o îngrămădire bizară într-unul din colțurile camerei. Pe un scaun, zvârlite unul peste altul, două aparate de fotografiat, o serie completă de obiective. Un echipament de turism devenit astăzi prea greu ca să te poți gândi fie și o singură clipă să te încarci cu el.

Vacanța. O scurtă oprire la San-Carmino…

„O fugă până-n America de Sud, spusese Marc, numai cât să schimbăm aerul.”

Toate acestea par atât de îndepărtate!

Jeanne caută un halat. Știe că va trebui să-l scuture înainte să-l tragă pe ea, căci libărcile care foiesc în

camera de baie au scârbosul obicei de a se cuibări în el.

Ea deschide ușa camerei.

— *Señor* Corco? strigă cu glas înăbușit.

Ajungând la San-Carmino, avuseseră neplăcuta surpriză de a descoperi că singurul hotel este închis din cauza unei… alunecări de teren!

Cu două săptămâni mai devreme avusese loc un cutremur care provocase năruirea unei jumătăți din clădiri. O inimă caritabilă le-a spus totuși că un anume Joseto Corco închiriază din când în când o cameră aflată deasupra prăvăliei sale și dacă aceasta poate să-i scoată din încurcătură…

„O cameră la un localnic? izbucnise în râs Marc, o să fie și mai pitoresc, nu? Și apoi, oricum, n-o să rămânem prea mult…”

Dar ca să spună aceasta luase aerul șiret al unui prost jucător de pocher. Încă din acea secundă Jeanne a început să se simtă stingherită. A vrut să protesteze, să spună ceva în genul: „Oh! Ascultă, e o cocioabă, să mergem mai departe… Acolo unde se va găsi un hotel ca lumea, cu aer condiționat”.

Însă ochii lui Marc deveniseră înfricoșător de ficși… extraordinar de mari, cu toată lumina intensă, își îndreptase asupra tinerei pupilele imense, de pisică ce se pregătește să sară, și Jeanne își simți cuvintele stingându-i-se pe buze.

Urmase lunga căutare a magazinului, pentru a nimeri în cele din urmă la o inscripție în alb și negru. Funebru:

„Joseto CORCO. Anatomie. Osteologie”
Casă fondată în 1889

Iar în vitrină…

Jeanne își reținuse o exclamație de surpriză și teamă.

— Nu! Marc! Ai văzut? E o glumă sau… Doar n-o să…?

Tânăra își strânse halatul peste sânii care o stânjeneau. Fusese întotdeauna mândră de pieptul ei,

dar astăzi ar fi vrut să poată deșuruba o mică valvă secretă din interiorul mameloanelor și să lase să scape niște aer, așa cum se dezumflă un pneu sau o vestă de salvare, să-și facă pentru această împrejurare sâni de adolescentă.

— *Señor* Corco?

Strâmbă din nas. De cum a trecut pragul magazinului, a fost asaltată de miros. Un miros fad, pe care Marc se face că nu-l bagă de seamă. Un miros de oase.

Prăvălia bătrânicioasă avea ceva prea desăvârșit, prea exemplar ca să fie adevărat. Vitrinele verzui păreau să fi fost luate de la un acvariu gigantic, de grădină zoologică. Mobilele, rafturile, frecate îngrijit cu ceară, aveau cu toatele o înfățișare incertă de lucruri de ocazie. Se aflau acolo câteva instrumente de chimie elementară, eprubete, alambicuri, serpentine de răcire, dar privirea luneca peste această sticlărie fără măcar s-o vadă, ca să se oprească la rafturile cu geamuri… cu șirurile lor de cranii lustruite, înălbite. Cranii întregi, complete. Iar apoi mici obiecte oribile, stafidite ca niște cartofi osificați, capete cu bărbii prognate, maxilare de bătrâni, lipsite de dinți… Fălci cu molari plombați! Deșeuri înspăimântător de reale, lucruri care o dată mâncaseră, vorbiseră, băuseră… *Sărutaseră.*

Jeanne nu-și putuse reține un fior. Schelete întregi stăteau în picioare, în dulapuri cu geamuri, în poziție de drepți. Le susțineau atârnători de metal, făcând din ei niște stranii spânzurați decapați cu grijă. Alții stăteau rigizi, ca trași în țeapă pe trepiedele lor. Câteva etichete precizau: „Coloană vertebrală flexibilă. Discuri intervertebrale de cauciuc permițând articularea.”

Parchetul scârțâia, făcând să tremure arhitecturile osoase în cuștile lor de sticlă. Aceasta amintea de zornăitul unei perdele de mărgele.

Dar și alte siluete populau magazinul: statui de ipsos demontabile, colorate violent în roșu. Ecorșeuri din piese detașabile, cărora li se putea desprinde fiecare

mușchi pentru a se ajunge la organe… Acestea erau ele însele mobile, ca piesele unui joc de construcție. Mici pastile numerotate fuseseră lipsite pe suprafața figurinelor, care-ți ajungeau până la bărbie, conferind acestor geografii musculare un fals aer de monument deschis pentru vizite turistice. Jeanne nu îndrăznise să le atingă de teamă să nu vadă manechinele dislocându-se, vărsându-și splinele, inimile, plămânii într-un talmeș-balmeș de ladă de gunoi.

O ușă larg deschisă lăsa să se ghicească în fundul prăvăliei o cămăruță obscură. Pe jos era întinsă o coală mare de hârtie de ambalaj pe care fusese aranjat un schelet îndoit în poziție fetală… Gata să fie împachetat ca un vulgar obiect de artizanat local.

Jeanne ar fi vrut să plece, însă Marc stătea în spatele ei, țeapăn și greu, strivindu-i umbra cu o inerție dușmănoasă, de santinelă.

Joseto Corco apăru. Era un omuleț dolofan și smead, cu un craniu lucios și o mustață dreaptă de seducător latin.

Purta o bluză albă, descheiată peste pieptul voinic. Mâinile lui grăsuțe, perfect îngrijite, erau îngreunate de aurul a trei sau patru inele indiene, Jeanne găsi pe dată că are ceva de frizer. Părea nepotrivit în decorul magazinului. Rotunjimea lui aproape de obezitate aducea însă o notă liniștitoare în acest univers descărnat, redus la simple epure[2] de organe.

— Este os, atacă el de îndată, os veritabil. Aici n-o să găsiți imitații de plastic, așa cum se fabrică astăzi. Toate craniile au fost preparate de mână în atelier și asamblate cu cea mai mare atenție. Există, desigur, câteva modele cu maxilare desperecheate, ca pretutindeni, de altfel, dar am o mulțime de capete

---

2 Desen liniar care reprezintă la scară, pe unul sau mai multe planuri, proiecțiile diferitelor părți ale unei figuri cu trei dimensiuni.

întregi, cu toate oasele garantat originale.

Marc trebui să-i explice că nu veneau să cumpere material anatomic. Omulețul se arătă dezamăgit.

— Ah! Da, murmură el, turiști? Din cauza hotelului închis…

Cu o figură ursuză, le arătase camera, fără să le ascundă faptul că nu-i vorba de un hotel de lux. Marc trecuse peste acest amănunt:

„Nu-i decât pentru două sau trei zile, cât să vizităm biserica troglodită.” Două sau trei zile…

Jeanne își încleștă fălcile. Astăzi se împlineau trei săptămâni de când putrezeau la San-Carmino, și cea mai mică hotărâre în veleitate goală. Viața se destramă pe măsură ce termometrul urcă și-ți spui: „O să mă duc îndată… Da, de cum se va mai răcori”. Dar orele trec și nu faci o mișcare.

„Mă prostesc”, își spune Jeanne de zece ori pe zi. Este adevărat că nu mai judecă decât extrem de lent, creierul ei se împotmolește în gânduri avortate.

A fost de ajuns o săptămână de căldură intensă ca să facă din ea o epavă. Ar vrea să-l convingă pe Marc să plece, și părăsească orașul, dar tânărul n-o mai aude, nu mai vorbește, iar pupilele sale – dilatate îngrozitor – nu se îngustează niciodată. Chiar și în plin soare.

— N-ar trebui să mai rămâneți aici, i-a spus Joseto Corco în ajun, căldura este periculoasă pentru oameni ca dumneavoastră. Veniți dinspre nord, nu-i așa?

— Din Canada.

— Ouuh! a gemut el cu o strâmbătură comică, atunci e și mai rău. Sunteți prea albi, prea blonzi ca să rezistați la focul de la San-Carmino. Aici suntem pe o nicovală. Soarele bate, bate… și iar bate. Vă strivește. Dacă vă încăpățânați…

Jeanne coboară cele câteva trepte care duc spre magazin. Copilul este aici, în penumbra prăvăliei. Așezat la o masă, el asamblează cu o atenție maniacală piesele unui puzzle în trei dimensiuni.

De fapt nu este vorba cu adevărat de un puzzle, ci de un craniu desfăcut cu totul, dezumflat ca un pneu, căruia îi reface volumul prinzând unii de alții zimții mărunți care mărginesc fiecare bucată de os.

Mânuțele lui jonglează cu plăcile albe și curbate. El nu se uită la ceea ce face, ochii lui sunt ficși, morți. Procedează prin atingeri succesive, în felul orbilor. *Clac, clac…* Oasele se îmbucă la fel ca elementele unui joc de construcție.

Jeanne îl observă pe băiat. Chipul său de indian cu trăsături enigmatice îi conferă o expresie de nepătruns. Ai zice că este un soldat ocupat să-și monteze la loc arma, numărând în minte secundele cerute de această îndatorire. Între degetele lui capul prinde formă. Sfera ivorie se reconstituie. Temporal, occipital, parietal… *Clac, clac.*

— E un copil autist, a murmurat într-o seară Joseto Corco, n-a rostit niciodată un singur cuvânt. Fratele său a fost aici pentru o lucrare de tâmplărie. Copilul a venit cu el. Recunosc, nu i s-a dat nicio atenție, la plecare a fost găsit în depozit, ocupat să reconstituie craniul acesta ca și cum ar fi făcut-o toată viața. De atunci vine aici pe neașteptate, se așază într-un colț și se întoarce la puzzle vreme de două sau trei ore. Îl las în pace. Asta ar putea să-l facă să-și revină, nu credeți? Când se satură, pune bucățile într-un sertar și pleacă, fără un gest, fără un cuvânt… N-aveți nicio grijă, nu face rău.

— Dar nu i s-ar putea da altceva? i-a sugerat Jeanne, știu și eu: o căsuță de lemn, un mecano, un puzzle mai… obișnuit?

— Am încercat cu un joc de cuburi care fusese al fiului meu, murmurase Corco, dar nu primește decât craniul ăsta. Numai craniul ăsta.

Jeanne se oprește în pragul cămăruței, își ține respirația. Mai cu seamă nu vrea ca băiatul să-și întoarcă înapoi capul și să lase asupra ei o privire moartă… cu pupilele prea dilatate. O privire de animal

ieșit la vânătoare, de pisică pândind o pasăre.

Clac-clac. Mânuțele caută plăcile de os, identifică zimții fragmentelor. Macabrul puzzle capătă formă. Un cap, un cap de fildeș, lustruit datorită repetatelor manipulări și care lucește ca o bilă de biliard. Un cap de adult mort între mâinile acestui copil zidit în sine. Jeanne a încremenit, de teamă că va făcea podeaua să scârțâie. Ochii copilului sunt două crăpături. Degetele sale nu șovăie, ci demonstrează o precizie chirurgicală, puțin înspăimântătoare. Și deodată copilul întoarce capul, o fixează pe femeia cea tânără.

— Ă… *Señor* Corco nu este aici? se bâlbâie Jeanne cu o crispare de neînfrânat.

Ea observă că băiatul răsucește încet craniul reconstituit astfel că orbitele goale o privesc și ele pe această *gringa* în halat prost închis și care-și arată coapsele foarte albe.

Jeanne înghite în sec, nu fără greutate. Dar s-a și terminat. Copilul a demontat craniul cât ai bate din palme, pune oasele într-un sertar. Iată-l că împinge ușa cu geam. Este în stradă, mică siluetă străvezie care se topește în lumină.

Joseto Corco apare în sfârșit din cămăruța aflată în spatele prăvăliei.

— Da? face cu o voce încă moleșită de somn.

Partea din față a bluzei lui este pătată de transpirație.

„Probabil că-și face siesta în depozit! își spune tânăra, dormea în mijlocul scheletelor împachetate!”

— Prietenul meu a plecat, spune grăbit, sunt îngrijorată. Cred că este bolnav. Sper că încă n-a luat-o pe drumul care duce la biserica troglodită.

— Sub soarele ăsta? se miră Corco, ar trebui să fie nebun. Ar fi bine să-l supravegheați mai atent, cred că are un început de insolație, l-ați făcut să ia pastilele de sare pe care vi le-am dat?

Jeanne dă din cap.

— Și doctorul? aruncă ea, aproape agresivă.

— Oh! Știți, e un doctor itinerant, își face circuitul, dar nu se poate ști cu precizie când va trece pe aici.

— Chiar nu există altul?

— Nu, recunoaște Corco, bătrânul Corentano a murit cu cincisprezece zile înainte să veniți dumneavoastră, de atunci e o porcărie. Spitalul cel mai apropiat se află la două sute patruzeci de kilometri. Și apoi, cei de aici se duc mai curând la tămăduitor.

Omul cel corpolent se schimbă de pe un picior pe altul, încurcat. Se simte că ar dori să-i facă serviciul, dar ideea de a înfrunta căldura îl face să șovăie.

— Ascultați, cedează în sfârșit, o să luăm mașina și o să urcăm până la grote, cu un dram de noroc o să-l prindem pe drum. Poate că nu s-a dus dincolo de vila Ficha? Dacă e acolo, n-are de ce se teme de soare.

— Da, murmură Jeanne plină de o nădejde absurdă, fără îndoială că e la vila Ficha.

— În orice caz biserica rămâne închisă până la ora șaptesprezece, n-o să poată intra. Duceți-vă să vă îmbrăcați, eu scot mașina.

Jeanne bolborosește o scurtă mulțumire și urcă să-și pună o cămașă și o fustă largă. Pielea sa iritată nu mai suportă atingerea dangarezilor cu croială strâmtă.

Când coboară din nou, Corco așteaptă la volanul unui antic Studebaker verde-oliv. Tânăra împinge ușa magazinului și pune piciorul pe trotuarul îngust.

Este ca și cum s-ar apleca peste un vas de ulei clocotit. Orașul este împietrit de căldură. Fără umbră, fără relief, ca dezumflat. Jeanne nu poate sesiza distanțe, nu are senzația de perspectivă, nu.

Soarele alb a șters totul. San-Carmino nu mai este decât un decor pictat pe o pânză prea subțire, un decor care nici nu încearcă să producă o iluzie optică. Orașul este laminat, strivit, ca florile sau frunzele care s-au pus la uscat între paginile unui dicționar gros. Nimic nu însuflețește străzile pustii, nicio siluetă, nicio umbră mobilă.

— *Nu-i nimeni*, murmură tânăra dând instinctiv înapoi.

— Este siesta, spune încet Corco, e firesc.

Siesta! Jeanne își reține o ridicare din umeri. De când a sosit aici, San-Carmino i s-a înfățișat mereu ca prăbușit într-o interminabilă siestă. Aici se doarme prea mult și este vorba de un somn bolnăvicios, își amintește că i-a spus lui Marc:

— E ca un alibi, nu găsești? O scuză pentru a ascunde un fel de apatie patologică. Un pretext…

Marc s-a strâmbat fără a întoarce capul.

— Aiurezi, a lăsat el să-i scape, ne aflăm în zona tropicală, curând va veni vremea ploilor. Te-ai uitat la termometru? Cum vrei să dai dovadă de vitalitate pe o astfel de căldură?

El are dreptate, fără îndoială. Jeanne cunoaște prea puțin America de Sud, însă nu poate scăpa de o senzație de degradare, de stricăciune.

„Camera unui bolnav, își spune, o cameră închisă, prost aerisită, în care febra crește într-o dogoare de seră. Același miros de transpirație, de decadență.”

Pătrunzând în San-Carmino, a avut impresia că se aventurează în odaia unui muribund. O încăpere cu un pat imens, în mijlocul căruia s-ar agita o ființă informă și buhăită, atacată de una din acele boli misterioase produse de junglă și țânțari. Ar fi totuși greu de găsit un fir de întuneric în acest oraș cu clădiri albe, orbitoare. Strălucirea soarelui peste acest labirint văruit arde retina turiștilor și filmele „color” în burțile aparatelor de fotografiat.

Nu este cu putință să ieși fără să-ți ascunzi ochii după niște imenși ochelari de soare, care-ți dau pe loc un aer de spion de cinematograf.

Astfel, Jeanne, care nu suportă lumina prea vie, n-a văzut niciodată San-Carmino decât printr-un fel de văl artistic, o ceață de căldură ale cărei tresăriri aleargă dureros de-a lungul nervului său optic. Corco

demarează.

Mașina trece încet printre fațadele crăpate, răscoapte. Vila Ficha se ridică la prima intersecție. Este o clădire barocă, numai colonade și curți interioare.

Prost întreținută, ea prezintă din anumite unghiuri înfățișarea unei ruine decojite.

Intrând aici pentru prima dată, Jeanne a avut convingerea că pune piciorul pe o epavă, că forțează intrarea unui mormânt proaspăt deschis în urma unui cutremur de pământ.

Corco frânează. Tânăra sare jos. De cealaltă parte a pieței, perdelele fâlfâie la ferestre. Jeanne le ghicește lesne pe bătrânele cu basmale negre care rânjesc între ele: „Iar și-a pierdut *gringa* bărbatul!”

Pentru a scăpa de soare, se repede în vestibulul clădirii. Este ora siestei, nu există paznic, dar grilajul care apără intrarea în săli a rămas deschis. De ce s-ar lua vreo precauție? Aici nu este nimic de furat... Singurul element de interes al „muzeului” îl constituie frescele mâzgălite pe ziduri în urmă cu aproape optzeci de ani de către un nebun pentru care vila Ficha a fost închisoare și mormânt.

Jeanne înaintează, precedată de răsunetul pașilor ei. Fiecare deschizătură a fost blocată cu gratii, cu grile. Aici chiar și ferestrele au broaște.

Tufișuri zbârcite, uscate umplu curțile interioare, iar crengile lor au consistența osului sfărâmicios.

— Marc? strigă Jeanne, Marc, ești aici?

Vocea ei se deformează sub bolțile vechii mănăstiri. Coreo își târăște picioarele. Se vede bine că locul îl indispune.

Jeanne își lasă privirile să mai alerge o dată de-a lungul frescelor, în prima sală nu sunt decât pete brune care ar putea fi confundate cu marmoraje de umezeală sau cu aureole de mucegai, dar când te apropii se vede limpede că este vorba despre o mulțime de personaje minuscule, pictate în stilul miniaturilor japoneze.

Personajele înmuguresc, proliferează, fără să țină seama de legile perspectivei, pentru a istorisi ceva cumplit. Jeanne face ochii mici, dar lumina este insuficientă. Crede că distinge o mulțime, străzi, un oraș… Un decor banal, desenat într-un chip mai degrabă naiv și pe urmă colo – dintr-o dată –, la colțul unei dărăpănături, o aglomerație. La mijlocul cercului de gură-cască: un om care gesticulează și se zvârcolește pe jos.

Insul cuprins de convulsii este gol, iar corpul său se deformează, pielea lui se întinde sub acțiunea unei extraordinare creșteri dinăuntru.

O serie de imagini alăturate descriu cum progresează răul: carnea care sare în aer la înălțimea umărului, lăsând să se vadă conturul ivoriu al articulației. Apoi, curând, alte sfâșieri, pe tot corpul…

Jeanne simte că i se accelerează respirația.

— Corco, murmură ea, mai povestește-mi o dată…

Grăsanul se strâmbă. Este supus la chinuri.

— Domnișoară Jeanne, geme el, n-ar trebui să vă intereseze lucrurile astea. Sunt desenele unui nebun. Cel care le-a făcut a stat închis între aceste ziduri vreme de douăzeci și cinci de ani. Era un băiat de familie, degenerat, bolnav. Tatăl său l-a închis aici împreună cu o guvernantă și un infirmier… închis pe viață.

— Cum se numea?

— Lopez Verdero y Concha. Era la începutul veacului, într-o epocă de obscurantism. Și-a petrecut întreaga detenție mâzgălind pereții clădirii, iar apoi a murit… de o congestie cerebrală datorată unei insolații.

Jeanne își ațintește degetul spre desen.

— Acolo, spune ea, omul acela gol care-i sfâșiat dinăuntru, ce reprezintă aceasta?

Corco are un aer foarte nefericit.

— O legendă. Nimic mai mult. Se spune că San-Carmino a fost cândva o feudă a diavolului și că o treime din populație a căzut pradă vrăjilor.

— Este, așadar, o scenă de posedare diavolească?

— Da. Scheletul victimei crește în interiorul corpului său ca… LA FEL CA UN ARBORE CARE AR CREȘTE CU MARE VITEZĂ.

— Scheletul… Numai scheletul?

— Da, asta-i drama, oasele cresc, dar nu mușchii, nici învelișul de carne, astfel că, în mod fatal, corpul se rupe ca o țesătură ca să permită scheletului să crească mai departe.

— Este oribil.

— Se spune că, pe timpul Marii Posedări, oamenii erau sfâșiați astfel cu zecile. Pielea întinsă, gata să se rupă, plesnea, lăsând să iasă la iveală scheletul, care-și urma creșterea în mijlocul resturilor de organe. Un om de un metru șaizeci dădea naștere astfel unui schelet de uriaș, o monstruozitate de doi sau trei metri cu alcătuire de gorilă.

Jeanne își trece o mână peste frunte. În mod curios, de când a intrat în vilă transpiră mult mai mult.

— Marea Posedare, subliniază ea, este o realitate istorică sau o legendă?

Corco izbucnește într-un râs copios, forțat.

— Vreți să spuneți o realitate isterică! cotcodăcește el. Cred că lucrurile se mărginesc la doi ani de nebunie colectivă. O febră care a cuprins cartierele sărace… Lucrurile s-au soldat cu un masacru. Preoții au binecuvântat săbiile gărzii civile. O poveste cât se poate de urâtă.

Jeanne strânge buzele. Marc i-a vorbit despre toate acestea. Ea își amintește și acum:

„Cherhanalele nu mai funcționau, peștele devenise o raritate. Mizeria din cartierele populare atingea o cotă greu de imaginat. Se cocea revolta. Atunci, brusc, a apărut această poveste a posedării, care le convenea de minune patronilor! Dintr-o dată, diavolul a devenit singurul răspunzător pentru toate flagelurile. O superbă manipulare a opiniei generale! De la o zi la alta,

răspunzători nu mai erau bolșevicii, erau posedații! Soluția? Un exorcism general. Mai întâi sfeștocul… și apoi sabia. Cred că s-a folosit mai mult sabia decât sfeștocul. Pe atunci diavolul era calul de bătaie!”

Jeanne mângâie cu vârful degetelor fresca.

— Lopez Verdero a fost amestecat într-o răzmeriță, încheie Corco, a primit o lovitură de sabie în cap și și-a pierdut mințile. Era unul dintre acei progresiști care întrețineau relații cu muncitorii ce se ridicaseră. Restul vieții și l-a petrecut mâzgălind aceste orori.

Corco privește în jurul său.

— Ascultați, începe brusc, sunteți obosită, afară e prea cald pentru cine nu-i obișnuit. Rămâneți aici, odihniți-vă, o să mă duc singur mai departe, până la biserică. Nu vreau să faceți și dumneavoastră o insolație.

Fără să aștepte răspuns, el se întoarce și pornește în direcția ieșirii.

Lui Jeanne îi lipsește curajul de a protesta, îngenunchează în praful de tencuială. Pasul lui Corco se stinge sub bolți. Ea rămâne aici, strivită de lașitate și oboseală, încercuită de ghirlandele, care bat în cafeniu, ale desenelor.

Nu-și poate desprinde ochii de pe zid.

I se pare că vede picturile prinzând viață, înăuntrul corpului celui posedat scheletul se umflă, se îngroașă, sâmbure monstruos care crește în dauna fructului în care sălășluiește. Puțin câte puțin, scheletul devine mai mare decât învelișul. Țesuturile cedează, tendoanele plesnesc unele după altele, mușchii sunt sfâșiați…

Omul urlă, urlă… doborât de oribila impresie că este sfârtecat dinăuntru!

Pielea devine lucioasă, ia înfățișarea bășicilor umflate prea tare. Cușca toracică își arată acum sulurile osoase. Coastele par enorme, disproporționate față de restul corpului. Sunt barele în care un ciocan izbește fără a izbuti să le frângă. Și deodată – explozia: epiderma se

cască de la bărbie până la pubis cu un plesnet de mătase, învelișul de carne alunecă, se chircește, lăsând cale liberă unui uriaș schelet de culoarea fildeșului ce răsare dintr-un talmeș-balmeș de organe ca o epavă întorcându-se la suprafață. Inima, plămânii, ridicol de mici, trec prin spațiile grătarului toracic, pești prea mărunți ca să fie reținuți pe ochiurile plasei. Globii oculari cad în interiorul orbitelor pe care nu mai reușesc să le umple. Creierul se dezlipește și se surpă în fundul unei calote craniene de două ori prea mare pentru el…

Scheletul degajat de crisalida lui de carne își înfățișează structura osoasă. Vibrează ușor și continuă să crească. Este ca un sâmbure de piersică ce va face să explodeze pulpa fructului care-l acoperă, după care va deveni minge de tenis, balon de fotbal…

Jeanne simte că-i vine greață.

Dintr-un salt se smulge de lângă zid. O doare îngrozitor capul. Caută un loc neatins pentru a se ghemui, dar nebunul n-a lăsat niciun spațiu nefolosit. Douăzeci și cinci de ani a desenat aceste coșmaruri sub ochiul sever al unei bone îmbrăcate în negru! În unele locuri, desenele sunt atât de mici că nu pot fi deslușite decât cu ajutorul unei puternice lupe. Tânăra își amintește că Marc avea de gând să le fotografieze. De altfel, încă din prima zi a folosit cinci sau șase filme pentru a „acoperi” peretele, dinspre vest.

„Nu te plictisește? spunea el, este pentru cartea mea, știi… Cred că poate fi ceva important.”

Jeanne clatină din cap, distrată. Până acum nu s-a gândit cu adevărat ce motive l-au determinat pe iubitul ei să facă un ocol prin San-Carmino. Crezuse că el pregătește o teză de doctorat și că unul dintre capitole va fi consacrat studierii vilei.

„Înțelegi, șoptise Marc pe un ton de conspirator, au mascat o revoluție în germene într-o poveste de vrăjitorie! E un caz unic! N-au spart o grevă, oh! Nu! S-a recurs la un exorcism general. Clerul s-a făcut complice

al represiunii, a izbutit să convingă masele mizere de prezența diavolului și să-i întoarcă pe nefericiți împotriva sindicaliștilor! Nimeni n-a scris vreodată despre aceasta, dacă reușesc…”

Jeanne asculta mimând un interes de care era departe de a fi animată. Latura „universitară” a tânărului o plictisea de moarte.

Dar era la început. Cu trei săptămâni în urmă…

Acum se teme puțin să privească înainte, să descifreze hieroglifele trasate cu o pensulă nepricepută de nebunul mort între aceste ziduri. Ea se teme că va descoperi figuri îngrozitoare. Cu coada ochiului a și întrevăzut câteva crochiuri stranii, înfățișând niște vaci ale căror coarne se fărâmițează, niște pisici care-și pierd ghearele și dinții…

Și apoi sunt câinii aceia, al căror păr zboară în vânt, descoperind o piele albăstruie, obscenă. Câini mari, musculoși, cu labe imense.

„…Îi foloseau în casele de plăcere, i-a explicat Marc, pentru a împerechea femeile însetate de practici zoofile. La San-Carmino exista un stabiliment de acest fel. Era poreclit «cocina lui Eros». Uneori, în culmea orgasmului, animalele mușcau femeile de ceafă, sfărâmându-le vertebrele cervicale. Pe urmă aceste morți trebuiau explicate, astfel că se inventau accidente de călărie, căzături nefaste. Și burghezele bogate din cartierele bune coborau în cavou înconjurate de toate onorurile.”

Jeanne se așază pe jos, își strânge sub bărbie genunchii, luând fără să-și dea seama poziția unei fetițe speriate.

Ar vrea ea mucegaiul să devoreze frescele, să redea pereților puritatea de odinioară.

De ce și-a prins Marc mâna în angrenajul acesta? Ca să-și consolideze postul de asistent la facultate prin publicarea vreunui expozeu cu titlu sforăitor?

O prevenise de altfel în momentul plecării:

„O să facem câteva opriri pentru documentarea mea, va trebui să-mi fac rost de copii din unele arhive…”

La început Jeanne s-a gândit că nu va fi vorba decât de scurte răstimpuri petrecute în bibliotecă și că – lăsându-l pe Marc împreună cu scrierile sale oculte – ea se va duce să se bronzeze integral într-un golfuleț pustiu ori la solariul hotelului de cinci stele.

Dar nimic din toate acestea nu s-a realizat.

Acum este aici, ghemuită într-un ungher din vila Ficha, încercuită de scrijeliturile unui nebun.

I se pare că mai aude vocea lui Marc: „Un mare suprarealist francez s-a interesat de ele în anii patruzeci, știi?”

Dumnezeule! Când și cum au început toate acestea?

Are impresia că nu va mai putea face nicio dată ceva normal, obișnuit. De acum încolo viața cotidiană i-a fost interzisă. Nu va mai putea să se întoarcă de la jurnal și să facă un duș mâncând un măr. Să se foiască fără rost prin studioul ei de celibatară în halat de baie… sau numai în slip. Să privească o casetă video mâncând cu linguriță miere, cu fiori voluptoși, de pisică lacomă. Să citească un roman polițist până la trei dimineața, să-și prăjească o duzină de felii de pâine sau să vopsească în roșu țevăria încălzitorului de apă, așa, „ca să facă frumos”…

Astăzi, aceste o mie de mici acte i se par de neimaginat.

Undeva s-a produs o ruptură, eliminând-o din lumea obișnuită.

A căzut într-o prăpastie și nimic n-o mai leagă de viața ei de odinioară. Revista, acele mici articole ironice și ușoare pe care le scria pentru o publicație feminină „liberă”, reportajele superficiale care o parașutau lângă vedetele de importanță mijlocie.

La San-Carmino nimic nu este ușor, cea mai neînsemnată ușă se cască peste o genune. Vocea lui Corco răsună deodată sub boltă:

— Domnișoară! Gata, l-am găsit pe soțul dumneavoastră. E în mașină.

Jeanne se ridică dintr-un salt. Corco folosește adesea cuvântul „soț” pentru a vorbi despre Marc, de parcă ar vrea să ignore relațiile „vinovate” care-i unesc pe cei doi tineri. Este poate puțin rușinat că găzduiește un cuplu nelegitim? Jeanne iese din vilă, se repede către Studebaker-ul șubred. Marc este întins pe bancheta din spate. Are obrajii foarte roșii, iar buzele uscate. Părul și ochii lui par și mai palizi ca de obicei.

— Unde se afla? întreabă Jeanne.

— Culcat în piața din fața bisericii, în plin soare, murmură Corco vârându-și pântecele proeminent sub volan. Cred că are febră.

Jeanne deschide portiera, se așază lângă bărbatul cel tânăr, îi mângâie fruntea, dar el nu reacționează. Fixitatea privirii lui este înspăimântătoare. Corco demarează, luând-o iar spre magazinul de anatomie. Niște perdele se ridică ici și colo, pentru a le supraveghea mersul.

— Dacă starea lui nu se îmbunătățește, ar trebui poate să-l consultăm pe tămăduitor? încearcă negustorul de schelete.

Jeanne își mușcă buza inferioară. Nu știe ce trebuie să facă. În această săptămână, Marc „evadează” a treia oară de acasă, pentru a porni să rătăcească somnambulic prin oraș. De fiecare dată a trebuit să-l recupereze de pe treptele bisericii troglodite, unde zăcea crucificat de soarele amiezii.

— Am ajuns, zice mașinal Corco, o să vă ajut să-l urcați.

Capitolul II

Marc stă întins în patul răvășit. Este gol și, din vreme în vreme, Jeanne îi trece peste corp un șervet ud. Dar el nu reacționează. Ochii lui fixează plafonul fără măcar să clipească.

Tânăra zvârle șervetul în lavabou. Se întreabă ce face aici, în tovărășia unui bărbat pe care abia dacă îl cunoaște și de care nici măcar nu este îndrăgostită. Căci ea nu-l iubește pe Marc. L-a întâlnit cu o lună mai devreme la barul Muzeului de Artă Modernă de la Montreal. Pe dată a simțit pentru el o puternică atracție sexuală, dar nimic mai mult... Se simte stânjenită că trebuie să vegheze ca o mamă un străin, o ființă opacă, pe care este foarte hotărâtă s-o părăsească la sfârșitul vacanței sale. Legătura pe care a întreținut-o cu el până acum nu a pregătit-o pentru această intimitate dureroasă a bolii, pentru această degradare oarecum rușinoasă, care a transformat în răstimp de trei săptămâni un tânăr universitar atletic într-o larvă străbătută de frisoane și mută.

Jeanne simte cum o pătrunde panica. La Paris ea se înconjoară de culori vii, de obiecte aseptice și la modă. Studioul ei seamănă cu decorul unui spot publicitar, numai plastic și vinilin. Este un teritoriu alb, conceput pentru a respinge forțele obscure. Un sanctuar. Lui Jeanne îi plac fotografiile din cataloagele de mobilier, ea are impresia că nimic supărător sau întristător nu se poate produce într-o astfel de atmosferă, totul este aici

prea perfect, tânăr, proaspăt, curat, dinamic…

Nimicurile sclipitoare sunt tot atâtea totemuri care stau de pază în jurul perimetrului unei pentagrame perfect emailate. Mai mult sau mai puțin conștient, Jeanne socotește că o pendulă mică și frumoasă de plastic roșu poate respinge umbrele negre ale bolii și morții. Munca ei la jurnal n-a făcut decât să-i întărească această credință… Îi place să se plimbe prin acele birouri ultramoderne în care se agită fete bronzate, mereu în formă, gata să pornească – după opt ore petrecute asupra unei mașini de scris – într-un jogging înverșunat de o sută douăzeci de minute…

Un univers fără fisură, în care niciodată nu-ți miroase gura, nu transpiri și unde preceptele dureroase n-au drept de cetate. O lume superficială, în care totul are frumusețea melaminei fără pată…

Aici, la San-Carmino, nimic n-o mai apără de umbrele nefaste. Oboseala nu te părăsește o dată cu spuma unui săpun de lux cu nucă de cocos, iar prăvălia de produse anatomice nu este un sanctuar cu mochetă albă.

Jeanne știe că trebuie să acționeze, dar nu-l poate părăsi pe acest amant pasager, care, totuși, o stânjenea într-un fel nelămurit încă dinainte de începutul bolii sale.

Ea se apleacă peste bagajele lui Marc, scoate din ele un teanc de file bătute la mașină, își dă seama că nu știe nimic despre omul acesta, că ei n-au simțit niciodată cu adevărat nevoia de a vorbi despre sine.

Se întâlneau ca să facă dragoste pe un covor, pe bancheta din spate a unei mașini, într-un ascensor blocat între două etaje, în cabina de probe a unui mare magazin…

Provocări prostești, numai așa, ca să se simtă tineri, carnivori și la modă!

Știa ce gust are sexul lui Marc, îi încercase măsura și greutatea pe pântecele și pe șalele sale, dar nu știa nimic despre ce se urzește în creierul acestui om blindat

cu diplome, al cărui „accent” canadian a făcut-o de la început să râdă.

Ea deschide dosarul, parcurge câteva paragrafe:

„… Marea Posedare a dat naștere unui număr incalculabil de practici aberante, citi ea, foarte repede s-a răspândit o credință conform căreia scheletele (apucate de o adevărată frenezie a creșterii!) începeau să se mărească în interiorul ființelor umane. Această creștere avea drept consecință inevitabilă sfâșierea țesuturilor musculare și epidermice, devenite acum prea strâmte ca să cuprindă structura osoasă în expansiune. Acest postulat a dat naștere unei adevărate psihoze. Unele pături ale populației, mai sensibile la superstiții, se apucară să combată răul recurgând la o îngrozitoare stratagemă, care consta în a coase pe corpul persoanelor bănuite că sunt atinse de flagel bucăți de piele având funcția de a spori rezistența cărnii în punctele sensibile, mai ales la coate, la genunchi și în creștetul capului…”

Jeanne își stăpânește un icnet de scârbă.

Ea își imaginează fără efort matroanele la lucru, însângerate pe șorțurile negre, cu mâinile roșii de sânge, manipulând ace groase și curbate. Un copil se zbate în mijlocul cercului, dar ele îl imobilizează, îl țin locului, îl paralizează…

Este gol și tremură în timp ce geme. Pe umărul său stâng a fost cusut în puncte mari o bucată de piele care pe pielea lui pare o crustă monstruoasă. El sângerează. Firul trecut prin seu de vacă se înfige adânc în carnea lui. Brațele i-au fost răsucite sucite la spate, acum este momentul de a repeta operația pe fiecare din coatele sale. Cumetrele sunt mulțumite. Datorită acestui șiretlic, învelișul de carne va rezista mai bine la presiunea scheletului demonic. Aceasta va îngădui poate să se câștige timp.

Acul curbat înțeapă și pătrunde prin epidermă, firul ceruit iese pe partea cealaltă, leoarcă de sânge. Trebuie

cusut strâns, pentru ca bucata de piele să se lipească bine de pielea copilului, dar matroanele au experiență, fiecare procedează la fel cu hainele de lucru ale bărbatului ei… Acul înroșit pătrunde și apare iar, găurind pielea la intervale regulate.

Când s-a sfârșit, firul este rupt cu dinții. Copilul a leșinat. Cară-te, prăpăditule! Dar e pentru binele lui, într-o zi o să ne mulțumească!

Trupul mititel zace pe jos, grotesc și patetic, torturat de oribila peticire.

„Vârful capului, atrage atenția una dintre femei, nu trebuie uitat vârful capului. Este unul din punctele, cele mai vulnerabile în caz de creștere a scheletului.”

O mașină de tuns apare dintr-un șorț. Părul cade, scoțând la lumină o piele firavă, de un roz murdar. O bătrână măsoară suprafața ce trebuie acoperită și caută printre bucățile de piele un disc de o mărime potrivită.

„Schimbă acul, o sfătuiește careva, ăsta e prea gros, o să-i străpungi osul!”

Pe podea, copilul și-a revenit, el ghicește ce se pune la cale și încearcă să scape târâș.

— Hai! mormăie o femeie, stai liniștit, mătușa Helena o să-ți coase o pălărie frumoasă…

O pălărie frumoasă. Acul sclipește. Cineva l-a apucat pe băiat de urechi.

Jeanne mototolește teancul de hârtii în mâinile jilave. Leșină de scârbă. A fost înzestrată dintotdeauna cu prea multă imaginație.

Își revine și orânduiește filele. Aceste note îi vor fi poate de folos pentru a înțelege ce l-a distrus pe Marc în atât de scurtă vreme. Va trebui să le cerceteze atent. Se ridică, se apropie de tânărul bolnav și-i dă să înghită una din tabletele de chinină pe care i le-a dat Joseto Corco. Ea știe că tratamentul va rămâne fără efect, însă preferă să nu lase nimic la întâmplare.

Își dă pe față cu puțină apă și coboară în prăvălie. Este mai puțin cald, soarele coboară încet la orizont. Cu

ochelarii pe vârful nasului, Corco înșiră cifre într-un uriaș registru. Și-a pus dinainte o călimară învechită, cu dop de argint.

— Merge mai bine? spune fără să-și ia ochii de pe coloana unei adunări.

— Nu… în sfârșit, nu știu, mărturisește Jeanne.

Se îndreaptă spre vitrină. Mirosul de os o supără.

— Spuneți-mi, murmură ea. Este adevărat că pe timpul Marii Posedări pe corpul victimelor se coseau bucăți de piele?

Corco tresare.

— Cine v-a spus asta? aproape că țipă strident.

Ezită, lasă nasul în jos. Are o privire ascunsă.

— E adevărat, recunoaște, tatăl meu a suferit această tortură la vârsta de zece ani. A rămas toată viața cu niște cicatrici îngrozitoare. Pe craniu nu i-a mai crescut niciodată părul. La naiba! Era o epocă de nebunie, nu puteți înțelege. Diavolul se manifesta în toate cele. Iar matroanele care măsurau străzile cu trusa lor de cusut! Cel mai sinistru era că ele cereau plată pentru a-i petici pe bieții oameni suspecți că ar fi posedați! Vă puteți închipui asta?

El tace, își ridică ochelarii care alunecă.

— Cicatricele tatălui meu, șoptește cu o voce care abia se aude, mă îngrozeau când eram copil. Credeam că-l mușcaseră niște animale… Animale cu dinți subțiri ca niște ace. Mai târziu ne-a explicat că mama lui dăduse toate economiile sale „peticăreselor” pentru ca ele să-l aranjeze în felul acela. Socotea că face bine… Ani în șir le-am visat pe acele matroane. Când se lăsa noaptea peste San-Carmino, mi le închipuiam rătăcind pe străzi, cu firul și acul în mână, gata să sară asupra primului copil. Aveam un nod în gât. Cred că pentru a lupta cu această groază organică de tortură m-am îndreptat spre fiziologie și științele naturale. Mi-am spus că, familiarizându-mă cu marea harababură a organelor, o să uit coșmarurile din copilărie… Că o să mă

obișnuiesc…

— Și n-ați reușit?

— Nu știu, mormăie Corco, dar câteodată mi se mai întâmplă să visez peticăresele.

Obrazul său lucește de transpirație. Corpul său întreg răspândește un miros de neliniște. Jeanne se simte apăsată, întoarce iute capul pentru a fugi de imaginea bărbatului gras pe care-l trec nădușelile de frică în mijlocul scheletelor sale.

— Credeți că biserica e deschisă? întreabă ea grăbit.

— De ce vreți să vă duceți acolo? geme Corco, în locurile acelea nu-i nimic bun. Și apoi, ați mai fost o dată, nu?

— Da, spune Jeanne, dar eram distrată, mi-era cald și voiam să fac baie. Acum țin să înțeleg. Dar de ce vă înspăimântă asta?

Corco își strânge ochelarii și se ridică. Este pus în încurcătură. O picătură de sudoare îi curge de-a lungul nasului și se sparge pe registru.

— Tot ce are legătură cu Marea Posedare mă face să mă simt rău, șoptește, nu se știe cu adevărat ce s-a petrecut atunci. Astăzi arborăm tărie de caracter. Se spune „manipularea maselor de către clasele dominante”, „exploatarea credulității și superstiției populare”, dar poate că lucrurile nu-s atât de simple…

— Ce vreți să spuneți? gâfâie Jeanne cu un nod în gât.

— Nu știu, murmură Corco făcând o mișcare de neputință, nu-i decât o impresie. Dar când v-am văzut sosind cu soțul dumneavoastră și când v-ați dus la vila Ficha, apoi la biserică, mi-am spus: „Fac prea mult zgomot, se agită prea mult, vor sfârși prin a trezi pe cineva…” E idiot, nu-i așa?

— Să trezim pe cine?

Corco păli.

— Tatăl meu spunea: „cei ce dorm în aceste ziduri”. Nu-i o formulă bună?

Tânăra împinge ușa prăvăliei. Căldura s-a muiat și un

vânticel prăfos mătură strada principală. Ea pornește, încercând să-și împiedice tocurile să țăcăne. Nu se întoarce. Știe că dolofanul o privește cum se îndepărtează. Și că este livid.

Jeanne merge. Ar vrea să fie la Paris.

Pe un birou alb ar înșira carioci mari de toate culorile de-o parte și de alta a unei file de hârtie. La ora patru s-ar duce la toaletă pentru a-și schimba slipul și a rămâne proaspătă. Și-ar spăla dinții cu periuța mini pe care o păstrează în geanta ei într-un tub de nichel. Și-ar scoate pantofii pentru a vaporiza pe tălpi un deodorant super-eficient, ar… Rituri magice. Talismane pentru a goni lucrurile imprecise și negre pe care le ghicește câteodată cu coada ochiului.

Să fii inatacabilă, apărată de o aură de armonie și curățenie. Nicio scăpare din vedere: rujul întins cu grijă pe buze, nasul fără luciu, subsuorile uscate. O carapace în stare să descurajeze valurile rele. Iar seara, pe covorul din baie, hop! hop! micile haltere pentru a-și păstra brațele ferme, sânii ridicați. Ritualuri liniștitoare. Camuflaje pentru a deruta inamicul.

Jeanne înaintează în timp ce aceste gânduri se înghesuite în capul său. La Paris ea știe să traseze pentagrame moderne care o feresc de influențele nocive. Ea cunoaște magia reclamelor, descântecele afișelor. Știe să construiască un cocon de care ricoșează cuvintele negre ca: RĂZBOI, BOALĂ, ȘOMAJ…

Demonii orașelor îi sunt familiari. A învățat de mult să ridice sperietori în stare să-i pună pe fugă. Dar aici, la San-Carmino, este dezarmată, vulnerabilă. Expusă.

Trebuie să învețe iute regulile jocului și să inventeze o ripostă.

Strada principală se termină, în mod curios, ca o fundătură. Bulevardul străbate orașul dintr-un capăt în celălalt pentru a se pierde, către sud, într-o rețea de șosele și drumuri, cum se întâmplă de regulă în fiecare oraș. Dar spre nord ea se lovește, moare în pridvorul

bisericii. Lăcașul astupând el însuși tot orizontul ca un zid ciclopic. Această impresie de imensitate provine din faptul că sanctuarul a fost săpat în adâncul unei mase de stâncă lungă de mai multe sute de metri, una din acele înălțimi netede numite *mesa* și a căror culme pare să fi fost rabotată de un gigant dornic să-și croiască o masă pe măsura lui pentru prânzul viitor. Treptele care duc spre portal au fost săpate în rocă și sunt una cu muntele. De fapt biserica nu este o clădire autonomă, este o peșteră naturală anexată de autoritățile religioase. O biserică troglodită. O adevărată atracție turistică, pomenită în toate ghidurile. Ora șaptesprezece a trecut și porțile mari de stejar ghintuit au fost deschise. Intrarea în sanctuar se cască, orificiu asimetric, împodobit cu sculpturi primitive.

Lui Jeanne îi vine greu să creadă că se găsește în fața unui lăcaș de cult. Această gaură în stâncă roșie îi evocă imagini de refugiu, de fortificație. Este o falie pentru soldați pregătind o ambuscadă, o ascunzătoare pentru rezistență. Ceva ce-i aduce în minte idei de luptă finală, de „cea din urmă palmă de pământ”… Este crevasa în care te adăpostești pentru a trage ultimele cartușe înainte ca inamicul, care va porni la asalt de cum se va fi stins ecoul ultimului foc tras de tine, să-ți taie beregata.

Jeanne urcă treptele groase de piatră una câte una. Nu este o lucrare de artă, numai niște lungi crestături făcute cu târnăcopul, fără preocupări pentru estetică. Peste scară, intrarea larg deschisă, enormă, provoacă un fel de amețeală, de spaimă.

Tenebrele se îngrămădesc în prag, iar ochiul nu le poate sonda, obișnuit cum este cu lumina de afară.

Jeanne trebuie să facă un efort pentru a nu întinde mâinile instinctiv, să se ferească.

Este ca și cum ar merge în întâmpinarea unui tren în bezna unui tunel.

„Locomotiva o să dea buzna, își spune, o mașină învechită, al cărei coș va scuipa nori de tămâie.”

Dar nu se întâmplă nimic.

Tânăra intră pe nesimțite în pântecele muntelui.

Este frig și umezeală.

Sute de lumânări ard în pahare de sticlă multicolore. În interior, câteva reflectoare pierdute permit să se întrezărească bolta plină de stalactite. Jeanne, privind în sus, șovăie. Se gândește la fălcile unui crocodil, un palat din care țâșnește zeci de colți implantați anarhic, în lumina tremurătoare a lumânărilor, acele de săbii ale lui Damocles atârnate peste capetele goale ale credincioșilor!

Fără grabă, Jeanne coboară traveea centrală. Bănci și scaune de rugăciune au fost puse acolo unde geografia stâncoasă a permis. În fund de tot se distinge un altar tăiat în rocă și un fel de sarcofag mare, acoperit de licheni. Tânăra se oprește. Inima îi bate anormal de repede. Umezeala dă lustru concrețiunilor calcaroase. O picătură de apă se sparge pe umărul ei gol, smulgându-i o tresărire de surpriză.

Ochii ei se obișnuiesc încet cu penumbra grotei. În spate, lumea de afară nu mai este decât o pată albă radiind în cadrul porții, un soare vag, în care contururile caselor nu se mai zăresc.

Picăturile de apă continuă să cadă pe fruntea ei, pe umeri și pe piept.

O mulțime de statui cioplite grosolan se îngrămădesc lângă pereți. Fiecare, probabil, un *ex-voto*[3]. Majoritatea sunt din lemn. Le acoperă lichenii. Jeanne se apleacă. Atinge figurinele cu vârful degetelor, încearcă să le identifice conturul.

Schelete. Schelete rudimentare, sculptate într-un lemn foarte tare. Sunt poate două sau trei mii aruncate grămadă între coloanele tronconice ale stalagmitelor, în lumina slabă care vine dinspre boltă, ai zice că sunt osemintele copiilor sacrificați în serie pentru a potoli

3 Formulă pentru a denumi o ofrandă, o danie făcută (unei divinităţi, unei biserici) în urma unei făgăduieli.

mânia vreunei divinități barbare.

Altarul din piatră masivă contribuie mult ca să se formeze această impresie. Are ceva de butuc de măcelărie, probabil că pe el ai putea să fracturezi lesne cu lovituri de ciocan articulațiile rebele. Jeanne încruntă din sprâncene, uimită de gândurile care-i trec prin minte. Se clatină și se izbește de o grămadă de figurine care se prăbușesc într-un zgomot de lemnărie. Mai la vale se ridică statui de piatră, cum se găsesc în toate bisericile. Sfinți încremeniți în posturi hieratice, cu mitre pe cap și purtând cârje de episcopi. Fresce aproape brune se văd pe zidul văruit, roase de mucegai și amintindu-le pe cele de la vila Ficha. Jeanne se apropie. Culorile și-au pierdut pigmentul originar și ai zice că sunt pictate cu cafea. Sub licheni poate fi văzută o mulțime îngrămădită în piața din fața unei biserici. Un om înalt, cu o aureolă în jurul capului, își domină credincioșii. Este înarmat cu un cuțit lung, murdar de sânge. Animale (câini?) coboară scările și fug spre deșert. Jeturi roșcate țâșnesc din gâturile lor și din crupele lor, părând să indice că sângerează și că tocmai au suferit o misterioasă amputare.

— Este un ritual de exorcizare, murmură o voce șuierătoare în urechea lui Jeanne.

Ea tresare. Un preot scund și slab se află alături de ea. Are pielea măslinie, părul gras, iar sutana lui jerpelită bate în verde. Surâde. Părul uns pare pictat pe craniul său. Cu toată tristețea lui, are trăsături foarte accentuate, ele îi rănesc fața ca tot atâtea cicatrice.

— Omul cel înalt cu aureolă este Don Bartolomeo Da Xanto, explică el în șoaptă. A fost un prelat detașat aici de către arhiepiscop în timpul Marii Posedări. Un exorcist de șoc, dacă vreți.

— Dar ce face? îl întreabă Jeanne, cuțitul ăsta…

— Încearcă să atragă demonul în afara orașului, aruncându-i o momeală. Acum sunt câinii aceștia bolnavi, cărora le-a tăiat limba și coada ca să lase după

ei o urmă însângerată. Se spune că fiecare dintre locuitorii din San-Carmino i-a prezentat ca ofrandă un câine și că la sfârșitul zilei piața din fața bisericii se acoperise de cozi și limbi tăiate. Cât despre Bartolomeo, el era la fel de roșu ca un măcelar de abator. Veșmintele lui sacerdotale, apretate de sângele închegat, îi alcătuiau o adevărată cuirasă. Din vreme în vreme îngenunchea pentru a ascuți lama cuțitului său pe treptele bisericii. Animalele prinse nici nu încercau să-l muște. Le băga mâna în bot fără să se ferească de colți și le tăia limba dintr-o dată. Hemoragia împroșca toată asistența, dar aceasta continua să cânte și să se roage ca să acopere țipetele vulturilor care dădeau ocol pe cer. Pe urmă câinii fugeau, nebuni de durere… La San-Carmino mai sunt câțiva bătrâni care vă vor lămuri că atunci diavolul se năpustea după această pradă vie, incapabil să reziste la tentația sângelui și a suferinței. El îi „poseda” și li se vedea părul risipindu-se în vânt în vreme ce le cădeau dinții și ghearele…

Jeanne trebuie să lupte împotriva greței care urcă în ea. Tânăra vede piața bisericii lipicioasă și neagră, treptele acoperite de limbi mari, vinete, dintre care unele mai mișcă. Și peste toate acestea: căldura și mustele. Un nor de muște care se lipesc de îmbrăcăminte, de pielea jilavă, mâncărime înaripată pe care în zadar ai voi s-o alungi. Dacă faci o mișcare, trebuie să fii atent să nu pui piciorul pe o coadă sau pe o limbă. Mirosul este înfiorător, cumplit. Copiii de cor care balansează cădelnițele trebuie să se ducă pe rând să vomite deoparte. Bocitoarele fac la fel, ștergându-și gura cu un colț de văl negru înainte de a-și relua locul în stânga exorcistului.

— Cine a pictat frescele astea? întreabă Jeanne pentru a goni vedeniile care o asaltează.

— Un tânăr artist local care avea să-și piardă mințile ca urmare a întâmplărilor acestora îngrozitoare.

— Lopez Verdero?

— Chiar el. Dar veniți să vedeți mormântul sfântului.

Mâna mică și puternică a preotului se închide ca un clește pe brațul tinerei. Jeanne ar dori să se desprindă, însă nu îndrăznește.

Sarcofagul cioplit în rocă este închis cu sticlă blindată. În acest acvariu odihnește o mumie de piele gălbuie, cu carnea zgârcită. Buzele negre, ridicate într-un rictus, lasă dinții la vedere. Cadavrul este îmbrăcat în veșmintele sacerdotale, dar mătasea brodată cu aur și-a pierdut culoarea. Mitra strivește ca o imensă căpățână de zahăr acest craniu chircit prin îmbălsămare. Șuvițe de păr cenușiu scapă de sub ea, necuviincios. Mâinile descărnate, interminabile, se încrucișează pe piept. Între palmele alăturate a fost vârât un cuțit lung, ruginit. Unealta măcelarului dă moaștelor o înfățișare ciudată. Acolo unde te așteptai să vezi o cruce de aur, o cârjă de episcop, descoperi această lamă cu mânerul bine prins, adevărat instrument de sacrificiu, care ar fi mult mai potrivit într-un monument incaș decât în mormântul unui exorcist canonizat!

— Cuțitul… începe Jeanne cu glasul sugrumat.

— Urât simbol, face, liniștitor, preotul. Este acela care a servit în cursul marii ceremonii a exorcizării… Știți, câin*ii…*

Jeanne privește mumia care-și arată dinții. Nu este imaginea pe care ți-o faci de obicei despre un om sfânt. În acest cadavru descărnat există ceva barbar, înfricoșător.

Biserica întreagă secretă aceeași ambiguitate.

Acum tânăra înțelege mai bine fascinația bolnăvicioasă care l-a lovit pe Marc.

Totul este să nu-i cedeze la rândul ei.

— Lângă ieșire se află o cutie a milelor, susură preotul, dacă vreți să lăsați vreun obol pentru întreținerea muzeului…

Încet, dar ferm, el o conduce pe Jeanne către lumină, ca și cum ar fi nefast pentru vizitatoare să mai rămână

în peșteră. Jeanne aruncă stângaci câteva monede în urna ruginită prinsă de o coloană calcaroasă. Mâna uscată a clericului o împinge către piață. Stranie vizită cu ghid! Nu mai este atât de cald și, la orizont, soarele coboară. La această latitudine, noaptea se lasă în câteva minute. Jeanne simte o teamă inexplicabilă. Ar fi vrut să stea de vorbă cu preotul, să-i ceară detalii despre Marea Posedare, în loc de aceasta, confruntarea n-a făcut decât să-i sporească neliniștea.

Simte nevoia unui pahar de alcool, dar se teme să intre singură într-una din tavernele care mărginesc piața. De altfel străzile sunt aproape pustii. Siluete sfioase aleargă pe lângă pereți. Câteva bătrâne obișnuite cu întunericul s-au instalat pe trotuare, înrădăcinate în scaunele lor de pai ca niște santinele neliniștitoare. Inutil să li te adresezi, ele nu răspund.

Jeanne se pierde într-un pasaj în pantă.

Aici este departe de *Avenida Colomba*, care traversează cartierul „burghez” din San-Carmino, casele, dughenele nu s-au schimbat de la începutul veacului.

„Totul mai este ca pe vremea Marii Posedări”, gândește fără voie Jeanne. Ea merge la întâmplare, amânând momentul în care va trebui să ajungă în camera de peste magazinul de anatomie și la Marc, mereu apatic.

„Mâine o să iau mașina și o să mă duc direct la spital”, hotărăște ea. Dar își mușcă buzele la ideea de a înfrunta deșertul cale de două sute de kilometri. „Nici măcar nu există drum, i-a spus Joseto Corco, abia o potecă, pe care nisipul purtat de vânt are tendința s-o șteargă. Dacă vă rătăciți…”

Ea umblă pierdută în gânduri. Și deodată s-a făcut noapte. Se aude zăvorâtul ușilor, pocnetul obloanelor.

Jeanne se întoarce la realitate. Este chiar atât de târziu?

Străzile, stradelele, și-au pierdut orice înfățișare

pitorească. Ele nu mai sunt decât niște tuneluri de cerneală pe care nu le luminează niciun felinar. Jeanne se întoarce din drum, dar se orientează cu greu.

Strada, atât de lesne de coborât, se dovedește o coastă îngrozitor de abruptă de cum vrei să faci cale întoarsă.

În întunericul care se lasă, casele își pierd orice contur propriu, le poți lua drept colosale blocuri masive de stâncă fără nicio deschizătură.

Jeanne simte un nod în gât. Atmosfera de oră a stingerii de odinioară o apasă. Ea încearcă, exasperată, să se orienteze, dar nu recunoaște nimic. Este gata să strige „Ajutor!”. Se oprește în mijlocul pantei, gâfâind, cu pieptul tăiat de un junghi. În jurul său este numai tăcere, își spune că, în urmă cu șaptezeci de ani, aceleași străduțe duduiau de tropotul cailor care șarjau în linie. Copitele potcovite greoi smulgeau scântei din caldarâm, în timp ce călărețiii trăgeau săbiile din teacă. Un tumult de lame și fier vechi. Săbiile, cuirasele, căștile împopoțonate. Toate acestea în mirosul de sudoare al cailor scoși din minți. Jeanne își pune cap la cap amintirile… Discursurile lui Marc nu mai sunt decât zdrențe înregistrate de creierul ei împotriva voinței sale.

…Au coborât străzile în pantă prea iute și unii cai și-au pierdut echilibrul, spre a cădea cu picioarele în aer, nu o dată rupte, strivindu-și călărețul.

Garda civilă, avalanșă pornită din cartierele înalte, umplând străzile și străduțele într-o șarjă monstruoasă de centaur cu valtrapuri de oțel. Mulțimea dădea înapoi, mototolind banderolele revendicărilor, părăsind pancardele. Asupra lor venea tunetul, uragan cu tăișul săbiilor binecuvântat în aceeași dimineață de Don Bartolomeo Da Xanto. Femeile și bărbații au văzut venind peste ei piepturile cailor. Și zgomotul… Zgomotul…

Muncitorii, șomerii, cei aflați în mizerie au bătut brusc în retragere, călcându-se în picioare ca să se

întoarcă în port. Unii aveau poate gândul să sară în bărcile lor ca să scape de imaginea morții călare care galopa din stradă în stradă… N-au ajuns nicăieri. Tropotul copitelor i-a depășit, pe urmă i-a acoperit. Și săbiile…

După bătălie au fost găsite pe șosea zeci de mâini tăiate. Mâini de bărbați, de femei, de bătrâni, de tineri. Toate mâinile goale, întinse în semn de implorare și pe care săbiile le tăiaseră de la încheietură.

„Erau aici ca niște animale albe, a murmurat Marc într-o seară, crabi moi, lipsiți de carapace. Și nimeni n-a îndrăznit să le adune. Câinii vagabonzi s-au hrănit cu ele, spărgând oasele mici ale falangelor în fălcile lor.”

Instinctiv Jeanne privește la nivelul solului. I se pare că aude în spate un zăngănit.

Pe brațe i se face o înspăimântătoare piele de găină. Este un zgomot ușor, prelung și metalic. Se gândește pe dată la o sabie pe care o tragi din teacă și care atinge o cuirasă…

Nu se găsește ea chiar pe traseul avalanșei mortale care – cu atâția ani în urmă – bântuia străzile înainte de a înroși rigolele?

Fuge și se poticnește pe pavelele deplasate. I se pare că tropotul cailor lansați în viteză va țâșni deodată în spatele ei, că va simți răsuflarea animalelor și suflul aerului împins de săbiile care se abat… Zăngănitul rămâne izolat, discret, însă prezent. Ai zice chiar că se apropie… „Peticăresele!”, își spune atunci Jeanne într-o pornire de panică, sunt aici, ducându-și trusa de cusut plină de ace, de bucăți de piele, de ață ceruită. Caută o pradă, un corp de întărit… Această eventualitate i se pare încă mai înfricoșătoare decât cea dinainte. Nu vrea să se afle goală în mâinile bătrânelor, sfâșiată și expusă acelor care sclipesc. „E pentru binele tău, frumoasa mea… ai să vezi, o bucată bună de piele solid cusută pe burtă, asta ți-ar putea scăpa viața!”

Jeanne își pierde mințile. Nu! Nu oribila peticire!

Nu…

Își sucește un picior și cade. O umbră vine drept către ea, cu mersul săltăreț. Nu-i decât un câine! Un câine mare, grăbit cu un clopoțel rudimentar atârnat de gât. Se oprește și o miroase pe Jeanne. Tânăra izbucnește într-un râs nervos, care face să-i vină inima la loc. Pune mâna pe gâtul animalului, dar deodată degetele ei întâlnesc o piele goală, cheală… Tufe de păr care se risipesc, se desprind…

Atunci își dă seama că animalul este lipsit de păr și are capul în întregime gol, ca epilat, obscen…

Urlă, provocând fuga câinelui, își freacă mâna de caldarâm, ca să scape de atingerea scârboasă.

Râios, chel… *Un câine gol ca…* Așa ca în frescele lui Lopez Verdero…

„Idioato! scrâșnește, nu era decât un vagabond mâncat de râie. Nimic mai mult.”

Dar tremură fără a putea să-și recapete controlul asupra nervilor. Dacă nu izbutește să acționeze, o să-și petreacă aici noaptea, chircită pe pavele.

O lumină de faruri o acoperă deodată. O portieră este izbită. Un braț o ia pe după umeri.

„Domnul fie lăudat! gâfâie Joseto Corco, mă întrebam ce vi s-a întâmplat… Veniți, pe străzile astea nu trebuie să umbli fără rost după apusul soarelui.”

O ajută să se ridice și o împinge spre mașină cu aceeași fermitate dulceagă ca și preotul de la biserica troglodită.

Capitolul III

Corco a tras obloanele de lemn, acoperind vitrina. Înăuntrul magazinului, pe masa de mari dimensiuni care slujește la împachetarea scheletelor, a pus o lampă cu petrol. Este prea cald și flacăra care arde sub sticla protectoare face să lipsească aerul.

— L-am întâlnit pe preot, murmură Jeanne, a ținut să-mi arate mumia sfântului. Când am vizitat biserica pentru prima dată, abia dacă l-am privit. Cuțitul acela pus pe piept este… Este…

Corco respiră zgomotos pe nas. El deschide un sertar și scoate din el o sticlă de tequila. Pune pe masă două pahare prăfuite.

— Sfântul! rânjește dânsul, tatăl meu ar fi avut multe de zis despre asta.

— Ce vreți să spuneți? întreabă tânăra femeie.

Corco strâmbă din buze cu dispreț. Obrazul uleios al omului lucește în lumina lămpii.

— Tatăl meu pretindea că Bartolomeo Da Xanto nu era preot, ci un spărgător de grevă profesionist, recrutat de burghezii din San-Carmino.

— Cum? gâfâie Jeanne.

A vorbit prea tare și Corco aruncă o privire înfricoșată spre vitrină, ca și cum s-ar teme că un pluton de spioni și-a lipit urechea de obloanele de lemn.

— După Marea Posedare, lăsă el să-i scape, câțiva sindicaliști, care rămăseseră teferi, au făcut un fel de anchetă. Ei n-au găsit în registrele clerului nicio urmă a unui Don Bartolomeo. Nu le-a fost greu să priceapă că

acest exorcist magnetizator de mulțimi nu era decât un agent al patronatului, un specialist al intoxicării poporului, un trăgător de sfori... Un tip care opera în vreo zece țări, jucând rând pe rând roluri de revoluționar, de haiduc, de prizonier politic evadat, de scriitor contestatar etc. La San-Carmino a mizat pe superstiția latentă a maselor. El a pus la cale marele joc, având complicitatea bisericii locale. Exorcism general, ceremonii grandioase, totul îi servea pentru a deturna populația revoltată, pentru a o face să creadă că este posedată de diavol. Un manipulator extraordinar, asta da!

— Dar și-a sfârșit aici viața?

— Da. Era în vârstă încă pe vremea evenimentelor. Presupun că a fost ultima lui misiune.

— Unde trăia?

— La vila Ficha, în aripa de sud a clădirii. Notabilitățile orașului îi plăteau, fără îndoială, o rentă mai mult decât îndestulătoare, în felul acesta îl mențineau la îndemână pentru eventualitatea unei noi revolte. Se spune că ducea o viață veselă și că i se aduceau în fiecare săptămână prostituate deghizate în călugărițe!

— Aveți dovezi pentru toate acestea?

— Nu, bombăne bărbatul, sunt lucruri care se povesteau cu jumătate de voce între vechii „rebeli". Pentru majoritatea oamenilor, Bartolomeo Da Xanto era un sfânt, un militant al credinței! Era eroul care alungase din oraș diavolul, acoperind piața bisericii cu sângele a mii de câini!

Jeanne își sucește între degete paharul.

— Cum a murit? întreabă ea.

Corco ridică din umeri.

— În mod oficial, în urma unei insolații. Oficios, din cauza unui exces de afrodisiace care ar fi dus la o hemoragie cerebrală. Funeraliile lui au fost mărețe.

— Marea Posedare n-ar fi deci decât o mistificare, o

manipulare pusă la punct cu grijă de către patronii cherhanalelor?

Corco se strâmbă. Dintr-o dată pare mai puțin sigur de sine.

— Tatăl meu spunea că, dacă te prefaci prea multă vreme că ești bolnav, sfârșești prin a te îmbolnăvi cu adevărat, scapă el în șoaptă.

Jeanne strânge din maxilare, călcată pe nervi.

— Ce vrea să zică asta? șuieră ea la limita agresivității.

— De fapt nu știu, e o prostie. Mama mea nu credea în sfințenia lui Bartolomeo, însă repeta că, dacă vorbești atâta de diavol, riști să fii auzit… Cu alte cuvinte: a numi înseamnă, de pe acum, a chema, iar a chema înseamnă a-l face să vină.

Jeanne se ridică, exasperată și obosită.

— Sunteți un ghem de contradicții! decretează ea în chip de bună seara.

Părăsește prăvălia și urcă scara. Corco a scos-o din răbdări pentru că a speriat-o. „A numi înseamnă, de pe acum, a chema…”

Această frază îi zbârlește părul de pe ceafă. Ea a fost întotdeauna convinsă că ajunge să evoci anumite lucruri pentru a provoca materializarea lor.

Cum, în cazul acesta, să nu se teamă de inconștientul colectiv al unei mulțimi superstițioase, stăpânită cu totul de ideea de… diavol? Aici nu se afla o formidabilă forță de concretizare?

De cum împinge ușa camerei, îl regăsește pe Marc. Tânărul pare că doarme. Are pielea uscată și respiră normal. Merge oare mai bine? Doamne! Cum ar voi ca toate acestea să fie încheiate, uitate, clasate! Visează să-l părăsească pe Marc în decorul cromat al unui hol de aeroport, să-i trântească în fugă o sărutare și să-i întoarcă spatele PENTRU TOTDEAUNA!

Marc! Bărbatul care i-a irosit vacanța! De cum se va întoarce la Paris, o să-și ia doi amanți pe săptămână

vreme de o lună, ca să-l șteargă din memoria ei! Și-o jură, și-o promite! Și-o…

Se apropie de pat. Marc are mâinile încrucișate pe piept, reproducând atitudinea mumiei cu lungul ei cuțit. Această observație o face pe Jeanne să se strâmbe. Slăbiciunea tânărului universitar întărește asemănarea lui cu sfântul care odihnește în cripta bisericii, iar lumina lămpii îi îngălbenește pielea. Pe Jeanne o trece un fior și se depărtează. Cu toate acestea simte o anumită stânjeneală să rămână astfel, cu spatele. I se pare, mai mult sau mai puțin confuz, că, de cum încetează a privi patul, ceva se materializează în spatele său, pentru a pieri de cum revine cu ochii spre Marc. Este o impresie îngrozitor de neplăcută. Chiar neliniștitoare.

Când era copil, una din colegele de pension îi povestise o dată că statuile din grădinile publice mișcă de cum încetezi să le privești și că trebuie să le ții mereu sub observație dacă nu vrei să simți mâinile lor de piatră încleștându-se deodată pe gâtul tău! Din cauza poveștii acesteia imbecile, Jeanne a detestat întotdeauna ghipsurile academice care populează piețele. Fetiță fiind, era terorizată de ideea de a traversa parcul Luxembourg. Acum regăsește acea senzație a primejdiei de neînlăturat. Nu trebuie să-i întoarcă spatele lui Marc… Acest lucru evident arde în creierul ei ca un semnal de alarmă.

I se pare că surprinde aranjamente cumplite ce se pun la punct în spatele ei, ca un germene abject care ia proporții, se îngroașă, crește… Are dintr-o dată siguranța că, de cum încetează să-l supravegheze pe Marc, în cameră apare ceva. Strânge pumnii. „E o prostie! își repetă, e o prostie!”

Dar se întoarce dintr-o mișcare, gata să înfrunte ce poate fi mai rău. Pe loc impresia unei prezențe străine se risipește.

Marc se agită. Transpiră iar și trăsăturile lui se

deformează în schime[4] neplăcute.

Jeanne se încruntă. Suferă oare? Ai putea s-o crezi văzându-l că se strâmbă atât de înfricoșător. S-ar zice că oasele craniului său se mișcă sub piele, însuflețite de o viață misterioasă. Dar nu este decât o iluzie, desigur. O iluzie. Jeanne se apleacă. Oboseala îi joacă feste. Și totuși, ea n-a remarcat niciodată acest aspect prognat al profilului lui Marc… nici acest sul osos la nivelul sprâncenelor. Și fruntea aceasta care… mișcă! Pielea ei pare mai strălucitoare decât de obicei, întinsă ca sub acțiunea unei presiuni interne.

Haida-de! Bate câmpii! Balivernele lui Joseto Corco i se urcă la cap.

Ea se grăbește totuși să părăsească odaia de-a-ndărătelea, incapabilă să mai rămână aici un singur minut. O să doarmă în depozit, pe patul de campanie pe care Corco l-a instalat între pachetele cu oseminte. Orice i se pare de preferat amenințătoarei uși închise a camerei.

Nervii ei trepidează. Dacă vrea să-și păstreze mintea întreagă, acum trebuie să doarmă.

Intră în cămăruța din spatele prăvăliei și se întinde pe patul de campanie. Te înăbuși în depozit și ea nu poate rezista nevoii de a se dezgoli, cu atât mai rău dacă negustorul de oase o descoperă aici mâine dimineață. O să fie o schimbare pentru el după spectacolul scheletelor!

Se prăbușește, doborâtă de căldură. Între sânii ei curge transpirația. O clipă visează la săpunul bleu cu „parfumul mărilor din sud”, la sălile de baie nesfârșite și corelate cu băi-piscină. Băi în care se poate face dragoste în doi… sau mai mulți!

O apucă nostalgia după aceste desfrânări cam „sărite”, cam forțate, la care se supune uneori pentru a

---

4 Gest, mișcare prin care cineva vrea să exprime ceva. Mișcare a feței; grimasă, strâmbătură.

nu se „anchiloza”, întrebându-se apoi dacă a gustat o plăcere adevărată sau a jucat – încă o dată – teatru…

Se întoarce de pe o parte pe alta, lipicioasă, moleșită. Pesemne că la tropice îmbătrânești repede. Adoarme cu această idee, în vreme ce imaginile înmagazinate de-a lungul zilei îi defilează prin creier…

…Garda civilă ai cărei cai nebuni și înspumați urcă străzile… Mumia ce rânjește a sfântului, manechin de piele cu mâinile crispate pe cuțitul retezător de gâtlejuri.

O mână poruncitoare o scutură brusc. Ea deschide ochii, convinsă că n-a dormit decât un minut, dar valuri de soare pătrund în prăvălie. Joseto Corco este în genunchi lângă patul de campanie, chipul său gras trădează spaima.

— Treziți-vă! o imploră el. Prietenul dumneavoastră a dispărut iar. Nu mai e sus.

Jeanne se ridică. Pudic, Joseto Corco a zvârlit peste ea un halat care-i ascunde goliciunea.

— Ce spuneți? cască ea.

— A plecat! îngăimă negustorul de oase, și asta nu e totul! Mormântul lui San Bartolomeo Da Xanto a fost profanat, cartierul întreg e în fierbere. Îmbrăcați-vă, asta poate deveni grav.

— Grav? se îngrijorează Jeanne trăgându-și halatul pe mâneci.

— Desigur! își pierde Corco răbdarea, toată lumea știe că prietenul dumneavoastră petrece zile întregi în biserică… și că se poartă ciudat. Aici oamenii sunt foarte superstițioși, dacă încep să vă suspecteze, spiritele se încing și de aici la linșaj…

Jeanne își simte stomacul înnodându-i-se.

— Trebuie să mergem la biserică, explică bărbatul cel dolofan, garda civilă e acolo. Luați-vă actele, și pe ale soțului dumneavoastră. Și îmbrăcați-vă decent.

Tânăra femeie nu reacționează nici la remarca din urmă. Când coboară, poartă un taior dintr-o țesătură

tropicală. Corco așteaptă, frământând în mâini o veche pălărie de panama.

— O să mergem cu mașina mea, murmură el, grăbiți-vă.

În vocea lui nu mai este pic de respect. Se teme poate că-și va vedea prăvălia devastată pentru că a găzduit locatari atât de suspecți?

Jeanne își pune ochelarii negri și se aruncă în anticul Studebaker. Orașul are o înfățișare neobișnuită. Din loc în loc s-au format grupuri care discută șoptind șuierător, ca niște conspiratori scoși din răbdări. Din ei se desprinde o aură de primejdie. Câteva bătrâne privesc mașina trecând, cu obrazul fosilizat de ură.

— S-ar zice că am și fost judecată! râde fără putere Jeanne. Ați văzut mutrele acelea?

Corco ridică o mână, fruntea lui este udă.

— Nu râdeți, geme omul, e grav. În ținutul nostru, un astfel de caz poate degenera în răscoală. Garda civilă din San-Carmino nu are decât zece oameni, iar jumătate din ei au vârsta pensiei! Prietenul dumneavoastră a atras asupra lui atenția cumetrelor… Drumurile lui nesfârșite între biserică și magazinul meu au provocat bârfeli. Sunteți străini… *Norteamericanos*, cum se spune aici.

— Dar sunt franțuzoaică! se indignează Jeanne, iar Marc e canadian.

— Oamenii de aici nu vor face deosebirea, întărește Corco răspicat, sunt analfabeți. Purtați-vă cât se poate de atent și nu fiți obraznică față de sergentul Fendero. Nu-i plac defel tinerele moderne.

A rostit „tinere moderne” așa cum ar fi zis „lesbiene” … sau „call-girls”. Jeanne își usucă palmele pe țesătura fustei. Trezită brusc, nu izbutește încă să se pătrundă de realitatea catastrofei.

Corco frânează în fața bisericii. O mulțime tăcută și dușmănoasă se înghesuie în josul scărilor. Doi oameni în uniforme bej, cu pălării de jandarm din butaforie se află

în piață. Unul din ei salută scurt și se îndreaptă spre mașină. Este slab și noduros, are buza superioară barată de o mustață cenușie. Jeanne coboară cu genunchii strânși, ca să nu i se vadă pantalonașii. Corco face prezentările.

Urechile tinerei țiuie. Se lasă dusă în peșteră. Un proiector luminează sarcofagul.

— Sticla protectoare a fost făcută bucăți cu o piatră mare, lămurește polițistul pe un ton distant, și s-a furat cuțitul de pe pieptul celui dus dintre noi.

Jeanne se apropie. Mumia maltratată seamănă cu o marionetă zvârlită la întâmplare, în unele locuri, pielea prea uscată a crăpat, lăsând să apară oasele. Veșmintele de mătase, patrafirul s-au dezagregat, lăsându-l pe sfânt pe jumătate gol. Mitra mereu țintuită pe craniu subliniază obscenitatea cadavrului acesta descărnat, cu coapsele date în lături, într-o involuntară mimică de provocare sexuală.

— Pe cioburile de sticlă și pe jos este sânge, remarcă sergentul Fendero. S-ar părea că, spărgând sarcofagul, profanatorul s-a tăiat. Lângă intrare a fost găsită o baltă de sânge destul de mare, cum numai o hemoragie poate să facă. După mine vinovatul s-a rănit grav. La ora de față, dacă n-a primit îngrijiri, trebuie să fie într-o stare jalnică.

Jeanne deschide gura. Se simte proastă, nepricepută.

— Acest… Acest cuțit are o valoare? întreabă ea cu o voce prea ridicată.

— Nu, zice polițistul, nicio altă valoare decât cea istorică. Și încă nu-i vorba decât de istoria locală. Nici nu cred că poate fi vândut pe piața antichităților furate. În mod vizibil, este fapta unui dezechilibrat mintal… Știți unde se află bărbatul împreună cu care călătoriți? Domnul Corco mi-a spus că a ieșit probabil devreme în dimineața asta.

Jeanne dă din cap a negație. Fendero pocnește din limbă supărat.

— Ascultați, șoptește el, tot cartierul este agitat. În ultimele săptămâni, douăzeci de țațe l-au văzut pe prietenul dumneavoastră dând târcoale bisericii. Ele n-au șovăit o clipă să-l acuze. Aici nu sunteți în Statele Unite, asemenea extravaganțe pot face orașul să ia foc. Sunt gata să înăbuș lucrurile dacă îmi dați înapoi de îndată cuțitul. O să fiu înțelegător. Să spunem că prietenul dumneavoastră a gustat ceva mai mult alcool de cactus, că a vrut să facă o glumă de student și să nu mai vorbim despre asta… O să plătiți pagubele și o s-o luați din loc, nu vreau să mă trezesc pe cap cu un linșaj și o răscoală. Ok?

Dar Jeanne continuă să dea din cap. De câteva zile se teme de o catastrofă de acest fel.

— Nu… Nu știu unde-i Marc, murmură ea, este foarte bolnav, un fel de insolație… A putut-o face într-o criză de somnambulism.

Fendero lipește femeia de o coloană calcaroasă.

— Drace! scuipă el, sunteți inconștientă sau ce naiba? Dacă țăranii îl prind, îl jupoaie pe loc! A comis un sacrilegiu de neiertat. Acest cuțit era un simbol aproape magic!

Jeanne ridică din umeri, neputincioasă.

— Dați-mi pașapoartele dumneavoastră, poruncește sergentul, oamenii mei vă vor percheziționa bagajele. Feriți-vă să vă plimbați pe străzi câtă vreme n-am pus mâna pe această relicvă afurisită.

— Și Marc?

— O să patrulăm prin împrejurimi. Dacă a pierdut atâta sânge, nu poate să fie prea departe. Dacă se întoarce la dumneavoastră, nu fiți proastă, nu-l ascundeți. Va trebui cu siguranță să-l internăm și să-i asigurăm protecția pe drum.

— Dar nu aveți nicio probă a vinovăției sale! se revoltă Jeanne.

— Scutiți-mă de refrenul ăsta, i-o tăie Fendero, dumneavoastră credeți în nevinovăția lui?

Jeanne înghite și întoarce privirea. Sergentul a pus degetul pe un punct sensibil. Mumia sfântului pare să contemple scena. Poziția lui obscenă îi dă aspectul unui cadavru prăvălit pe patul vreunui bordel de dincolo de mormânt. Pe cioburile de sticlă, sângele bate în negru. Sângele lui Marc.

— Veniți, trebuie să ne întoarcem, suflă Corco luând-o de braț.

Ea se lasă dusă. În piață primește drept în față ura mută a sătenilor adunați acolo… Sunt negri și țepeni ca niște statui date cu gudron. Bătrânele au chipuri de piatră. Mâinile lor împreunate par niște gheare care se îmbucă. Jeanne sesizează mânia lor ca pe un fum grețos pe care l-ar abate vântul asupra ei.

— E rău, geme Corco, foarte rău. Nu le sfidați. Toate aceste bătrâne au trăit Marea Posedare, sunt bocitoare profesioniste și limbi de viperă, dar se bucură de o mare influență. Dacă ele își vâră în cap să ridice orașul împotriva dumneavoastră…

Jeanne coboară scările una câte una. Mașina negustorului de oase pare să fi rămas la distanță de kilometri. Se silește să umble calm, să-și aștearnă pe față o mască inexpresivă. În cele din urmă se aruncă în habitaclul de tablă supraîncălzit.

Corco demarează. Mulțimea nu s-a urnit din loc.

Joseto Corco pilotează cu încetineală. Trotuarele, de obicei atât de goale, sunt populate de aceste sperietori cu figuri mineralizate. Jeanne ghicește că orice nimic ar putea să declanșeze semnalul vânătorii.

— Toate astea pică prost, bolborosește Corco pe un ton de scuză, am avut un anotimp foarte rău. A fost prea cald, seceta a distrus recolta, la țară e foamete. În taverne oamenii vorbesc tot mai șoptit. Murmură după ajutoarele care nu sosesc niciodată sau în cantități prea mici. În port, numărul vagabonzilor nu încetează sa crească. Sper că prietenul nostru n-a făcut nicio nebunie și cuțitul va fi găsit foarte curând.

Jeanne aruncă o privire înapoi. Jeepul poliției îi urmează. Tânăra observă că nici polițiștii nu par prea siguri de sine.

— Asta pică prost, repetă Corco, oamenii sunt plini de mânie și-și macină neputința. Ei se pot agăța de orice pretext ca să dea frâu liber arțagului. Știți că ultimul carnaval de la San-Carmino s-a soldat cu treizeci și cinci de morți? O simplă încăierare la un bal care a degenerat într-o adevărată bătălie. Aici oamenii cad victimă unor astfel de accese de nebunie, climatul e de vină. Căldura exacerbează spiritele…

Jeanne nu răspunde. Deodată orașul îi apare în toată complexitatea lui. Nu este o simplă escală turistică lipsită de importanță, un nume pe un itinerar, un cătun rezumat într-o jumătate de duzină de ilustrate, nu… Este o cursă.

O cursă care s-a și închis peste Marc. Și care acum o amenință pe ea. De-a lungul trotuarelor, siluetele negre urmăresc din ochi înaintarea convoiului.

Capitolul IV

Polițiștii au întors camera cu susul în jos, au percheziționat valizele, au golit trusele de toaletă, au examinat etichetele medicamentelor. Jeanne a trebuit să explice totul, să justifice totul: somniferele, pilulele contraceptive, tabletele de vitamine…

Ce căutau? Droguri? Halucinogene? Au golit caseta lui Marc și au luat cu ei toate hârtiile. Teza, ciornele, notele scrise de mână. Au strecurat mormanul de foi într-un plic de plastic, înainte de a lua filmele fotografice și de a scoate din aparatul de filmat video mica casetă *super 8*[5].

Au plecat fără un cuvânt, haită de vandali cu cizme zgomotoase și mișcări greoaie.

Acum Jeanne este singură și se lasă noaptea. Joseto Corco și-a petrecut restul zilei în prăvălie, împreună cu băiatul autist, venit să se joace cu al său puzzle macabru vreme de peste două ore.

Tânăra s-a apropiat de fereastră în trei rânduri și a surprins o mulțime de gură-cască fără ocupație plasați jur împrejurul pieței, încercuind magazinul de produse anatomice, bălăbănindu-și brațele, muți. Noaptea i-a gonit, dar ea nu se simte prea liniștită. Își spune că ar trebui să ia un somnifer și să încerce să doarmă. Întunericul invadează camera răvășită, cu cearșafurile întoarse pe dos, cu îmbrăcămintea zvârlită grămadă, cu valizele căscate…

---

5 Format de peliculă video scos pe piață în 1965 de Eastman Kodak pentru a înlocui vechiul format de 8 mm.

Jeanne se dezbrăcă și trage pe ea un halat. Are impresia că de câteva minute pendula face prea mult zgomot. Ai zice că angrenajele sale trag din greu, năclăite cu nu se știe ce pilitură. Secundele cad cu zgomot sec de cuțit a cărui lamă se desface. Jeanne se oprește locului, cu slipul în mână. Timpul și-a încetinit deodată mersul. Spațiul vibrează. Becul din lampă țârâie ca și cum ar da să se stingă. Tânăra dârdâie. Un vestigiu străvechi de animalitate îi șoptește că nu mai este singură, că în șubredul patrulater delimitat de pereți tocmai a intrat „ceva”. Ce prostie, nu-i așa?

Dar de ce pendula face atâta zgomot? Timpul se încleiază, camera este un acvariu în care apa se preface deodată într-o gelatină. Jeanne deschide gura. O să strige ca să rupă vraja. Și deodată se bate la ușă. Două bătăi sfioase. Pendula încetează să macine fier.

— Domnișoară? face vocea lui Corco, dormiți?

Jeanne se duce să deschidă. Grăsanul se leagănă pe palier, stingherit.

— Voiam să vă spun, începe trăgând aer în piept, că dimineață, la biserică, am examinat bălțile de sânge.

— Da? spune Jeanne palpitând.

— Era mult, suflă Corco, într-adevăr mult. Aș zice patru litri. Enorm, în mod normal prietenul dumneavoastră ar trebui să zacă acolo. Inconștient… în comă. Nimeni nu poate să-și taie vinele, pierzând patru litri de sânge, și să fugă în lume. Nimeni.

— Ce încercați să-mi spuneți? își pierde Jeanne răbdarea.

— Nu știu, recunoaște grăsanul rușinat. Nu există medic legist. Cu siguranță, Fendero îmi va cere să fac analizele. Ce grupă avea Marc?

— N-am idee, șoptește tânăra, poliția i-a luat portvizitul, cred că asta figura în actele lui?

Corco face un gest de scuză și se întoarce.

— Așteptați, spune repede Jeanne, patru litri, este cu adevărat prea mult ca să poată continua să umble?

— Mult prea mult. Sunt dezolat. E de neînțeles. În plus, poarta bisericii era deschisă. Nu spartă, deschisă… Noapte bună.

— Noapte bună.

Jeanne închide ușa la loc. Are palmele umede. Unde se ascunde Marc? Ce a făcut de fapt?

Trebuie să doarmă, să scape de presiunea care-i strânge pereții creierului. Instinctiv, își regăsește magicele gesturi de seară de la Paris, părul periat îndelung, demachiantul, tot ceremonialul purificării nocturne… Intră în baie.

A înghețat pe loc. Pe faianța lavoarului, peria de dinți este roșie. Roșie și lipicioasă… Ca și cum tocmai a fost udată cu sânge. Jeanne se clatină cu ochii holbați. Este peria lui Marc… Aceea cu mânerul negru. Sângele închegat o mânjește pe toată lungimea ei, învelind-o într-o peliculă ce răspândește un miros fad. Câteva picături pătează fundul lavaboului… scuipături stacojii de care ochiul nu se poate desprinde. Tânăra face un pas înapoi, se lovește de zid. Trebuie să vomite. Se repede spre vasul W.C.-lui, dar se oprește îndată… Scaunul și capacul de plastic sunt și ele acoperite de sânge închegat. Cabinetul de toaletă nu mai este decât un abator, decorul unei crime sau a unei sinucideri. Cineva a fost aici acum doar câteva minute, cineva care s-a golit de sânge înainte de a dispărea. Un om rănit de moarte… Un semi-cadavru care a simțit deodată nevoia să se spele pe dinți… și poate chiar să urineze înainte de culcare?!

Este absurd… însă Jeanne dă înapoi bâjbâind. Instinctiv aruncă o privire în camera goală. Obloanele sunt închise, patul desfăcut… Ea tremură și dinții îi clănțăne. Pe lavabou periuța este tot acolo, însângerată, ilogică.

Nimeni n-a putut intra în timp ce vorbea cu Joseto Corco.

Nu poate fi vorba de un ceremonial menit s-o

înfricoșeze. Și apoi sătenii ar alege fără nicio îndoială altceva, mai explicit: o pisică jupuită având capul găurit cu un cui, o păpușă de cârpă plină de măruntaie de animale calde încă. Dar asta: o perie de dinți! Banalitatea obiectului face ca fenomenul să fie și mai înspăimântător. Jeanne dă să-l cheme pe Corco, apoi se răzgândește. Inutil să-l alunge pe singurul ei aliat. Se duce să caute un flacon de parfum, se stropește pe față și pe piept.

„Mai cu seamă să nu leșin!" Să reziste la tentația de a-și pierde cunoștința. Respiră adânc, se întoarce spre baie…

Petele de sânge au dispărut.

Peria nu-i decât o perie. W.C.-ul, un vas nu prea curat. Chiar și mirosul s-a evaporat.

„Înnebunesc", murmură Jeanne întinzând spre lavabou două degete. „Nebuno."

Peria este uscată. Aspră. Praf de pastă de dinți se ridică într-un norișor de pulbere când freacă perii cu vârful unghiei. Jeanne se sprijină de lavabou. Are genunchii moi. Ia cu mâna flaconul de somnifere, înghite trei tablete cu puțină apă călduță. Este prima dată când are o halucinație. N-a durat decât câteva secunde, însă a crezut că-și pierde mințile cu adevărat.

Nu mai știe dacă trebuie să stingă sau nu lumina din cabinetul de toaletă. Ea bâjbâie în direcția patului și se ghemuiește în el.

Îi este îngrozitor de frig. Prin ușa deschisă vede lavaboul. Și peria de dinți…

„Dumnezeule! își spune, doar n-o să-mi petrec noaptea pândind o perie de dinți!"

Și totuși îi este teamă să închidă pleoapele. Teama de a-și aminti petele de sânge. Florile hemoragiei pătând emailul.

Teamă…

Pendula macină timpul cu zgomot de fierărie.

„Sunt prea obosită, își spune tânăra, aceste ultime

săptămâni m-au epuizat. Climatul îngrozitor ar fi dat gata o fată mai echilibrată ca mine…”

Ea încearcă să se liniștească pândind efectul soporificelor.

O prinde toropeala. Ochii ei se încețoșează, pleoapele i se închid. Adoarme.

Camera se deformează, palpită, se întunecă.

Jeanne dârdâie… Visează, iar ochii ei se învârtesc spasmodic sub pleoape. Cineva tocmai a intrat în baie, o siluetă longilină, costelivă.

Este Bartolomeo Da Xanto cu mitra pe cap, pe jumătate gol în zdrențele sutanei lui episcopale. Este galben, uscat, pielea sa mumificată a crăpat la nivelul coatelor, al genunchilor, al umerilor, lăsând la vedere rotunjimile articulațiilor. Se mișcă greoi după atâția ani de imobilitate și fiecare din mișcările sale este însoțită de un foșnet ca de hârtie. Se apleacă peste lavabou și se privește în oglindă. Zdrențele de mătase îngălbenită cad pe jos. Acum este gol de-a binelea, numai cu mitra înșurubată pe craniu. Fesele de piele sunt aplatizate în mod ciudat de lunga ședere întinsă în fundul sarcofagului, la fel pulpele și călcâiele, se înțelege. Obrazul înăsprit, cu pielea ca de pachiderm, strălucește în lumina lămpii. Marele exorcist întinde mâna după peria de dinți, o apucă și o duce la gură. Cu o mișcare înceată a mâinii, începe să-și spele gura, dar gingiile se rup în bucăți și dinții se desfac de pe maxilar, căzând grămadă în lavabou. Canini, incisivi, molari… Peria de dinți a lui Marc i-a dezrădăcinat pe toți și ei se rostogolesc și cad pe faianță într-o cascadă ivorie. Marele exorcist se încăpățânează… și deodată falca de jos se desprinde și ea, rupându-se de obraji. Cade pe caroiaj și se sparge în două. Bartolomeo Da Xanto încremenește, cu peria în aer, cercetându-și în oglindă chipul fracturat, căscat.

Jeanne se agită. Ar vrea să se trezească, să alunge acest vis ridicol și totuși înspăimântător. Cadavrul

sanctificat să se ducă să-și facă aiurea toaleta!

Ea transpiră și se încurcă în cearșafuri, dar somniferele o împiedică să redevină conștientă.

Continuă să audă zgomotul dinților ce ricoșează pe porțelan. Bartolomeo încearcă să stăvilească fărâmițarea chipului său. Cu degetele lui descărnate, se străduiește să-și pună la loc molarii dislocați. Dar carnea i se sfâșie în toate părțile și crestele osoase ale vertebrelor îi sparg pielea spinării de-a lungul întregii coloane. Seamănă cu un stegozaur acoperit cu plăci. Jeanne ar voi să râdă cu un râs eliberator, dar se teme să nu stârnească mânia omului sfânt.

Și deodată în imediata ei apropiere se află Marc. Este gol și pune un genunchi pe pat. Are un aer grav, plictisit, dar sexul său inflamat indică fără echivoc intenția lui de a face dragoste.

„Marc?” murmură Jeanne în vis. Tânărul deschide gura și schițează cu limba o mimică obscenă.

„O să te ling, spune cu o voce cavernoasă, care nu este a lui, asta îți place, nu? Îți place chiar prea mult pentru a nu fi puțin lesbiană, nu?”

Jeanne se ridică în coate, dar nu-și poate strânge picioarele. Nu recunoaște nici vocea, nici cuvintele amantului ei. De altfel, el nu i-a oferit niciodată mângâieri orale. Marc se întinde peste ea. Are corpul rece și molatic, alb. Are întocmai consistența puilor de supermagazin ambalați în giulgiu de celofan și a căror atingere Jeanne o detestă.

În ciuda musculaturii dedesubt, carnea lui Marc este la fel de plăpândă, inertă, flască. Degetele lui Jeanne se afundă în ea prea lesne. Are impresia că stă întinsă sub o bucată de carne tăiată care nu mai are nicio tresărire de viață.

Spune încă o dată: „Marc?”

Așa cum te adresezi în beznă unei siluete pe care nu ești sigur că o identifici corect.

Dar tânărul a prins-o de șolduri și-și pune gura pe

gura ei.

Limba lui forțează dinții lui Jeanne și-i înăbușă strigătele de protest.

Femeia îi zgârie spatele pentru a-l da deoparte, însă unghiile ei se înfig într-o piele moale, care se încrețește fără a sângera.

Sexul lui Marc este în ea, enorm. Ea nu se simte iubită, ci mai curând rănită de moarte, victimă a unei lovituri de lance sau de sabie. El se înfige în ea așa cum ar vârî o baionetă în pântecele unui dușman. Limba lui umple gura lui Jeanne, sufocând-o pe jumătate.

Este greu, înfricoșător de inert. Are limba umflată, însă uscată, rugoasă. Ai zice că e o moluscă mare și rece, un melc fără casă contractat. Jeanne se zbate pentru a scăpa din această împerechere de dincolo de mormânt. Atunci Marc se ridică și îngenunchează în mijlocul patului. *Nu se mai află deasupra lui Jeanne, dar tânăra femeie continuă să-l simtă în vintrele ei și în gura ei.* Marc se ridică și părăsește patul. Sângerează din belșug. Un val de sânge curge de pe buzele sale și dintre pulpe, inundând cearșafurile și covorul.

„Este el, spune într-un gâlgâit greu de auzit, marele exorcist, a vrut să se apere…”

Arată spre San Bartolomeo, aflat mereu în picioare în baie.

„El este, repetă Marc, a făcut același lucru pe care l-a făcut câinilor în ziua marii ceremonii… Mi-a tăiat limba și coada…”

Jeanne se aruncă la perete. Oripilată, înțelege deodată ce continuă să țină în vintre și în gură… Are în gură și în vintre limba și sexul tăiate ale amantului său!

Ea urlă, se sufocă și scuipă pe cearșafuri bucata de carne congestionată care-i umple gura. Limba… Limba tăiată a lui Marc!

Ea își zgârie obrajii. Mai trebuie să extragă dintre pulpele ei penisul tăiat, care rămâne fixat în ea ca un vârf de lance separat de prăjina ei.

„E el, geme Marc cu glasul unui copil surprins asupra greșelii, s-a apărat când am vrut să-i fur cuțitul, dar nu putea să-mi facă nimic. Absolut nimic…”

Jeanne se luptă pentru a scăpa din cursa cearșafurilor pline de sânge, se rostogolește și cade din pat. Cotul său se izbește cu putere de noptieră și durerea îi gonește prin braț.

„De astă dată o să mă trezesc”, își spune ea, simțindu-se mai bine. Dar nu se poate împiedica să privească cele două bucăți de carne torturată părăsite în mijlocul saltelei și să le găsească înfiorător de reale.

Încet, visul se retrage. Marc și exorcistul se dizolvă. Ultima imagine pe care ea o păstrează este a gurii tânărului care bolborosește cuvinte de neînțeles într-un colcăit de bășici roșii.

„Mă trezesc!”, strigă Jeanne zgâriind podeaua. „Mă trezesc!”

Deschide ochii, în cabinetul de toaletă arde lumina. În cameră este foarte frig, iar oglinzile sunt acoperite cu aburi.

Jeanne rămâne pe spate. Nu simte ușurarea la care nădăjduia. De fapt nu are deloc impresia că a visat. Și apoi se simte lipicioasă, mânjită cu o substanță care-i năclăiește bărbia și pulpele.

„Sângele, își spune, sunt plină de sânge.”

Nu îndrăznește să facă o mișcare. Dintr-un reflex de struț, închide ochii. Cearșafurile sunt și ele umede și lipicioase, îngreunate de o substanță care se încheagă și care nu este transpirație.

„Trebuie să aștept, își repetă femeia prostește, să aștept ca toate elementele visului să se dematerializeze.”

Rămâne culcată, nemișcată, făcând-o pe moarta pentru a-i trage pe sfoară pe morții care bântuie pe cărările somnului.

Încet, încet, căldura se instalează iar în cameră.

Jeanne riscă să-și atingă pieptul cu mâna. Pata

lipicioasă a dispărut. Cearșafurile sunt iarăși uscate. Se ridică. Știe că elementele visului au întârziat câteva secunde în teritoriul realității și că nu era vorba de o halucinație, știe că…

„Ești nebună!” strigă ea. Se ridică, cu stomacul făcut ghem. Dar în pat nu se află niciun fel de resturi macabre. Nici pete de sânge.

A avut un coșmar de oroare, atâta tot. Și totuși încă mai simte în vintrele sale trecerea lui Marc. Intră cu prudență în baie.

„O să fie ca într-un film de groază, își spune în gând, o să găsesc un dinte… Numai un dinte…”

Însă zadarnic cercetează carelajul, Don Bartolomeo Da Xanto n-a lăsat nicio urmă a dezmembrării sale. A avut de a face cu profesioniști ai lumii de dincolo, care au grijă să nu lase în urmă niciun semn al existenței lor.

Izbucnește într-un râs isteric. Se vede în oglindă foarte palidă și două cearcăne vinete îi subliniază ochii. Ghicește că o să aștepte ziua șezând pe un scaun.

Fredonează ca să-și schimbe gândurile.

…Sexul și limba lui Marc. În interiorul ei, cioturi de spaimă, resturi ale unei disecții cumplite.

„Ca și câinilor la Marele Exorcism, a spus Marc, mi-a tăiat limba și coada…”

Joc de cuvinte abject care vine direct din marele bazar oniric. Imagini care se întorc, amalgamuri, analogii… Jeanne își spune lecția rațională și liniștitoare. Un vis. Nu a fost decât un vis. Ea continuă totuși să-și spună:

„Dacă ai fi avut îndrăzneala de a privi de îndată, ai fi văzut sânge… A fost… Ca o amprentă pe nisip, pe care o șterge vântul…”

Vântul realității.

Ziua se lasă așteptată. Lui Jeanne îi vine greu să alunge de pe retină imaginea lui Marc, gura deschisă peste o cloacă sângerândă. Și gaura din josul pântecului său, acel crater în care spumegă bule roșii…

Se bate la ușă.

— Domnișoară? spune vocea lui Joseto Corco.

Ușa se deschide.

Grăsanul este în pijama. Are obrajii cenușii. Cercetează înfricoșat odaia, azvârle o privire în cabinetul de toaletă.

— Nici dumneavoastră nu dormiți? remarcă el. E o noapte grea. Am avut un vis… groaznic… N-am curaj nici să vi-l povestesc.

Jeanne îl privește, dar el întoarce ochii. Deodată ea este convinsă că negustorul a înregistrat ecoul coșmarului ei. Oricum, prezența lui o face fericită.

— Știți, spune ea, poliția n-o să-l găsească pe Marc, acesta este sentimentul meu. Trebuie să-l caut eu însămi.

Corco clatină din cap. Scoate o batistă albă și-și usucă îndelung obrazul.

— E primejdios, rostește cu o voce slabă.

— Marc se interesa de cazul ăsta de posedare, spune ea pe negândite, nu există vreun alt loc care ar fi putut să-l atragă? Ceva de același gen ca biserica troglodită?

Corco se crispează.

— Se poate, spune, mai există un loc pe care niciun ghid nu-l amintește. Cimitirul din Xipango. În sfârșit, nu-i un cimitir adevărat…

— Este legat de Marea Posedare?

— Da, în mod direct. Nimeni nu se duce vreodată acolo.

— Aș putea să îmbrac un costum de țărancă, propune Jeanne, și o pălărie de pai.

Corco clatină din cap.

— Nu are importanță, șoptește, în orice caz nimeni nu va îndrăzni să ne urmeze.

Capitolul V

Joseto Corco își încleștează mâinile pe volanul vechii sale camionete care-i slujește de obicei pentru a-și duce la gară coletele. Jeanne se ascunde în spatele său ca să nu fie văzută. Abia dacă s-a luminat, s-ar crede însă că s-a și înnoptat. Câmpia se întinde arsă sub un cer violet, întunericul se fisurează ca lacul de pe un tablou, iar soarele care se înalță injectează în aceste fisuri scurgeri purpurii. Orizontul se topește în această turbărie celestă și o dată cu el drumul, a cărui traiectorie se distinge cu greu.

Șesul nu-i decât un deșert de paie uscate, o întindere de pământ prăfos lăsată la dispoziția vântului. Copacii, pietrele, sperietorile, toate sunt acoperite de o făină cenușie amintind pulberea de ciment.

Pe alocuri, pământul lasă la vedere stânca goală, iar ea seamănă cu niște bucăți mari de os care ies dintr-o fractură deschisă. Canalele de irigație pe jumătate astupate de furtuni nu conduc decât un fir subțire de apă noroioasă.

Jeanne este apăsată de atâta singurătate. Corco n-a deschis gura de la plecare, se teme, iar din hainele lui suie un miros acru.

— Câmpia Barca, șoptește el în cele din urmă, aici nimic nu mai crește. Izvoarele au secat unul după altul. Chiar și bidonvilul a fost părăsit.

Camioneta se înfundă în acest pământ al dezolării, iar vântul face să pocnească de laturile ei rafale încărcate cu mitralii de pietricele. Ici și colo se ridică gorgane de

bolovani albi. Pe fiecare morman de piatră este vopsită cu gudron o cruce neagră.

— Ce-i asta? șoptește tânăra femeie.

— Tumuli, spune cu voce surdă Corco, au fost ridicați acolo unde au căzut câinii Marelui Exorcism. Ei însemnează locurile în care animalele s-au prăbușit, golite de sânge. Țăranii vopsesc grijuliu pietrele în fiecare an.

Jeanne se apleacă, încercând să distingă mai bine tumulii. Fiecare din grămezile de bolovăniș i se pare disproporționată față de mărimea unui câine îngropat. I-o spune lui Corco.

— Ținești seama că demonii sunt și acum prizonieri în oasele animalelor sacrificate, lăsă acesta să-i scape. Trebuie ținuți mereu lipiți de pământ. De altfel se spune că vecinătatea lor a lăsat pământul sterp.

Jeanne tace. Ar voi să numere cocoașele albe ale gorganelor de pe șes, dar sunt prea multe. Corco încetinește. Un zid scund se ridică la stânga drumului. Deși pe jumătate surpat, este închis printr-o poartă de cimitir. Corco frânează. Deodată în jurul vehiculului nu mai este decât zgomotul vântului, un fel de sfâșiere mânioasă care scutură camioneta și o face să se clatine pe osii. Bărbatul cel gras șovăie îndelung cu mâna pe mânerul portierei.

— Oficial, cimitirul din Xipango nu există, spune fără chef, în registrele cadastrale a fost înscris ca loc de descărcare a gunoaielor. N-ar fi trebuit să vă aduc aici.

O fixează pe Jeanne ca și cum ar aștepta din partea ei un ordin sau o încuviințare. Rămân față în față în vreme ce camioneta scârțâie și oscilează, primind de-a latul rafală după rafală. Joseto Corco a capitulat, mâna lui împinge portiera.

— Să mergem.

Jeanne coboară. Pe dată vântul îi lipește de corp îmbrăcămintea, îi ridică fusta peste pulpe, o înșfacă de păr.

Soarele s-a încăpățânat să nu se ridice și noaptea întârzie în ciuda orei înaintate. Corco se îndreaptă spre grilaj, aplecat sub furtună.

— Veniți, poruncește dânsul.

Jeanne se pune în mișcare și-l urmează. Trec de intrare, în spatele zidului scund nu se află nimic. Nici morminte, nici cruci, nimic decât un teren pătrat plin de ierburi galbene. O nișă primitivă, fixată pe un stâlp adăpostește o Fecioară de fier vopsită în culori pastel. Figurina, înaltă de vreo cincizeci de centimetri, pare că veghează asupra câmpiei.

— Încă o lucrare a lui Lopez Verdero, remarcă Corco, i se spune Madona Anatomică.

— Anatomică?

— Da… o să vedeți.

Grăsanul se apropie de piedestal și ridică o mână către statuetă. Jeanne își dă seama deodată că Fecioara se desface la mijloc, precum un relicvariu, fiecare din jumătățile corpului ei este o ușiță care se poate deschide într-o parte sau în alta. De sub acest prim înveliș apare o altă statuetă, reprezentând-o pe aceeași Fecioară… dar de astă dată cu desăvârșire goală.

Corco mai ridică o dată mâna. Femeia goală se deschide la mijloc, urmând o linie care duce din vârful craniului până la picioare. Un sân se întoarce la stânga, altul la dreapta, lăsând la vedere o a treia figurină, care are trăsăturile unui corp jupuit, cu mușchii stacojii. Jeanne tresare, dar Corco deschide mai departe păpușile, cum se deschide un dulap cu două uși. Acum Fecioara se prezintă în goliciunea ei organică, în amestecul său visceral: plămâni, stomac, intestine… Totul înfățișat cu aceeași grijă de miniaturist.

O ultimă îmbucare și în sfârșit strălucește scheletul, încheind seria. Jeanne simte o ușoară greață. Corco închide părțile una după alta.

— Înțelegeți de ce i se spune Madona Anatomică? rânjește el pe un ton prea ridicat. Opera unui nebun. Nu

au îndrăznit nici măcar s-o distrugă, pentru că, totuși, o reprezintă pe Fecioară. Atunci au exilat-o aici, să vegheze peste acest cimitir care nu există.

Jeanne privește statueta de fier ce-și ascunde iarăși intimitatea viscerală. Fața ei exprimă o dulceață malițioasă. Vântul o pălmuiește, o plouă cu pietriș, iar ea sună a spart. Este o lucrare magnifică și bolnăvicioasă, pe care mulți colecționari ar cumpăra-o cu bani grei.

— Peste ce veghează? întreabă Jeanne smulgându-se fascinației pe care o exercită asupra ei păpușa multiplă cu îmbucări blasfematorii.

— Asupra lor, murmură Corco arătând solul galben.

Jeanne se apleacă. Pământul netezit de vânt lasă să se ghicească marginile unor lăzi mari care apar la nivelul solului. Probabil coșciuge așezate unul după altul. Tânăra îngenunchează. Cutiile funebre îi par anormal de lungi. Sunt sarcofage de giganți!

Ea își ridică spre Corco privirea întrebătoare.

Negustorul se lasă de pe un picior pe altul.

— Vă amintiți că v-am povestit despre Marea Posedare? spune aproape fără să miște buzele, scheletele care creșteau până făceau să crape corpurile cărora le aparțineau?

— Da!

— Ei bine, aici au fost îngropate. Priviți…

Îngenunchează și-și trece mâna pe suprafața unei lăzi pe care o acoperă un strat subțire de praf. Jeanne vede apărând o armătură metalică, buloane groase.

— Este un coșciug de fier! se bâlbâie ea.

Corco aprobă din cap.

— Da. O sută de coșciuge de fier, fiecare lung de aproape trei metri. Sunt cu toate aici, ca niște seifuri îngropate. În ele au fost închise toate scheletele lovite de creștere accelerată. Se spune că au continuat să crească și să preseze și că s-au deformat cumplit între pereții metalici.

Corco vorbește cu voce patetică. Are privirea ușor halucinată a unui drogat, iar praful care s-a lipit de pielea lui transpirată i-a pus o mască cenușie, care pare a evoca un machiaj ritual.

Nu se luminează de zi nici acum și Jeanne începe să se simtă neliniștită. Corco mângâie sicriul cu o blândețe stranie.

— Spărseseră sicriele de lemn, explică el, trebuia găsită o soluție. Atunci le-au închis în aceste dulapuri blindate. Potcovarii le-au sudat închizătorile. Oasele, mereu vii, au trebuit să se supună la constrângerile acestui spațiu redus. Acum pesemne că nu mai alcătuise decât o harababură de nedescâlcit, o arhitectură monstruoasă, încovoiată peste ea însăși, răsucită, cocoșată…

Jeanne se cutremură. Pune mâna pe brațul dolofanului.

— Haideți! șoptește, nu-i decât o legendă!

Corco clipește.

— Oh! Da! geme omul, o legendă…

Are un aer cu totul rătăcit.

Femeia azvârle în jur o privire rapidă. Anumite sarcofage ies de-a binelea din pământ. Pietrișul pocnește pe capacele lor. Cu puțină imaginație, ai putea crede că aceste zgomote provin dinăuntrul cutiilor sinistre și că în ele, departe de orice privire, un travaliu misterios continuă.

Cu puțină imaginație?

Jeanne își șterge palmele pe fustă. Ea observă deodată că cimitirul este plin de zgomote surde cum fac să se audă corpurile navelor frecându-se de cheiuri. Zgomote de bronz.

— De ce m-ați adus aici? se repede tânăra ridicându-se, în defensivă.

— Nu… Nu știu, recunoaște Corco, mi s-a părut că Marc ar fi putut cunoaște locul acesta. Biserica este partea vizibilă a aisbergului, dar există tot restul:

groapa de gunoi a Marii Posedări. Cred că se pregătește ceva. Furtul cuțitului a fost ca un semnal. Toată lumea din San-Carmino a simțit-o. De atâta vreme totul merge atât de rău! Sărăcia, mizeria, exploatarea. E ca un curent de aer lângă un incendiu. S-au reunit condițiile pentru… pentru…

— Pentru o nouă posedare? întreabă Jeanne.

Îi este foarte frig, se simte pierdută în această noapte care se prelungește la nesfârșit, în fața omului acestuia corpolent, care delirează. Ea schițează un gest liniștitor.

— Să ne întoarcem acasă, propune, amândoi suntem obosiți, ne lăsăm speriați de umbre… Vom sfârși prin a spune prostii.

Face câțiva pași. (*Doamne*! *Mai cu seamă să nu pună piciorul pe vreunul din sicriele de fier*!).

Pământul răsună ca și cum sub cimitir s-ar săpa un tunel, dar încă o dată nu este vorba decât de șuierul vântului amplificat de sinistrele seifuri. Corco este paralizat ca o statuie. Ai zice că nu cutează să mai facă o mișcare.

„M-a vârât într-o capcană, își spune Jeanne, care-și pierde capul, toate aceste lăzi de fier se vor deschide și…”

Trebuie să acționeze, teama ei este o antenă care captează undele forțelor maligne ce planează deasupra cimitirului.

„Dacă încep să cred în ele, vor începe să existe.”

— Corco! strigă, știi bine că Marea Posedare n-a fost niciodată decât o mașinație pusă la cale de patronii cherhanalelor! În această afacere n-au existat nici diavoli, nici sfinți!

Omul cel gras se cutremură.

— La camionetă, gâfâie, repede! La camionetă! Nu trebuie să rămânem aici!

Jeanne se repede către vehicul. A simțit și ea pericolul. Un fel de zumzet, ca și acela care precede trăsnetul cu numai câteva secunde. Iminența unei

primejdii… sau a unei prezențe materializate subit.

Se aruncară în camionetă. Corco demară făcând cutia de viteze să urle.

Deodată gorganul cel mai apropiat zbură în bucăți și pietrele mari, însemnate cu o cruce, căzură pe acoperișul vehiculului, pe care-l bombardară ca niște ghiulele de tun.

Jeanne țipă în vreme ce Corco încercă să țină drumul.

În incinta cimitirului, madona anatomică își pocnește ușițele, deschizându-le și închizându-le ca pe elitrele unei carapace.

Camioneta face zigzaguri, cu capota și aripile înfundate.

— Erau țăranii! urlă Corco isteric, ne-au urmărit. Au înfipt un cartuș de dinamită în vârful unui tumulus! Erau țăranii!

Jeanne își mușcă podul palmei. „Da! Da! își repetă ea cu frenezie. Țăranii erau!”

Dar vântul nu abate asupra lor niciun miros de explozibil. Corco înfige piciorul în podea și vechea camionetă sare peste hârtoape.

Deasupra cimitirului, cerul are textura unui jupuit de viu. Plafonul de nori spart de suflul exploziei lasă să treacă o lumină roșiatică ce nu este a zorilor. Farurile camionetei se pierd în opacitatea încăpățânată care stagnează la nivelul solului, ascunzând șoseaua. Încă o dată Jeanne este asaltată de o senzație de „prezență”. Este o atingere gigantică și nevăzută, ceva care o învăluie cu o lăcomie maladivă. O limbă enormă care-i trece peste tot corpul, scormonește între pulpe și fese pentru a le umple de o salivă grețoasă.

Timp de o clipă se simte „vizitată” fără opreliști, fără apărare. Este mai goală și mai expusă decât o fată depărtându-și picioarele pe o masă de examen ginecologic. Ceva trece peste ea, încearcă s-o silească, s-o penetreze.

O clipă simte dorința de a ceda, de a lăsa lucrurile în

voia lor, de a-și răsturna capul pe spătarul canapelei și de a-și desface pulpele în semn de acceptare. Dar un hop o aruncă peste tabloul de bord, smulgând-o din torpoarea care o copleșea. Dintr-o dată soarele se revarsă peste drum și câmpia nu mai este decât o întindere cenușie, fără relief. Camioneta intră în periferiile lui San-Carmino.

— Lângă cimitir ne-a pândit cineva, repetă cu încăpățânare Corco, sunt sigur că erau țăranii.

Tânăra lasă ochii în jos. Ar da orice să ajungă să creadă în această versiune a faptelor.

Acum camioneta merge în ralanti pe străzile goale. S-a și făcut foarte cald.

— Nu uitați că trebuie să treceți pe la biroul gărzii civile, mormăie Corco, atâta vreme cât Fendero nu vă înapoiază pașaportul, sunteți legată locului.

— Și Marc? îndrăznește Jeanne.

Dar omul nu răspunde.

Capitolul VI

Sergentul Fendero nu pare în largul său. Mustața lui cenușiu închis tresare în ritmul buzei superioare, pe care o agită un tic nervos. Este îngrozitor de cald în biroul strâmt și Jeanne nu-și poate desprinde privirea de pe bicornul de butaforie așezat lângă străvechea mașină de scris pe care își împleticește degetele polițistul. Pe fereastră se zărește un furgon blindat, parcat în curtea interioară.

— Înțelegeți-mă, murmură omul, nu vă suspectez, mă întreb chiar dacă prietenul dumneavoastră n-a căzut victimă unei mașinații.

— Ce vreți să spuneți? articulează cu greu Jeanne.

Căldura o stoarce de energie. N-are curaj nici să alunge mușteleare se lasă pe umerii ei ca să-i soarbă transpirația.

— Sunt sigur că la San-Carmino se ascund extremiști, șoptește Fendero cu o expresie de conspirator, nu-i exclus ca ei să-și propună provocarea de tulburări prin exploatarea credulității și superstițiilor din mintea oamenilor muncii. Climatul este încordat, un act simbolic, pregătit cu grijă, poate arunca totul în aer. Această mumie profanată, această relicvă furată de un american alcătuiesc într-un fel simbolul Americii Latine jefuite și batjocorite de Statele Unite, v-ați prins?

— Marc e canadian…

— N-are nicio importanță. Ceea ce contează este asocierea substanței, amalgamul: Statele Unite – capitalism, capitalism – patroni, patroni – cherhanale…

Agitatorii de profesie pot exploata de minune acest fel de relații, în definitiv, împotriva cui se îndreaptă mânia populației? Împotriva celor ce dețin fabricile de conserve din San-Carmino!

— Ce vă conduce la această concluzie? întreabă fără putere Jeanne.

— Faptul că n-a fost găsit cadavrul prietenului dumneavoastră. L-au golit de sânge, apoi l-au ascuns pentru a face să se creadă într-un hocus-pocus, într-o manifestare a diavolului! Cuțitul furat nu are nicio valoare, aici contează teatrul, punerea în scenă! La început am crezut că este fapta unui dezechilibrat mintal, dar sângele răspândit în biserică infirma o astfel de teorie. Era, într-adevăr, cel al prietenului dumneavoastră, l-a analizat farmacistul din cartierul de sus. Hemoragia l-a lăsat fără sânge, astfel că ar fi trebuit să-l găsim în perimetrul bisericii. Or, câinii n-au fost în stare să-i afle urma.

După mine a fost victima teroriștilor, care l-au asasinat în cursul unei înscenări macabre, apoi l-au făcut să dispară. La ora de față, cadavrul trebuie să plutească în derivă de-a lungul coastei, purtat de curenți. Iertați-mi brutalitatea, dar mă tem de ceea ce se unelteşte în jurul nostru. Este din ce în ce mai probabil că ni se pune la cale o răzmeriță, o răscoală populară. Pe scurt, ceva care o să arunce toată zona în haos. Din păcate, conjunctura se potrivește prea bine la așa ceva. Elemente subversive s-au infiltrat în San-Carmino; îmi pun capul pentru asta.

Jeanne cântărește cu ironie situația, se gândește la paralela care se stabilește, la distanță de un secol, între stratagema micilor patroni zvârlind asupra diavolului mizeriile poporului și vicleșugul „teroriștilor” folosindu-l pe același diavol pentru a trezi astăzi mânia celor exploatați!

Este adevărat că aici ar fi un soi de revanșă, o întoarcere a focului asupra incendiatorilor! Ar surâde

dacă afacerea n-ar avea elementul acesta însângerat.

Sergentul Fendero își usucă fruntea. Face un semn de neputință.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să părăsiți orașul atâta vreme cât cadavrul prietenului dumneavoastră n-a fost găsit. Fiți atentă… S-ar putea face încercarea de a se îndrepta mânia populară asupra dumneavoastră.

Jeanne semnează câteva formulare și iese din cuptorul postului de poliție.

Temerile și avertismentele lui Fendero se suprapun în chip sinistru celor ale lui Joseto Coreo. Este același discurs, mai „rațional”, fie, dar mesajul rămâne același: „Se pregătește ceva…”

Ceva este în aer. O prezență…

O forță nedefinită, care încearcă să se încarneze. Jeanne ridică din umeri și pornește să ia cu asalt o stradă povârnită. A hotărât să-și petreacă ziua în orașul de sus. Cartierul burghez din San-Carmino, își spune, constituie o enclavă în care nu riscă să fie atacată. De altfel, Corco a liniștit-o în parte spunându-i că în cursul zilei nu vor face nimic împotriva ei. Aici străzile par trasate cu grijă și toate casele au peste două etaje. Stilul colonial a înconjurat clădirile cu balcoane fără sfârșit. Printre palmierii încercuiți atent cu grilajuri de fontă, se văd peluze și verande. Aceasta îi amintește de cartierul francez din New Orleans. Mașinile sunt americane, impunătoare, ostentative. Sub un șir de arcade, Jeanne distinge chiar o autoservire în care cărucioarele metalice strălucesc la soare.

Supermagazinul exercită asupra lui Jeanne o fascinație irezistibilă.

Este un fragment de civilizație, de banalitate liniștitoare într-un univers plin de tenebre. Intră în magazin.

Aici e răcoare. Rafturile își aliniază obișnuiții pereți de conserve multicolore.

O pancartă suspendată peste casă anunță:

„Astăzi prețuri de *sacrificiu*.”

Jeanne intră, ia un cărucior. Gesturile cotidiene îi potolesc neliniștea. Câteva femei grase și americanizate până la caricatură se pierd printre rafturi, împingând câte un cărucior cu aerul superior al unor preotese care se consacră unui ritual misterios. Jeanne aruncă în cărucior mărunțișuri necesare toaletei sale. Vitrinele frigorifice zumzăie. Din ele suie o ceață aproape palpabilă, care contrastează cu soarele de afară.

Tânăra se îndreaptă spre o vitrină plină de carne, cu nevoia bruscă de a-și lăsa degetele să alerge pe chiciura care acoperă pereții lui interiori. În copilărie făcea la fel când vara i se usca limba. I se întâmpla chiar să ia cu degetele această zăpadă anacronică și s-o ducă la gură. Întinde mâna… se oprește.

Bacul este plin de limbi de bou în celofan *și i se pare că aceste apendice mișcă în ambalajele lor*. Da! Este chiar așa! Limbile se bombează, se umflă, împing cu vârful lor, gata să spargă plasticul care le acoperă… Sunt vii, agitate de spasme obscene. Unele s-au și debarasat de ambalaj și se ridică de pe fundul baculuiui ca niște uriași melci fără casă. Iată-i că pornesc la asaltul pereților. Urma lor lasă filamente închise pe metalul strălucitor. Jeanne este incapabilă să se miște. Limbile se ridică, turgescente, pe rădăcinile lor tăiate, în clipa următoare se aplatizează și înaintează prin ondulări lascive. Sunt enorme, rând pe rând moi sau congestionate. Scârboase în dansurile lor. Ai zice că, lipsite de guri, încearcă totuși să vorbească. Una din ele se atinge de glezna lui Jeanne, se lipește de pielea ei și începe să urce de-a lungul gambei prin tracțiuni succesive.

Tânăra strânge mânerul căruciorului, să-și frângă degetele. A rămas mută și înmărmurită. Limba urcă pe genunchiul ei, pătrunde sub rochie și atacă fața internă

a pulpei. Jeanne ar voi să urle, dar coardele sale vocale nu mai răspund. Lumea este suprimată, nu mai există decât atingerea oribilă a bucății de carne aspră care se ridică încet pe pulpa ei… în câteva secunde o să atingă fundul chiloților. Va încerca să sfâșie țesătura… sau va îndepărta elasticul?

Jeanne tremură, paralizată prin mijlocirea unei vrăji neștiute. Și dacă ciotul de carne încearcă să intre în pântecele ei, schițând o mângâiere de dincolo de mormânt?

De astă dată ea se trage înapoi, își freacă picioarele unul de altul pentru a desprinde lipitoarea evadată din vitrina de carne. N-a dat drumul la cărucior și este gata să dărâme un morman de cutii de conserve. Atunci observă că toate cutiile aliniate pe rafturi sunt deschise și că din ele ies șuvițe de păr… ciufuri pline de sos de tomate sau de sânge. Cum ambalajele de metal sunt prea strâmte pentru a cuprinde capete de adulți, ea înțelege că nu poate fi vorba decât de capete de copii… și inima ei bate de două ori mai repede, umplându-i pieptul de o zarvă ucigătoare. Nimeni încă nu și-a dat seama de înfiorătoarea metamorfoză. Gospodinele stau cu spatele la ea și-și pun ochelarii pentru a descifra „modul de întrebuințare” scris în americană.

Jeanne schițează o mișcare spre ieșire, dar se oprește pe dată. În spatele mașinii de încasat se află Marc. Gol, sângele îi picură din gură. Ridică mâna și arată panoul care tremură sub impulsul ventilatorului.

„Astăzi prețuri de *sacrificiu.*”

Cuvântul „*sacrificiu*” sângerează ca și cum ar fi scrijelat cu cuțitul în carne vie.

Marc lasă încet brațul în jos. Buzele lui articulează cuvinte pe care Jeanne nu le înțelege. În cele din urmă, cu vârful arătătorului, scrise ceva pe zid… cu litere de sânge.

Dar Jeanne nu are timp să citească, limbile au ajuns-o din urmă, o încercuiesc… Mai multe pornesc să-i asalteze picioarele goale, melci mari și aspri îi jupoaie pielea urcând spre încheietura pulpelor.

Ea se zbate și alunecă pe carelaj. Strânge maxilarele, știind că, dacă deschide gura, cioturile vor profita de prilej ca să se precipite în ea.

Și deodată totul se șterge. Ea este prăbușită prostește pe pardoseala care miroase a dezinfectant cu lămâie, iar femeile o privesc mustrător. Numai cuvântul „sacrificate” mai lasă să picure o lacrimă roșie care plesnește pe colțul unui raft. Dar este vorba de sânge… sau doar de vopsea roșie? Jeanne se ridică.

Gospodinele se întorc, gurile lor exprimă dispreț. „O americancă, vor povesti ele îndată soților lor, beată la ora zece dimineața!”

Nu mai există nici limbi, nici fantome cu guri însângerate, dar tânăra femeie mai simte pe pielea ei contactul apendicelor cățărătoare care erau cât pe-aci s-o pătrundă.

Jeanne abandonează căruciorul și iese în grabă din magazin. Cu toată căldura, dinții îi clănțăne. „Există halucinații de pe urma cărora nu-ți revii.” Fraza, citită nu știe în ce carte, îi joacă în cap.

Oroarea viscerală a „viziunii” face să-i vibreze și acum nervii. „Nu era un miraj, îi șoptește o voce interioară, știi bine că ceva s-a materializat pentru tine… Și doar pentru tine.”

Marc a încercat să-i transmită un mesaj, dar forța demonică ce planează peste San-Carmino a pornit pe loc o manevră diversionistă. De altfel nu fără urmări, căci Jeanne, în spaima ei, n-a avut reflexul de a descifra literele desenate cu arătătorul însângerat al lui Marc.

Ea se împleticește pe trotuarele albe de soare.

Capitolul VII

A venit noaptea. Jeanne măsoară în lung și-n lat camera de deasupra magazinului de anatomie. Dus-întorsul ei nesfârșit face să scârțâie parchetul dislocat și răspândește panica printre insectele care trăiesc în crăpăturile din lemn.

Tânăra se duce și se întoarce, strivind animăluțele care aleargă la nivelul fisurilor, dar nu-și dă seama de aceasta. Ea se zbate într-un vârtej de gânduri confuze. Marc este mort, acum s-a convins. Numai o fantomă poate să provoace asemenea dezordine. Ceva mai devreme, la supermagazin, a trăit un moment de oroare pură. Își simte carnea devenind zgrunțuroasă la evocarea limbilor ce țâșneau din ambalaje ca să danseze în jurul ei o sarabandă infernală. Știe totuși că Marc, spectru neîndemânatic, încearcă s-o prevină de ceva. Dar fiecare din aceste apariții este bruiată de o manifestare înfricoșătoare, care-i face mesajul de neînțeles.

Jeanne se străduiește să revadă mental întreaga scenă. Degetele lui Marc pe perete, trasând litere vâscoase… poate un H? Da, un H mare. Apoi alte litere, mai mici: nu e? Un a? Și pe urmă un 1 ori un i. Hei… Hei…

Tânăra se concentrează. Un n, este sigură că a văzut un n. Heln… Hein… Hain… HAINA!

Haina! Iată ce a scris Marc. A vrut să atragă atenția lui Jeanne asupra hainei sale de călătorie, acest veșmânt uzat și lustruit de care nu s-a despărțit de-a lungul

peregrinărilor lor.

Tânăra se repede către valize, le învălmășește. Haina de pânză kaki este aici, făcută ghem. Ea îi răstoarnă buzunarele, care se dovedesc goale. Oricum, polițiștii le-au cercetat înaintea ei. Nu-i rămân decât cusăturile. Cu ajutorul unei lame de ras, începe să le cresteze, una câte una. Umerii, manșetele… în cele din urmă ceva iese din căptușeală. O filă de foiță îndoită în patru. O ia și o desface cu mâni febrile. Este scrisă de mâna lui Marc. A înșirat o serie de date: „10 septembrie 1903. 20 august 1913. 14 iulie 1923…”, și continuă astfel, acoperind la intervale regulate ultimii optzeci de ani.

Tânăra se strâmbă dezamăgită. Acest calendar enigmatic nu-i este de niciun folos și nu înțelege de ce amantul ei a simțit nevoia de a le ascunde în căptușeala unei haine, ca și cum ar fi fost vorba despre un secret de moarte.

La ce corespund aceste date? Poate că în legătură cu ele ar trebui să-l întrebe pe Corco?

Ezită, îndoaie la loc fila și o strecoară în sutien. Este ușor iritată. Misterul îi scapă, insesizabil. Se ridică și se apropie de fereastră. Străzile sunt negre și goale. Totuși, în momentul în care lasă perdeaua să cadă, aude sunetul vag al unui pas târșit. Un zgomot prelung de toc ce râcâie asfaltul. El avansează pas cu pas în direcția magazinului. Jeanne strânge pumnii, pregătindu-se pentru vreo nouă viziune de spaimă, dar de după colțul străzii se arată o siluetă.

O siluetă insolită de om îmbrăcat într-o pijama largă cu dungi albastre. Necunoscutul poartă papuci de piele, avansează în zigzag de parcă ar fi beat. Pijamaua lui se cască peste părul negru de pe piept. Lumina care se strecoară prin obloanele magazinului de anatomie luminează o clipă omul și tânăra femeie poate vedea că are pleoapele lăsate! Este un somnambul! Un somnambul cu itinerarul întâmplător, care iese din labirintul străzilor. Jeanne este atât de uimită că nu

poate hotărî dacă lucrul este îngrijorător sau grotesc. Omul în pijama cu dungi a și depășit magazinul și a pornit pe o stradă în pantă. Târșitul papucilor lui se depărtează încet.

Jeanne își lipește fruntea de sticlă. Scena insolită pe care tocmai a surprins-o a făcut-o să uite documentul descoperit în haina lui Marc. Ea deschide încet fereastra și se apleacă în afară, dar omul a dispărut. Se scurg câteva minute, apoi se face auzit încă un târșit de tălpi. De astă dată este o femeie grasă într-o cămașă de noapte galbenă, cu bigudiuri în cap, cu obrazul acoperit de cremă.

Ea înaintează greoi, cu bărbia în piept și un braț ridicat pe jumătate. Mai întâi Jeanne se simte ispitită să creadă că este vorba despre nevasta somnambulului, care-și urmărește soțul, dar înțelege foarte repede că femeia care se plimbă se deplasează în aceeași stare de inconștiență. Itinerarul ei sinuos, condus prin hazardul obstacolelor, este cea mai bună dovadă.

Un lucru anormal este în curs de a se petrece, Jeanne este convinsă de aceasta. Ea traversează grăbită camera, coboară scara și iese în stradă prin ușa din spate. N-a putut rezista impulsului de a părăsi casa și este desculță. Se apropie prudent de femeia cea grasă, cu ochii închiși. Aceasta respiră zgomotos, mișcându-și buzele. Nu se poate preciza dacă suspină sau repetă neobosit același cuvânt.

Jeanne se îndepărtează. Nu știe dacă i-e frică de atingerea celei care doarme sau se teme că ar putea să cedeze tentației de a o trezi cu o lovitură neașteptată în coaste. Somnambula își reia umbletul, cu capul strâmb, un strop de salivă în colțul gurii. Jeanne merge până la intersecție. Așa cum a presimțit, alți adormiți rătăcesc pe străzile învecinate. Se află aici un bătrân cu bonetă de noapte și chiloți de flanelă, o fată pe de-a-ntregul goală, un tânăr îmbrăcat numai cu un maiou, un bărbat chel în pijama de mătase. Cu toții au același pas de

automat. Uneori schițează un gest neterminat sau murmură câteva cuvinte cu consoane șuierătoare. Capetele li se sucesc la dreapta și la stânga, nereținute de vertebrele cervicale. Jeanne se deplasează lipindu-se de pereți. Transpiră din belșug. La fiecare întretăiere surprinde un alt somnambul, întregul oraș pare adâncit într-o transă ambulatorie colectivă. Jeanne respiră cu greu. Acești zombi îi fac pielea de găină. Din minut în minut, fenomenul crește prea mult în amploare ca să poată fi redus la o simplă coincidență. Vreo douăzeci și ceva de persoane rătăcesc de pe acum pe străzile din San-Carmino, unii desculți, alții în papuci. Mulți, din cauza căldurii, sunt cu totul dezbrăcați, însă cei mai vârstnici arborează o ținută clasică. Jeanne tresare văzând că trece o bătrână care strânge în brațe o pernă uriașă.

Fațadele repercutează ecoul tălpilor care zgârie asfaltul. La parterul caselor, numeroase intrări au rămas deschise, mărturii ale aventurii locuitorilor de aici.

Jeanne face cale întoarsă. Aleargă încercând să producă minimum de zgomot. Atunci când ajunge în dreptul magazinului de anatomie, îl observă pe Corco în picioare în prag. Dar el nu doarme, el privește cu ochii holbați și fața palidă baletul somnambulilor.

— Ați văzut! îi strigă tânăra femeie între două gâfâieli, este incredibil, nu? Am numărat peste treizeci. Sunt peste tot!

O fetiță în pantalonași de bumbac urcă strada cu ochii închiși, sugându-și degetul mare și trăgând în urma ei o păpușă de cârpă care sare de pe o piatră pe alta. Corco tremură ca o frunză. S-ar zice că dă să leșine.

— Ce aveți? se neliniștește Jeanne scuturându-l de braț.

— Nu puteți înțelege! bolborosește grăsanul, totul începe iarăși, ca în trecut!

— Ce anume?

— Tatăl meu mi-a povestit! Marea Posedare a fost

anunțată printr-o epidemie de somnambulism. Vreme de o săptămână, în fiecare noapte, jumătate dintre locuitorii din San-Carmino s-au plimbat în somn!

— Poate joacă teatru? întreabă Jeanne, poate nu-i decât o manevră menită să ne impresioneze. O să-l scutur pe primul care trece.

— Nu! geme Corco, nu faceți asta.

— De ce?

— Oamenii aceștia rătăcesc în căutarea sufletului lor, șoptește vânzătorul de oase, cel puțin așa spune legenda. Ajungi somnambul atunci când sufletul tău – care s-a desprins de corp în timpul somnului – este pe punctul de a cădea în mâinile demonului. Atunci corpul se ridică, își părăsește culcușul și o pornește pe străzi, pentru a încerca să-și regăsească sufletul aflat în primejdie iminentă de a fi capturat de diavol. Dacă trezești un somnambul, oprești procesul, iar corpul nu-și mai poate reîntâlni sufletul, care, în acest caz, se supune chemării lui Satan. A trezi un somnambul înseamnă a condamna un înveliș carnal să nu mai fie de atunci încolo decât un recipient gol…

— Nu-i decât o legendă.

— Poate, dar, vă implor, nu-i treziți.

Jeanne își mușcă buzele. Teama lui Joseto Corco devine molipsitoare.

— De cum adormim, sufletul s-a desprins de corp, repetă cu încăpățânare omul cel gras, el se pierde pe căile visului, dezarmat, vulnerabil, iar forțele răului se întrec să-i întindă curse…

— Tăceți, își pierde răbdarea tânăra femeie.

Dar își simte părul zbârlindu-i-se pe ceafă.

Un bărbat în pijama s-a oprit în mijlocul intersecției. Cu ochii închiși, el se lasă greoi de pe un picior pe altul. A urinat în pantaloni, dar aceasta nu l-a trezit.

— Totul reîncepe, psalmodiază Corco, diavolul s-a întors, prietenul dumneavoastră l-a adus, nu trebuia să fure cuțitul exorcistului, nu…

— Corco! șuieră Jeanne, reveniți-vă!

Ea îi apucă de reverele cămășii și-l zguduie. Negustorul se scutură și-și trece mâna peste frunte.

— Oh! geme, scuzați-mă… Nu știu ce m-a apucat.

Ei tac și rămân înlemniți în pragul magazinului, tremură de nervozitate, conștienți că trăiesc o clipă hotărâtoare. Timpul se ofilește, se coagulează, încet, încet, baletul somnambulilor încetinește, ei trec din ce în ce mai rar.

— Se întorc acasă, observă negustorul, astă noapte s-a sfârșit, dar să nu ne facem iluzii, mâine vor fi mai numeroși… Va trebui să-l prevenim pe preot.

Jeanne ridică din umeri, inteligența ei lucrează cu tot randamentul, șlefuind expresii ca „isterie colectivă” sau „transă de grup”, care nu explică nimic, dar care de obicei reușesc s-o liniștească.

Și totuși continuă să-i fie frică.

Foarte frică.

Capitolul VIII

Corco s-a înfundat în interiorul bisericii. Jeanne îl urmează o secundă mai târziu. Ochii ei încă nu s-au obișnuit cu întunericul, nu observă decât flăcările dansante ale lumânărilor care ard ca niște pupile verticale. Preotul se confundă cu tenebrele, sutana lui roasă joacă rolul unui costum de camuflaj. Soldat în ținută de comando, stă în picioare lângă sarcofag, cu mâinile împreunate, mai turnat în ceară ca niciodată. Jeanne privește furiș spre mumie. În câteva zile s-a schimbat mult. Pielea ei uscată și lucioasă a prins o consistență spongioasă care amintește de carnea unora dintre înecați, învelișul încrețit și buburos pare gata să se desprindă de oase, pentru a luneca la fundul sarcofagului.

— Este vina umezelii, murmură preotul devansând întrebările, trecerea fără tranziție dintr-un container vidat într-o atmosferă saturată de umiditate datorită infiltrațiilor. Mumia se umflă ca un burete, este dramatic. Nu știu ce să fac. I-am scris arhiepiscopului.

Jeanne își drege vocea, stânjenită. Cadavrul „sfântului”, cu obrajii lui buhăiți, seamănă cu parodia unui film de groază.

— *Padre*, șoptește Corco, am venit pentru altceva.

Prelatul tresare și întoarce capul.

— *Padre*, insistă Corco, sunt sigur că știți ce s-a întâmplat noaptea trecută… Vi s-a spus, nu-i așa?

Preotul își face cruce. Afișează o expresie încăpățânată.

— Când prietenul dumneavoastră a spart sticla care închidea sarcofagul, el a permis aerului să intre, spune dânsul sentențios, privind-o în față pe tânăra femeie.

Jeanne are o scurtă tresărire de revoltă. Deschide gura ca să spună: „Îl acuzați pe Marc fără nicio dovadă!”, însă renunță, doborâtă de un dezgust instantaneu.

Se lasă tăcerea. Preotul privește mumia ca și cum lumea întreagă se reduce la mormântul acesta din piatră cioplită grosolan.

„Se teme”, își spune Jeanne.

— *Padre*, imploră Corco, trebuie să ne ajutați. Am văzut vreo zece femei repezindu-se către biserică de dimineață… niște bătrâne. Veneau să vă spună cele petrecute astă noapte. Erau maica Estraveja, femeia Pandoro și de asemenea Maria Cozano, care nu se mișcă decât în cârje. Femei de șaptezeci sau optzeci de ani. Le-am văzut cățărându-se pe treptele bisericii cu mersul greoi, de infirme…

Preotul ridică mâna, sprâncenele lui sunt încruntate.

— Fiul meu, latră el, secretul confesiunii…

— Nu-i vorba de confesiune, îi tăie vorba, roșu la față, ele au venit să dea alarma, nimic alta! Le cunosc, toate au trăit Marea Posedare, ele știu să recunoască semnele!

— Ascultați, părinte, intervine Jeanne, eu nu sunt credincioasă, dar am văzut, ca și ele, cum rătăceau vreo treizeci de somnambuli pe străzile din San-Carmino… Treizeci de somnambuli în aceeași noapte și în același loc este prea mult pentru o coincidență!

Prelatul își mai face o dată cruce. Este palid și lumina jucăușă a lumânărilor face să lucească transpirația care tivește buza lui superioară.

— Copiii mei, începe.

Vocea lui tremură.

— Am… Am parcurs în grabă analele parohiei. Sunt documente aproape indescifrabile, întocmite de preotul

care-l asista pe Don Bartolomeo. De altfel, acest frate și-a dat sufletul în mâinile Domnului la câteva zile după Marele Exorcism. L-a doborât o febră cerebrală și se spune că a murit blestemând. Nu știu cât ne putem încrede în aceste scrieri.

— A spus, da sau nu, ceva despre somnambulismul colectiv?

— Da… recunoaște preotul, așa mi se pare. Dar în această privință trebuie să rămânem prudenți. V-ați gândit oare că poate fi vorba de o înșelătorie? Sergentul Fendero ar merge, desigur, până la a vorbi despre o mașinație!

— Vreți să spuneți că…

— Sigur că da! Ei ar fi putut să-i convingă pe acești oameni sărmani că este necesar să ia parte la sinistra farsă.

— Care „ei”? întreabă sec Jeanne.

Preotul ridică din umeri.

— Nu știu. Niște… niște elemente subversive. Oameni plătiți ca să instaureze dezordinea la San-Carmino. Știți ca și mine că superstiția s-a păstrat vie în zonele noastre. Sergentul Fendero m-a pus în gardă, la rândul meu vă rog să vă reveniți în fire. Sunt convins că ne găsim în fața unei puneri în scenă menită să îngrozească populația.

Mâna lui Corco se lasă pe pumnul preotului, care se strâmbă. De astă dată, trăsăturile negustorului de oase s-au înăsprit.

— Ce spun analele? rostește el cu voce înăbușită, *Padre*, spuneți-ne ce povestește preotul cel nebun.

Prelatul încearcă zadarnic să scape.

— Este… Este stupid, aruncă el pe un ton plângăreț, manuscrisul recomanda folosirea „paznicilor de noapte”, a „vigilenților” care au rolul să-i îndrume pe somnambuli în direcția cea bună și a-i întoarce pe nesimțite acasă, ca niște acari… Fără a-i deștepta vreodată.

— Niște acari? spune Jeanne interzisă.

— Da, își pierde răbdarea prelatul, niște acari ai nopții. Ei trebuie să vegheze ca somnambulii să nu se ciocnească de vreun perete sau felinar, să nu cadă într-o groapă. Pe scurt, să-i ferească de orice accident care i-ar putea face să se trezească în chiar mijlocul rătăcirii lor.

— Diavolul recrutează în somn, spune Corco într-o șoaptă de neauzit.

— Ce? strigă Jeanne.

— „Diavolul recrutează în somn”, enunță rar omul cel gras, așa spun bătrânii. Dacă scoli un somnambul înainte ca el să-și regăsească sufletul care a fugit, acesta cade pradă diavolului, iar corpul nu mai este decât un înveliș gol. Iată de ce se povestește că mulți somnambuli treziți brusc devin amnezici.

— Superstiții! scuipă preotul. Credulitatea voastră insultă credința! Este vorba despre o manipulare, aici sergentul Fendero nu s-a înșelat… Acționați! Frica voastră vă face complici ai agitatorilor care se ascund în orașul nostru. Toată această poveste ascunde manevre josnice de destabilizare politică.

Corco dă înapoi. Micul preot gesticulează, făcând să fluture flăcările lumânărilor, care pâlpâie și încep să se înnegrească.

— Veniți, oftează negustorul de oase luând-o pe Jeanne de mână, de la el n-o să scoatem nimic.

Tânăra se lasă dusă. Este descumpănită de atitudinea prelatului. Influențată de literatura fantastică, ea socotise la început că preotul nu se va lăsa rugat pentru a porni la vânătoare de diavoli și că, de cum va fi anunțat, se va năpusti asupra forțelor invizibile, blindat de cruci și vase cu apă sfințită.

— Este prea tânăr, bombăne Corco în timp ce coboară scările bisericii, vine de la oraș, nu poate să-și dea seama.

Jeanne își dă sufletul în urma negustorului. Un soare

alb străvește San-Carmino. Cum se face că un oraș atât de șters poate cădea pradă forțelor întunericului? Aici este parcă un nonsens. O imposibilitate logică.

— Acarii somnului, bombăne Corco, tatăl meu mi-a vorbit despre asta. Ar fi trebuit să-mi amintesc.

Jeanne grăbește pasul pentru a rămâne alături de omul cel gras, care-i pare deodată cuprins de o ciudată energie.

— Explicați-mi! gâfâie ea, n-am înțeles bine adineauri.

— La noapte, vorbește răspicat Corco, va trebui să coborâm în stradă și să veghem ca niciun somnambul să nu cadă victimă vreunui accident care să-i poată trezi, înțelegeți? Cu orice preț, ei trebuie să se întoarcă în paturile lor fără să fie scoși din starea de inconștiență, este condiția *sine qua non* pentru ca ei să-și păstreze sufletul… și să rămână de partea noastră!

— Și… dacă se poticnesc, dacă se împiedică de vreo creangă?

— În cazul acesta, ei nu-și vor mai întâlni sufletul. Vor deveni amnezici sau zombi. Corpuri maleabile, pe care diavolul le va pune în mișcare când va sosi vremea.

Jeanne se scutură înfiorată. Dintr-o dată i se face rușine că ia parte la o asemenea convorbire. Ce i s-o fi întâmplat? Este pe cale să cadă și ea în obscurantism? Ipoteza lansată de preotul parohiei este mult mai convingătoare, de ce să te încăpățânezi s-o negi?

— Corco, încercă ea, și dacă preotul are dreptate? Dacă este vorba de o lovitură pusă la cale pentru a teroriza populația?

Grăsanul ridică din umeri. Chipul său este leoarcă de transpirație și cearcăne mari, violete îi subliniază ochii.

— Dumneavoastră una credeți asta? scuipă el mânios.

— Recunoașteți că ar fi o manevră dibace, insistă tânăra femeie, în climatul actual…

— I-ați privit bine pe oamenii aceia care umblau dormind? întreabă Corco. Amintiți-vă fețele lor. Găsiți că aveau chipuri de conspiratori? Ipoteza nu stă în

picioare, printre ei se aflau burghezi, reacționari burghezi din cartierul de sus. Tipul în pijama de mătase roșie se numește Mando Coralez și este un mare comerciant de băuturi. Îl vedeți pregătind o răscoală? Este ridicol.

Jeanne lasă nasul în jos, înfrântă. Nu poate opune niciun argument valabil.

— Va trebui să coborâm în stradă la noapte, repetă Corco, vom juca rolul acarilor, în câteva zile ni se vor alătura și alții. Este singurul mod care ne rămâne pentru a câștiga timp. Veniți să încercăm să dormim după-amiază, căci noaptea va fi lungă!

Jeanne se lasă împinsă către mașină, având o impresie oribilă de irealitate.

Capitolul IX

Cât a fost seara de lungă, Jeanne și-a spus că n-o să se mai înnopteze niciodată. Așezată lângă Corco în magazinul gol, a urmărit cerul întunecându-se treptat, cu ochi îndreptați asupra lentei defilări a norilor în migrație spre mare.

La ora cincisprezece, copilul mut a venit să se joace cu craniul. S-a instalat la masă fără să dea vreo atenție adulților și a început o nesfârșită serie de îmbucări.

Corco nu deschisese gura toată după-amiaza și Jeanne făcuse la fel. Rămăseseră amândoi pe scaunele lor transpirând în atmosfera umedă a magazinului de anatomie.

Muște rătăcite bâzâiau, prizoniere ale vitrinelor, negre pete mobile pe fildeșul scheletelor expuse. Jeanne a rămas nemișcată în mijlocul acestei băi de abur. Treptat veșmintele i s-au impregnat de transpirație, dar n-a îndrăznit să schițeze cea mai mică mișcare de teamă să nu simtă pe piele țesăturile lipicioase.

Alături de ea, Corco păstra și el tăcerea. Tânăra femeie se gândea ce spectacol ciudat vor fi oferind amândoi șezând cot la cot ca doi bătrâni așteptând capătul zilei… sau sfârșitul vieții lor. Își spunea că aici se află un subiect bun pentru una din acele *vanitas*[6] la care țineau atâta pictorii Renașterii.

Copilul mut își strânse macabrele jucării, apoi părăsi magazinul, ca de obicei, fără a saluta.

În cele din urmă veni noaptea, urcând ca un fum

6 Pictură sau altă formă de artă simbolică.

dindărătul norilor, îmbibându-i pe nesimțite cu o umezeală vătuită.

Prin fisuri și crevase se revărsă întunericul, invadând încetul cu încetul întreaga priveliște.

— Gata, spuse Corco ridicându-se.

Scaunele de pai scârțâiră și magazinul însuși se prefăcu într-un bârlog de umbră.

— Gata, repetase omul cel gras deschizând ușa cu sticlă și punând piciorul pe trotuar.

Acum Jeanne este lângă el în căldura ce se ridică din asfalt. Gudronul șoselei este puțin moale, vâscos, ca și cum orașul ar fi în curs de a se descompune.

Felinarele se aprind balizând itinerarul străzilor învecinate. Beată de oboseală și nervozitate, Jeanne simte că i se învârtește capul.

— Știți ce aveți de făcut? o întreabă negustorul.

— Da, spune tânăra femeie cu o urmă de plictiseală, îi urmez pe somnambuli și o fac pe doica.

— Nu glumiți, e serios, în zilele următoare, diavolul va începe să recruteze din rândurile noastre. Așa s-au petrecut lucrurile în timpul Marii Posedări... Somnambulii ale căror suflete au fost răpite și-au văzut toți scheletele crescând împotriva celor mai elementare legi fiziologice.

Jeanne își drege glasul.

— Corco, murmură ea, doar nu credeți în aceste povești, nu-i așa?

— Nu, face dolofanul, dar sunt la fel ca toată lumea: mă tem și prefer să fiu prudent.

— Și dacă nu-i decât o formă de isterie colectivă provocată de superstiție și exasperarea generală?

— Cu atât mai bine! Nu vreau decât să cred asta... Dar până atunci îmi iau precauțiunile mele. Totuși, gândiți-vă, primul caz de somnambulism la San-Carmino a fost Marc!

Jeanne oftează descurajată, ea nu are putere să pornească o polemică, în plus nu este prea sigură pe

argumentele sale.

— Și dacă… începe ea.

— Sosesc! îi taie vorba Corco.

Are dreptate. Primii somnambuli coboară strada în pas mecanic, ridicându-și spre cer obrazul ca niște câini care privesc luna fără să se hotărască să latre.

— Urmați primul grup, comandă Corco, ei se deplasează foarte încet, astfel vă veți putea face lesne naveta între diferiții somnambuli.

Jeanne îi răspunde printr-un semn de acceptare. Puțin rușinată de a se preta la o comedie de acest fel. Nu-i ajutați pe nebuni intrând în nebunia lor. În cel mai bun caz riști să înnebunești și tu.

Trec trei bărbați în pijamale cu dungi, având ochii închiși, mâinile întinse. Urmează două fete goale, care merg cu capul plecat, cu părul pe față.

— Haideți, face Corco. În orice caz nu vom putea să acoperim orașul întreg, nădăjduiesc însă că exemplul nostru va fi urmat.

Jeanne se smulge de pe trotuar și se alătură plutonului. Are impresia ciudată de a juca rolul ghidului într-o plimbare turistică. Dar aici vizitatorii au ochii închiși. Ei pășesc de parcă dintr-o clipă în alta se vor prăbuși, iar capetele lor strâmbe le dau o înfățișare de morți vii cu totul detestabilă.

Jeanne se strecoară în interiorul grupului, încearcă să-și potrivească pașii cu cei ai somnambulilor. Goliciunea celor două fete inconștiente care merg în zigzag între marginile șoselei o hipnotizează ca un tablou suprarealist.

Se văd firmele prăvăliilor, arborii, felinarele, afișele municipale sau publicitare… și cele două fete vulnerabile, cu trupurile sclipitoare de transpirație și ai căror sâni grei la fiecare pas tresar.

Strada în pantă îi dezechilibrează pe somnambuli, al căror mers devine și mai haotic.

Gleznele li se sucesc și capetele sar de pe un umăr pe

celălalt. Jeanne habar nu are cum să le dea un plus de stabilitate. Dacă unul se împiedică, riscă să-i antreneze și pe ceilalți și atunci… Atunci?

Nu, nu trebuie să gândească. Dacă Joseto Corco are dreptate, ea nu se poate mulțumi să asiste la naufragiul general rânjind cu o expresie superioară.

Somnambulii se bălăbănesc, paiațe cu articulații moi, manechine ambulante pe care le simți gata să se prăbușească. La capătul de jos al pantei, strada cotește în unghi drept. Dacă somnambulii nu iau virajul, se vor izbi drept în zid, iar șocul îi va trezi în mod fatal.

Din câțiva pași, Jeanne o ia înaintea lor. Nu știe cum să devieze revărsarea celor care coboară în bulevard. Omul în pijama albastră ia viteză, înaintează cu capul înainte, ca și cum ar visa că este un taur năpustindu-se asupra umbrei ironice a unei mulete. Nicio îndoială că se va lovi de peretele cu afișe țipătoare. Fetele îl urmează. Grupul se mișcă într-un mers legănat de păpuși prost mânuite. Jeanne transpiră. Cu vârful degetelor, agață mâneca primului somnambul și-l trage spre dreapta, sperând să-l aducă astfel pe axa virajului. Omul ezită, apoi își schimbă traiectoria. Jeanne îl părăsește pentru a reîncepe operația cu ceilalți membri ai grupului.

Respiră greu și transpirația îi curge în ochi. Degetele îi lunecă pe pielea fetei goale, în disperare de cauză, o apucă de încheietura mâinii și o silește să cotească în mijlocul curbei.

Acum strada nu prezintă nicio capcană cale de peste cinci sute de metri. Niciodată o linie dreaptă nu i s-a părut mai plină de farmec! Abia începe noaptea și de pe acum Jeanne moare de sete, în plus, enervarea o face să simtă nevoia de a urina, dar nu îndrăznește să se depărteze de cohorta somnambulilor lăsați pradă capcanelor din oraș. Își spune că, dacă cineva nu vine să îngroașe rândul acarilor somnului, amploarea sarcinii îi va depăși în curând atât pe ea cât și pe Corco. Jeanne se

vede cu greu începând un nou tur de oraș la fiecare asfințit!

Deocamdată aleargă în capul coloanei, îndepărtând cu vârful pantofului pietrele sau bolovanii răspândiți în drum. Mai departe descoperă câteva bucăți de fier, probabil căzute dintr-o șaretă, ca și un bulon mare și ruginit. Se grăbește să zvârle aceste obstacole în rigolă.

De pe acum somnambulii vin peste ea și nu are timp decât să se depărteze. Nu-i așa că merg mai repede?

Și dacă încep să fugă? Acest gând grotesc o înspăimântă și ea nu se poate reține să-și închipuie un oraș populat de somnambuli galopând cu coatele lipite de corp, ciocnindu-se la fiecare intersecție. Ea își tamponează fruntea și grăbește pasul pentru a organiza trecerea la cotitura următoare.

„Câtă vreme o să rătăcească așa? Un ceas… Două? Toată noaptea?”

Străzi anexă revarsă acum alți mărșăluitori cu ochii închiși care vin să îngroașe coloana. Tânăra numără vreo șase femei cu bigudiuri. Pe Jeanne o apucă un început de nebunie. Dacă lucrurile continuă, în curând ea va fi în fruntea unei adevărate oștiri! Dar nu-și poate permite să se piardă în gânduri. Cineva și-a uitat roaba în mijlocul drumului… Iar aici, ce strălucește pe pavaj? Cioburi de sticlă! Destule ca să ciopârțești zeci de tălpi goale.

Ea îngenunchează, mătură cu mâna, degajează locul. Iute! Iute.

Încă o dată se depărtează cu numai o secundă înainte să fie călcată în picioare. Acum, coloana fiind mai numeroasă, tânăra distinge un cor de murmure. Adormiții vorbesc în somn și vocile lor alăturate se împletesc într-un sunet ușor.

Ce spun? Sonoritățile care se suprapun par să se repete și să semene în mod ciudat. Ai zice o psalmodie, un cuvânt mestecat, la infinit, ca un descântec.

Jeanne are gura uscată. Ea se apropie cu atâta grijă

de mărșăluitori, ca să încerce să identifice acest gâfâit sincopat care țâșnește de pe buzele lor ca un jet de aburi.

Vor începe oare să scuipe fum, poate flăcări?

Este atât de obosită că nicio fantasmagorie nu i se mai pare inacceptabilă. Crede că distinge ceva care se apropie de… „Ff… Fantasma”. Sunetul fluieră printre dinții lor ca o scăpare de gaz gata să ia foc.

…Ff… Ffantassma…

Ce înlocuitor franțuzesc ar putea găsi?

Ffantasmă? F*f*… Ffantomă?

Nu știe, dar acest cântec obsesiv îngăimat de o hoardă de somnambuli o sperie în gradul cel mai înalt. Niciodată n-a mai auzit despre o armată de somnambuli cântând aproape la unison. Niciodată! Ar voi să-i vadă întorcându-se la ei acasă, risipindu-se, dispărând…

Picioarele goale plescăie pe caldarâm, provocând între fațade un ecou de mlaștină.

…F*f*… F*fantomă…*

Corul gâfâielilor șuieră la intervale regulate. Această rumoare surdă care se topește în noapte pare a proveni dintr-un gigantic piept bolnav.

…Ff… F*fantomă…*

Jeanne își astupă urechile. Colo strada face o altă cotitură.

Jeanne se oprește lângă o fântână, profită de ea ca să bea o înghițitură și-și udă obrazul. Cu colțul ochiului a înregistrat o umbră joasă care ondulează pe pavajul dislocat.

Este un câine care tocmai a țâșnit din gaura de beznă a unei străduțe. Un câine cu părul căzut și ale cărui coaste prezintă mari porțiuni rozalii marmorate. Tânăra își stăpânește un fior neplăcut. Animalul s-a oprit sub un felinar, cu labele înțepenite, cu capul drept. Crupa lui este împodobită cu un ciot de coadă. Mâinile lui Jeanne îngheață.

„Haide! își spune, fără concluzii pripite, știi bine că

anumitor câini, dobermanii, de pildă, li se taie coada și de asemenea…”

De asemenea…

Gândurile sale glisează. Capul animalului, dezgolit în întregime, prezintă un aspect insolit și vag respingător. Pielea lui este aproape vânătă și străbătută de vine care ies în evidență.

„Ce face aici? bolborosește mental Jeanne, de ce tocmai astă seară?”

Câinele o privește, ochii lui nu reflectă lumina. Pare să adulmece vântul, apoi începe să umble, ondulându-și coloana vertebrală. Întinde botul și miroase picioarele somnambulilor.

„O să plece, își repetă Jeanne, nu-i nimic, e un câine năpârlit… Un câine vagabond.”

…Și *fără coadă?*

Încă o dată, prea multe coincidențe. Ea încă nu îndrăznește să se miște, dar caută de pe acum o armă. O piatră, un băț. Lângă fântână observă un morman de lăzi sparte, din care ies la iveală câteva scândurele pline de cuie. Întinde mâna, apucă o bucată de lemn.

Mai încolo, câinele și-a înfipt colții în pijamaua unui somnambul. Trage, oprindu-l pe acesta din elanul său.

Dezechilibrat, omul iese din rânduri, dând ușor din brațe. O să cadă…

Câinele apucă marginea pantalonului și se înverșunează fără veste. De astă dată este prea mult, omul cade greu de pavaj, iar cotul său izbește marginea trotuarului. Jeanne o ia la fugă, agitând bucata de lemn. Animalul dă înapoi și-și încrețește botul, dezvelindu-și dinții. Nu latră. Fuge ca să se îndepărteze de Jeanne și, de cum iese din raza ei de acțiune, atacă tivul unui halat.

Acum, din rând iese o femeie grasă, cu bigudiuri. Capul îi cade moale de pe un umăr pe altul. Câinele o trage în direcția felinarului, ca și cum ar vrea să-și îndrume victima în direcția obstacolului.

Jeanne se regăsește. Fără a ezita, își repede arma peste spatele animalului. Cuiele presărate pe bucata de lemn se înfig în carnea musculoasă și sfârșesc pe conturul unui os.

Câinele își lasă prada și face un salt înapoi. Dezgolindu-și dantura, deschide botul, scoțând la vedere un rest de limbă violetă.

Tânăra femeie are o tresărire de repulsie, dar câinele s-a și aruncat în tenebrele unei stradele. În mâinile lui Jeanne, scândura nu poartă nicio urmă de sânge, iar cuiele sunt uscate. Deodată coloana, până aici compactă, se desface. Somnambulii se răspândesc la întâmplare pe străzile adiacente, de parcă un semnal misterios i-a chemat la locul plecării. În mai puțin de un minut, șoseaua se golește. Culcat pe asfalt a mai rămas numai omul în pijama albastră hărțuit de câine.

Jeanne se apropie de dânsul. Are ochii deschiși și privește năuc cerul.

— Ce fac aici? spune după o clipă. Ce mi s-a întâmplat?

Femeia cea tânără îngenunchează. Are pieptul crispat de spaimă.

— Numele dumneavoastră? șoptește ea fără introducere, cum vă numiți?

Omul clipește. Un tic nervos îi strâmbă gura.

— E… E ciudat, articulează cu o voce care abia se aude. Nu-mi amintesc…

Jeanne își mușcă buza inferioară până la sânge.

— Veniți, poruncește ea, o să căutăm pe cineva care va putea să ne ajute.

Ea îl obligă pe necunoscut să se ridice. El se mișcă încet, ca un convalescent nesigur pe picioarele sale.

— Am capul complet gol, murmură el după o clipă, cu totul gol.

Jeanne îl apucă de braț și-l silește să se întoarcă. Acum sunt singuri. Străzile și-au recăpătat înfățișarea obișnuită de pustie urbană.

— Gol, mormăie mecanic omul frecându-și cotul la care s-a lovit când a căzut.

Jeanne vede strălucind vitrina magazinului de anatomie. Corco merge în sus și-n jos pe trotuar, ca o santinelă patrulând pe zidurile unei fortărețe.

— Ei? aruncă, el observând-o pe tânăra femeie.

— A căzut, explică ea cu un gest, arătându-l pe omul cu ochi rătăciți care merge lângă ea. Nu-și amintește nimic.

Corco se strâmbă.

— Este Joao Cortes, garajistul din Piața Capeda, bombăne vânzătorul de oase. L-a trezit un obstacol, nu-i așa?

Jeanne ezită să vorbească despre câine. Nu mai este sigură de amănunte: coada, limba tăiată… oare n-a înșelat-o întunericul? La urma urmei putuse să aibă de-a face cu un animal bolnav, mutilat? Joao Cortes își leagănă capul, cu obrazul fără expresie și trăsăturile șterse. Seamănă cu un manechin. Jeanne simte nevoia să-i zgârie fața ca să-i smulgă masca de lucru lipsit de însemnătate.

— Veniți, hotărăște Corco, îl vom conduce până la el. Locuiește cu mama lui. Oricum s-a sfârșit pentru noaptea asta, s-au întors cu toții în paturile lor.

— Mi s-a părut că… ar cânta, își ia Jeanne inima în dinți, conștientă de latura ridicolă a spuselor ei.

— „Fantomă”, zice simplu Corco, care a trecut un braț al garajistului peste umărul său de parcă ar fi avut de-a face cu un rănit.

— Ce? strigă Jeanne.

— Ffantomă, repetă grăsanul, asta șopteau. Așa era numit diavolul pe vremea Marii Posedări.

— Alt nume nu avea? Ceva mai pitoresc?

— Ba da, desigur, dar oamenii au vrut să rămână la un termen vag pentru a nu-l concretiza mai mult. Pentru a nu-i da o șansă în plus ca să se încarneze. „Fantomă” era anodin, general. Vedeți, astfel de… lucruri nu

trebuie niciodată numite, căci a le numi înseamnă de pe acum a le chema. Iar a le chema înseamnă a le aduce.

Jeanne simte nevoia de a vorbi despre câine, dar limba ei rămâne inertă. Joao Cortes a închis ochii. El se lasă în voia ghizilor săi și gura lui atârnă moale, lăsând să-i curgă o picătură de salivă pe bărbia albastră de la barba crescută.

— Aici, face Corco.

O bătrână învelită într-un șal negru îi așteaptă înfiptă la marginea trotuarului, lângă oblonul de fier al unui atelier de mecanică.

— S-a trezit, spune simplu Corco.

Dar tonul său este cel folosit de obicei pentru a prezenta condoleanțe. Bătrâna dă din cap, cu o expresie de nepătruns, și îl ia de braț pe omul în pijama. Dispar amândoi printr-un portal. O ușă se închide. Jeanne își privește ceasul. Este ora trei.

— Să mergem la culcare, oftează Corco, mâine va trebui s-o luăm de la capăt.

— Ce-o să se întâmple cu omul acesta? întreabă Jeanne, care privește și acum portalul.

— Nu știu. Ați spus chiar dumneavoastră că deodată i s-a golit mintea. Personalitatea și inteligența i-au fost stinse ca flacăra unei lumânări. Acum este un înveliș gol aflat la dispoziția primului parazit în căutare de lăcaș. Este un… vehicul, dacă mă înțelegeți. Nimic altceva decât un vehicul uman în așteptarea șoferului.

— Și acest șofer, după dumneavoastră, n-ar putea fi decât… *ffantoma?*

— Dumneavoastră ce credeți?

— Eu nu mai știu ce trebuie să cred! se revoltă Jeanne, cu un suspin în gât. Joao-Cortes a căzut, capul său a lovit pământul, datorită șocului a făcut amnezie. Iată! Asta aș vrea să cred.

— E o poveste frumoasă, rostește Corco din vârful buzelor. Dar dumneavoastră știți ca și mine că nu-i decât o amăgire. Cortes nu mai e decât un înveliș, un

veșmânt de carne care va permite… „cuiva” să se materializeze. Și nu-i decât primul dintr-o listă lungă. Amintiți-vă ce v-am spus: diavolul recrutează în somn. Ați văzut-o pe mama lui? Niciun cuvânt, niciun protest. Ea a trăit Marea Posedare și știe despre ce-i vorba.

Jeanne capitulează. Un scurt frison pe umeri.

— Veniți, spune el, ora periculoasă a trecut, acum puteți dormi.

— Spuneți asta ca să mă liniștiți, obiectează Jeanne.

— E adevărat, recunoaște Corco, e posibil ca în curând să începem și noi să umblăm în somn. Însă diavolul n-o să se lege de noi chiar acum. Orașul debordează de ținte mai lesnicioase. Mai cu seamă cei ce nu cred. Da… Fantoma ține la neîncrezători, sunt niște animale atât de vulnerabile!

Capitolul X

Lui Jeanne îi lipsește curajul de a se privi în oglinda din baie. Știe că în trei nopți a îmbătrânit cu zece ani. Într-adevăr, de șaptezeci și două de ore nu a dormit. Cu fiecare asfințit de soare situația se degradează tot mai mult și noi contingente de somnambuli invadează străzile. Acum Corco estimează la peste trei sute numărul somnambulilor ce rătăcesc prin labirintul străduțelor. Fenomenul se lărgește pe nesimțite și nici nu se pune problema să-l negi, totuși eforturile acarilor n-au făcut pe nimeni să-i urmeze. Tânăra femeie și negustorul de oase sunt mereu singuri, pierduți în mijlocul mulțimii veșnic în creștere și căreia este tot mai greu să-i stăpânești deplasările anarhice. În răstimpul celor trei nopți trecute a trebuit să alerge la dreapta și la stânga, dispersându-se până la obținerea darului ubicuității, căci somnambulii nu mai constituie coloane cuminți, nu, ei rătăcesc și se încrucișează într-un balet complicat care-i face în mod fatal să se ciocnească. Ultimele trei zile au produs cincisprezece cazuri de amnezie. Dacă se poate numi amnezie starea de vid spiritual care se abate asupra nefericiților, reducându-i la un fel de buimăceală vegetativă aproape de catatonie.

Jeanne n-a mai văzut câinele. Ziua San-Carmino ia înfățișarea unui oraș fantomă. Împotriva oricăror așteptări, nu se formează niciun fel de aglomerații și nu se alcătuiesc grupuri care să dezbată evenimentele cele mai recente. Totul se petrece de parcă s-ar ști DE PE ACUM la ce trebuie să se aștepte.

Această resemnare latentă o îngrozește pe Jeanne. Ar fi preferat de mii de ori să asiste la izbucniri de panică sau la tulburări, dar această liniște îi provoacă oroare. Este ca o acceptare mută, o afirmare a neputinței recunoscute.

— Nu vor face nimic, a murmurat Corco în zorii celei de-a treia zile. Așteaptă un exorcist… Un alt Bartolomeo Da Xanto.

Jeanne începe cu greutate să-și dezlipească de pe corp veșmintele în care clocește de trei zile și trei nopți. Se cojește smulgându-și de pe corp sterilul acesta închegat din transpirație și praf. Dușul îi apare ca un loc magic, o oază catifelată.

În momentul în care își leapădă sutienul, ceva cade jos, o foaie de hârtie împăturită în patru și cu totul muiată de transpirație.

Este documentul enigmatic descoperit în haina lui Marc…

Jeanne se apleacă, despăturește foaia. Evenimentele ultimelor zile șterseseră din mintea ei această listă de date cu care nu știe ce să facă. Poate ar trebui să cerceteze în această direcție? Ar avea cel puțin impresia că nu stă inactivă în fața primejdiei în creștere. Mai examinează o dată coloana de cifre, fără să le poată da nici înțelesul cel mai mărunt.

Brusc, hotărăște să treacă la acțiune și se îmbracă la loc fără să se fi spălat. O invadează o excitație puțin artificială, însă decide să nu stea prea mult pe gânduri, La primărie ar trebui să aibă posibilitatea de a căuta prin arhivele orașului sau cel puțin de a consulta colecția completă a ziarului local. În romane, anchetatorii rezolvă mereu mii de probleme răsfoind numai două sau trei registre uitate pe un raft prăfuit de către o administrație oarecare, de ce n-ar urma și Jeanne aceeași cale?

Iese având grijă să nu-l trezească pe Corco, adormit pe patul de campanie din depozit. De un timp se simte

rău în prezența grăsanului. I se pare că negustorul de oase și-a pierdut orice spirit critic, iar spectacolul acestui dezastru intelectual o îngrijorează. Se teme tot mai mult să nu cadă victimă aceluiași proces și să-și vadă treptat certitudinile măcinate de superstiție.

Părăsește magazinul și se îndreaptă spre cartierele de sus. Primăria este o construcție barocă. Un orologiu enorm îi conferă o fizionomie de ciclop. Cadranul de email alb domină orașul ca un ochi monstruos, dilatat datorită lipsei de rațiune. Arcadele care înconjoară piața sunt pustii. Siesta nu se mai termină, înghite după-amiaza. Se întinde până seara. Se speră, poate, prin această viclenie sărmană, să se obțină o noapte de insomnie și totodată să se scape de primejdia unei crize de somnambulism?

Oare San-Carmino își va inversa ritmul de viață? Lucrând noaptea și dormind ziua? O piruetă atât de simplistă ar putea într-adevăr, să-l descumpănească pe cel care nu este numit, această… „fantomă” fals anonimă?

Jeanne este departe de a crede acest lucru. Ea pătrunde în clădirea cu dale albe și care miroase a praf încins. Pe geamuri zumzăie muștele și câteva șopârle trândăvesc pe treptele marii scări de onoare.

Nici aici nu este nimeni. Jeanne încearcă să citească inscripțiile, să se orienteze după săgețile indicatoare. O atmosferă de etuvă domnește în interiorul edificiului. Umiditatea și-a pornit blana de mucegai la asaltul pereților și a frescelor de pe ele.

Tânăra traversează mai multe birouri. Un omuleț cu mânecuțe de lustrin doarme pe masa lui de lucru, cu fruntea pe brațe.

Ventilatorul cel mare fixat în plafon se rotește într-un ritm neuniform. Lui Jeanne îi lipsește îndrăzneala de a-l trezi pe funcționarul prăbușit. În camera de alături, o secretară doarme direct pe mochetă, cu ceafa sprijinită pe un dosar și rochia ridicată deasupra pulpelor brune.

Văzând acestea, Jeanne însăși se simte cuprinsă de somnolență. Cu toate ferestrele deschise, căldura este sufocantă, compactă, somniferă.

Tânăra pătrunde într-un labirint de rafturi. Degetul ei aleargă pe muchea registrelor groase și numerotate.

Nu știe cu adevărat ce caută. Deodată, după colțul unui raft, se trezește față în față cu sergentul Fendero. Așezat la o masă, el cercetează dosare grele, cu scheme de neînțeles. A pus lângă el un blocnotes, un stilou… și un revolver mare.

Apariția lui Jeanne îl face să tresară și mâna lui are un elan reținut înspre armă. Afișează un aer obosit, iar la subsuori uniforma lui este pătată de transpirație.

— Ah, suspină el, dumneavoastră sunteți… Mă căutați?

Jeanne se lasă greoi pe un scaun, de cealaltă parte a mesei.

— Nu, spune ea, încercam să găsesc niște documente, dar m-am rătăcit. Dorm cu toții.

— De vină e căldura. Se apropie furtuna. O să izbucnească fără întârziere.

Se privesc. Degetele lui Fendero tremură ușor. Fără îndoială, puțină hipertensiune.

— Sunteți la curent în ce privește somnambulii? atacă deodată Jeanne, fără nicio diplomație.

— De aceea sunt aici, spune calm polițistul. Am teoria mea în legătură cu această problemă.

— O idee rațională?

— Desigur.

Jeanne suspină.

— Nu văd cum puteți pretinde să explicați un asemenea fenomen, râde ea strâmb și cu tristețe, sau sunteți foarte tare.

Fendero își mângâie mustața sură cu unghia degetului mare de la mâna dreaptă.

— Rămân la prima mea idee, lansează el, complotul terorist.

Jeanne lasă să-i scape un râs forțat.

— Asta este rațional?

— Perfect. Aici sunteți în America Latină. De milenii aici se folosesc un număr incredibil de droguri halucinogene distilate din substanțe vegetale. Unele din aceste produse provoacă transe ambulatorii și tulburări psihice mergând până la amnezia temporară. Se vorbește chiar de cazuri de orbire sau de paralizie. Pentru a cufunda San-Carmino în delir, ar fi de ajuns să se injecteze un litru din aceste droguri în rețeaua de distribuire a apei potabile… Asta-i tot.

Bate ușor cu palma în planul desfășurat dinaintea lui.

— Studiez schema canalizărilor, explică el, aș vrea să probez că toți oamenii atinși de somnambulism locuiesc în același sector de distribuție. Dacă reușesc asta, complotul apare de la sine.

Jeanne schițează o strâmbătură de scepticism.

— Vă asigur că ar fi o foarte simplă operație, insistă Fendero, fiecare vrăjitor de *mesa* mare poate să prepare un decoct halucinogen pe bază de ciuperci. Unii o fac până și la cererea turiștilor, pentru un bacșiș! Aceste crize de somnambulism colectiv pot fi uimitor de impresionante, dar eu rămân convins că ele se reduc la o simplă intoxicare a sistemului nervos.

— Și amneziciii?

— V-am spus: „*Bad trip*”, cum spun *los gringos*. În câteva zile nu vor mai apărea.

Jeanne își clatină greoi capul. Versiunea pusă la punct de sergent este foarte seducătoare. Atât de seducătoare că i-ar plăcea s-o creadă pentru a-și uita frica.

Sub acest impuls, ea scoate la iveală foaia de hârtie pe care a păstrat-o în răscroiala corsajului său.

— Și cum explicați asta? șoptește ea ironic. Era bine ascunsă în haina lui Marc. Prinsă în căptușeală.

Polițistul desface încet hârtia. Ochii lui aleargă de la stânga la dreapta, parcurgând șirurile de cifre.

— Date? mormăie ca să câștige timp.

Clipește.

— Prima este a Marelui Exorcism, spune în cele din urmă cu jumătate de voce, a doua, zece ani mai târziu, cea a incendiului magazinelor Cortero, a treia deraierea trenului Vigaron-San-Vigo, a…

— Numai catastrofe? observă Jeanne.

— Hecatombe, corectează polițistul.

A pălit.

— Ce vreți să spuneți? se îngrijorează tânăra femeie.

— Povești murdare, bombăne Fendero întorcând privirea, s-a vorbit despre accidente mascate. De crime colective organizate minuțios.

Jeanne își simte carnea făcându-i-se ca scoarța de copac.

— Execuții politice?

Sergentul schițează un gest de neputință.

— Nu, deloc politice. Religioase. *Sacrificii*. O poveste despre o sectă. Prietenul dumneavoastră v-a vorbit despre Doctorul Schelet?

— Nu.

— Fiecare mitologie își are demonii săi. Cultul voodoo l-a creat pe Baronul Samedi, sectanții lui Almoha l-au inventat pe Cacuna, diavolul cu melon. La San-Carmino bântuia „cel care nu poate fi numit”, dar pe care adoratorii săi îl porecliseră Doctorul Schelet. Este ceva foarte vechi.

— Vreți să spuneți că, în cursul Marii Posedări, cel care a luat în stăpânire San-Carmino a fost Doctorul Schelet?

— Da. Pe el l-a alungat San Bartolomeo Da Xanto grație miilor de câini pe care i-a zvârlit ca momeală, mizând pe pofta lui de sânge pentru a-l scoate în afara orașului.

— De ce numele acesta, „Doctorul Schelet”?

— Nu prea știu, poate pentru că metamorfozele osoase ocupă un loc important manifestările lui. Câinii îl slujesc, deoarece le lasă oasele victimelor sale. Desigur,

toate acestea nu sunt decât legende.

— Vorbeați despre crime… despre execuții mascate?

Fendero se agită, se simte prost.

— N-ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta, mormăie polițistul, este împotriva regulamentului.

Șovăie, își trece o mână peste obraz.

— Ascultați, începe ca și cum s-ar elibera de o remușcare, nu s-a dovedit niciodată nimic, dar este posibil ca o sectă de adoratori ai Doctorului Schelet să fi făcut ravagii vreme îndelungată la San-Carmino. Se spune că multe personalități făceau parte din ea. Ca și zeii mayașilor, ai aztecilor, Doctorul Schelet pretindea un imens tribut de sacrificii omenești. Pofta lui cerea sute de victime… Înțelegeți?

Jeanne are senzația că tot sângele i se scurge din vine. Începe să întrezărească ceea ce sergentul se teme să spună cu voce tare.

— Asemenea sacrificii colective nu erau de imaginat în contextul unei societăți în curs de modernizare. Atunci credincioșii Doctorului Schelet au recurs la o stratagemă.

— *Au organizat accidente*, completează Jeanne dintr-o suflare, *catastrofe?*

Fendero înghite o salivă groasă, ca încleiată.

— Așa este. S-a pretins că incendierea magazinelor Cortero, deraierea trenului Vigaron-San-Vigo și atâtea alte nenorociri au fost organizate de membrii sectei. Este rocambolesc, desigur.

— Atunci datele adunate de Marc…

— Sunt cele ale „pretinselor sacrificii” sau ale „așa-ziselor catastrofe”… Alegeți dumneavoastră înșivă termenul care vă convine. În orice caz, nimic n-a existat în mod oficial, nici secta, nici suspiciunea de asasinat colectiv. Nimic. Niciun raport n-a menționat vreodată aceste zvonuri. Secta Doctorului Schelet este monstrul din Loch-Ness de la San-Carmino.

Pe Jeanne o apucă un fel de amețeală.

Ventilatorul cel mare vâslește greoi în aerul îngroșat, fără a izbuti cel puțin să stârnească praful de pe registre.

— M-am născut aici, spune încet Fendero, jalnic în uniforma lui pătată de transpirație, mi-am făcut cariera în sud, în zona minelor… M-am întors la San-Carmino de numai cinci ani. Întrucât mă plictiseam, îi ascultam pe palavragii, trăgeam cu urechea la delirul bătrânilor bețivani arestați pentru ebrietate pe căile publice. Și, împotriva voinței mele, am început să fac verificări. Să anchetez… pentru plăcerea mea.

— Și ce ați descoperit?

— Lucruri tulburătoare. În cartierul zanzașilor, care curând va fi demolat și unde casele datează din secolul al XIX-lea, mai pot fi văzute apartamente trucate.

— Trucate?

— Da. Camere pentru oaspeți cu pardoseală pivotantă, care te aruncă într-un fel de groapă cu țepușe. Scări din care unele trepte – montate pe arcuri – au fost astfel concepute ca să te facă să te prăbușești până la parter cu capul înainte. Am văzut balcoane cu balamale, capabile să te lase să cazi brusc, la fel ca trapa unui eșafod, și să te arunce în stradă, cu patru etaje mai jos.

— Case-capcană?

— Întocmai. Nu știu dacă aceste înzestrări au fost folosite vreodată, dar există. Prietenul dumneavoastră Marc a urmat același drum. Și el s-a întrebat dacă surparea de la mina din Santayaca, naufragiul lui „Marenco” încărcat cu emigranți, otrăvirea unui cartier întreg datorită apei dintr-un rezervor municipal infectat în mod inexplicabil n-au fost lucrarea unui grup de fanatici în lipsă de sacrificii omenești. Pe vremea aztecilor, prizonierii de război erau suiți cu sutele în vârful unei piramide și li se smulgea inima. Iar când nu mai aveau prizonieri, sacrificații erau recrutați din rândurile poporului. Poate că anumiți bolnavi au

încercat să perpetueze de-a lungul timpului acest gen de practici. Dar nu am nicio dovadă. Nu este imposibil ca secta Doctorului Schelet să mai existe și ca la intervale regulate să pună la cale catastrofe pentru a potoli setea zeului său. Marea Posedare s-a născut poate din aceste mașinații, a slujit ca pretext pentru a reprima tulburările într-un chip deosebit de sângeros. Ea i-a împins la moarte pe toți cei bănuiți că ar fi posedați. Vi s-a vorbit despre acei nenorociți cărora li se coseau petice de piele și care mureau de atacuri de inimă, într-atât de insuportabilă era durerea ce li se impunea?

— Da. Și credeți că acum reîncepe totul?

— De ce nu? Când spun „teroriști”, noțiunea trebuie luată în sensul vechi. Socotiți că membrii unei asemenea secte ar ezita să drogheze un cartier întreg dacă această operație ar putea duce la un masacru? Sacrificatorii de odinioară vor fi trebuit să învețe a se adapta. V-ați gândit la toate nenorocirile care umplu coloanele ziarelor? Câte din ele nu sunt decât holocausturi deghizate? Cine poate să ne garanteze că secta Doctorului Schelet nu are ramificații pe scară mondială? Deraieri, naufragii, atentate pseudo-politice… Și dacă nu este vorba decât de sacrificii planificate și coordonate cu grijă? Poate că lumea întreagă se află în mâinile unei duzini de mari sacrificatori însărcinați să administreze moartea muncitorilor lor, a alegătorilor lor și a căror abilitate nu constă decât în mascarea execuțiilor masive ale acestora în explozii ale uzinelor de gaz, în incendii ale supermagazinelor?

Fendero își duce mâinile la tâmple. Este foarte palid.

— Scuzați-mă, se bâlbâie deodată, îmi pierd capul. Este căldura, uitați tot ce v-am spus. Neputința mă face paranoic. Sunt bătrân, în pragul pensiei, și, ca toți polițiștii, visez o „mare afacere”.

Jeanne examinează fila uitată pe masă.

REGULARITATEA CATASTROFELOR ARE ASPECT DE ANIVERSARE. Această veșnică reîntoarcere cade ca

scadența unei polițe de plătit. „La fiecare zece ani”, își spune.

— Ați observat ultima dată? subliniază ea.

— Prăbușirea de la mina din Callaidos?

— Da, murmură Jeanne, s-a petrecut acum treisprezece ani. De atunci, niciun sinistru de semnalat?

— Nu. Nimic… colectiv.

— Atunci sacrificatorii dumneavoastră sunt în întârziere, observă tânăra, întârziați cu trei ani în calendarul plăților.

— Și ce-i cu asta?

— Mă gândesc la ceva, suflă Jeanne, și dacă Doctorul Schelet, nemulțumit că nu mai primește ce i se cuvine, ar veni el însuși să-și ridice drepturile?

Fendero încearcă să pufnească, dar nu poate da glas decât unui croncănit ridicol.

— Nu găsesc de fel că ar fi o prostie, se încăpățânează Jeanne, avem poate de-a face cu un creditor de dincolo de mormânt, care vine să ceară plata ce întârzie să-i fie achitată.

— Și de ce nu i s-ar mai plăti?

— *Pentru că secta nu mai există*, lasă să-i scape Jeanne, pentru că ultimul membru al ei a murit acum peste trei ani. De bătrânețe, probabil. Doctorul Schelet nu mai are la dispoziție niciun încasator de impozite pe lumea aceasta, iată de ce a hotărât să se deranjeze. A așteptat vreme de trei ani, acum și-a pierdut răbdarea. Va veni, Fendero. Poate chiar este de pe acum aici…

Sergentul Fendero nu spune nimic. Se mai aude numai zgomotul mătăsos al marelui ventilator amestecând aerul fierbinte.

Jeanne a părăsit primăria, lăsându-l pe polițist buimac în fața hârtiilor și a planurilor lui.

Este sigură că a pus degetul pe un punct nevralgic: nu există complot… mai precis nu mai există complot și de aici pornește toată drama. Este limpede că Marc a venit la San-Carmino având în minte aceleași idei ca

sergentul: adică o conspirație a patronilor sau a micilor notabili regrupați în secte și practicând sacrificii rituale mascate în accidente. Criminali fanatici care nu șovăie să destineze holocausturilor sute dintre concetățenii lor și organizând – la fiecare zece ani – o adevărată catastrofă, pentru a potoli pofta unui zeu barbar cu nume ridicol. Era o problemă spinoasă, greu de soluționat, iar Marc a preferat să-și facă ancheta în secret. Se temea poate că va stârni mânia vreunui supraviețuitor al sectei?

Această teamă era lipsită de noimă, deoarece ultimul slujitor al Doctorului Schelet murise cu trei sau patru ani mai înainte, fără să lase în urmă niciun recrut, niciun continuator. Din această carență s-a tras drama. Zeu fără slujitori, Doctorul Schelet a hotărât să iasă din limburi pentru a-și cere drepturile. Iar Marc s-a nimerit în drumul său.

Jeanne merge cu pasul repede. Ghicește că tocmai a pus degetul pe rană și aceasta o sperie.

— Așadar, Doctorul Schelet a început să recruteze iarăși intermediari. Mai întâi Marc. Marc cel naiv, care s-a aplecat prea mult peste bord, care s-a apropiat prea mult de cușca fiarei.

Marc pe care l-a „posedat”.

Jeanne transpiră. Acum știe că demonul este în curs de a organiza marele sacrificiu pe care îl așteaptă de trei ani. Se afla „în lipsă” și îi trebuise o catastrofă aptă să-i potolească pofta, setea.

Plin de ironie, Marc a descins la San-Carmino pentru a scoate la lumină crimele unei haite de fanatici, dar a întâlnit un demon adevărat! N-a găsit falșii preoți pe care socotea să-i demaște, ci o adevărată divinitate înfometată, o divinitate amintindu-și cu nostalgie de piramidele însângerate ale vechiului imperiu mayaș. Jeanne ajunge în piața bisericii, la poalele zidului stâncos în adâncul căruia se deschide golul bisericii troglodite.

Mică siluetă pictată cu gudron, preotul pe prima treaptă a scării. Este deprimat, iar mâinile sale alăturate îi ating fruntea, se roagă în fața portalului, îngenuncheat. Cu toate că nutrește prea puțină simpatie pentru omul bisericii, Jeanne se simte cu adevărat prost văzându-l astfel, căzut în sine, prăbușit. Ea înaintează timid. Soarele proiectează asupra pietrei albe a scărilor o lumină orbitoare. Preotul tresare, se întoarce pe jumătate și ridică un braț în dreptul feței, ca pentru a se feri de o lovitură. Pare a fi pradă unei mari tulburări. Jeanne se oprește. Un miros îngrozitor de transpirație urcă din sutana uzată. Preotul se închină cu osârdie.

— *Este biserica*, murmură el, *biserica*…

Vorbește cu privirea fixă, fără să i se adreseze lui Jeanne. Tânăra îngenunchează.

— Ce vi s-a întâmplat, *Padre*?

Omul își vine în fire.

— Nimic, bâlbâie, puțină oboseală. Am avut deodată senzația cumplită că în interiorul sanctuarului nu mai sunt la adăpost… Mai rău, am avut sentimentul că locul acesta nu este un loc sfințit. Și că n-a fost niciodată. Am fugit Oh! Doamne! E o blasfemie.

Jeanne se încruntă. Cuvintele micului preot au ecou într-însa.

„Am avut senzația că locul acesta nu este sfințit. Și că de altfel n-a fost niciodată.”

Un frig imens trece peste ea ca o umbră de gheață.

Preotul continuă să privească portalul căscat și negru. Jeanne simte o atracție violentă pentru genunea umedă a bisericii.

Fără să-și dea seama ce face, se apropie de prag. Au fost aprinse sute de lumânări pentru a se încerca să se lumineze boltele, și toate aceste flăcări care dansează fac să tremure siluetele ascuțite ale stalagmitelor.

La picioarele altarului, trei bătrâne îngenuncheate se dedau unui travaliu misterios. Îmbrăcate în negru, ele se topesc în obscuritatea din jur. Sunt înfofolite în șaluri și

poartă pe cap câte un melon, ca indienele. Jeanne se încruntă. Pe jos este ceva. Un corp alungit asupra căruia par să se agite bigotele. Și deodată Jeanne înțelege că este vorba despre rămășițele degradate ale lui San Bartolomeo Da Xanto! Matroanele întăresc mumia, cosând pe cadavru bucăți mari de piele. Ace curbate sclipesc în lumina lumânărilor, lungi sule de cizmărie unse în prealabil cu grăsime. Mumia a devenit un fel de mozaic, de cadavru peticit, genunchii, coatele, pieptul îi sunt împodobite cu bucăți de piele mai închise la culoare.

Jeanne are o mișcare de recul. Se lovește de un scăunel de rugăciune. Bătrânele întorc alene capul în direcția ei. Între degetele lor acele seamănă cu niște sulițe interminabile.

Tânăra dă înapoi și fuge.

Coborând în goană treptele, este cât pe ce să dea peste micul preot, mereu prăvălit în ruga lui plângăreață.

Capitolul XI

Jeanne este singură în magazinul de anatomie. Când s-a întors, Corco plecase. Acum cade noaptea. Este îngrozitor de cald, iar insectele părăsesc adâncul zidurilor de parcă deodată ar fi început să se teamă că între pietre se vor coace. Merg în zigzag pe rafturi, explorează craniile aliniate. Din când în când, Jeanne le strivește cu o lovitură nervoasă de toc.

„Ar trebui să aprind lampa”, își spune tânăra femeie, dar nu face nicio mișcare. Se teme că, iluminând vitrina, și-ar semnala prezența. A reperat mai multe siluete cu mersul împleticit pe străzile care mărginesc piața. Cu toate că este încă devreme, s-ar părea că somnambulii și-au și părăsit culcușul. Poate adorm din ce în ce mai devreme. Poate că pleoapele lor se închid automat de cum soarele dispare la orizont?

Jeanne simte că nu mai are curajul necesar ca să piloteze turma rătăcită prin labirintul străzilor. Dacă se încăpățânează, forțele răului care s-au abătut asupra lui San-Carmino se vor întoarce împotriva ei. O umbră trece strada, șovăie, apoi se îndreaptă spre magazinul de anatomie. Jeanne tresare. Ar vrea să sară, să zăvorască ușa, dar nu mai are timp. Silueta pune mâna pe clanță, clopoțelul numără două note.

Este micul preot, în picioare, în prag, clipește din ochi.

— Sunteți aici? întrebă el cu o voce nesigură.

— Da, zice Jeanne într-un murmur.

— Nu aprindeți. Nu trebuie. Este prea multă lume pe străzi.

— Somnambuli?

— Da. Cel puțin o sută. Am venit pentru că trebuia să stau de vorbă cu cineva… Și apoi, femeile acelea care cos la loc mumia sfântului mă înspăimântă. Nu am avut curajul să rămân singur în prezbiteriu.

Umblă printre vitrine. Prudent, încremenește de cum o lamă a parchetului scârțâie puțin prea tare sub talpa lui.

— Mi-am dezamăgit credincioșii, spune cu glas înfundat, le simt dezaprobarea, dușmănia. Ei nu mă socotesc în stare să resping demonul, în această după-amiază, o bătrână mi-a aruncat-o în față. Ei vor un alt San Bartolomeo Da Xanto! Doamne, dacă ar ști…

Jeanne ciulește urechea.

— Dacă ar ști ce, *Padre*? Că sfântul n-a fost niciodată preot, de pildă? Că este vorba despre un „pacificator” profesionist, recrutat de patroni?

Preotul ridică din umeri. Fruntea lui plină de transpirație strălucește în același fel ca și craniile expuse.

— Oh, face el plictisit, pe aceasta o știu de mult, dar nu-i supără. Pentru ei Bartolomeo Da Xanto a fost un mercenar, fie, dar un mercenar eficace. Când mi s-a încredințat această parohie mi s-a recomandat să nu-mi bag nasul în aceste vechi povești și să nu iau în răspăr credințele locale. Bartolomeo n-a fost niciodată canonizat oficial, dar biserica trebuie să se împace cu superstiția, mai cu seamă în zonele rurale. Am închis ochii, am hotărât să tac și totuși în arhivele parohiei am găsit hârtii foarte dubioase.

— Ce fel de hârtii? Un ziar?

— Frânturi dintr-o confesiune scrisă cu puțin timp înaintea morții sale de Bartolomeo însuși. Am impresia că, începând să se teamă că va fi damnat, a încercat să ispășească recunoscându-și greșelile, și în mod special

înșelăciunea la care a luat parte. Dar mai există ceva. Și mai supărător…

— Ce?

— În faptul acesta se poate vedea, firește, delirul unui bătrân torturat de remușcări și astfel am procedat până acum, dar în lumina ultimelor evenimente…

Jeanne moare de nerăbdare. Aceste precauții oratorice o exasperează.

— O să vorbiți o dată? strigă ea.

Micul preot își trece o mână peste ochi.

— Este… Este curată nebunie, geme. Bartolomeo scrie că, într-adevăr, a fost angajat de patronii cherhanalelor pentru a juca rolul marelui exorcist detașat de autoritățile religioase, dar că, sosind la San-Carmino, a înțeles că are de-a face cu o posedare adevărată… El pretinde că un demon i s-a înfățișat în aceeași seară și l-a torturat noaptea întreagă cu niște halucinații chinuitoare.

Jeanne își mușcă, nervoasă, unghia degetului mare.

— Un fals preot întâlnind un diavol adevărat, șoptește ea, nu-i așa?

— Da, bolborosește omul bisericii, Bartolomeo era terorizat, dar nu putea fugi din cauza patronilor, ai căror oameni de încredere n-ar fi șovăit o clipă să-l ucidă. Atunci a jucat vreme de câteva zile teatru, binecuvântându-i pe convulsionari, organizând procesiuni… Și în fiecare noapte demonul revenea să-l tulbure. Bartolomeo simțea cum crește furia populației. Era prins între două focuri și eficacitatea lui risca să-i aducă atât ura poporului cât și pe cea a patronilor. Atunci… Atunci i-a venit ideea unui pact. A unei… asocieri…

— Cu demonul?

— Da, cel puțin așa spune dânsul. L-a întrebat pe diavol ce ar voi ca să accepte să se retragă. Iar demonul i-a răspuns: „Un sacrificiu frumos… O sută de morți, nu mai puțin, și aceasta la fiecare zece ani. Nu voi adormi

la loc decât cu această condiție.”

Preotul tușește, cu gâtul uscat. Sutana lui se confundă cu întunericul. Din el nu se mai zărește decât capul, strălucind ca fildeșul, care pare ieșit dintr-o vitrină a lui Corco.

— Aveți un pahar cu apă? imploră el.

Jeanne se duce să caute de băut în spatele prăvăliei.

— Sfârșiți-vă povestirea, îi poruncește ea întinzându-i un pahar cu apă călduță.

De cealaltă parte a vitrinei defilează acum o întreagă mulțime de somnambuli goi sau în straie de noapte. Merg în zig-zag dintr-o parte a șoselei în cealaltă și buzele lor emit același sunet sincopat: „…Ff… ffantomă.”

— Atunci? insistă Jeanne, înăsprind tonul pentru a înăbuși teama care urcă în ea.

— Atunci Bartolomeo a relatat patronilor totul, zice preotul, ei n-au ezitat să-l creadă, aici ești superstițios de la natură. Au căutat un mijloc pentru a oferi demonului ceea ce pretindea, fără să se compromită.

— Și au avut ideea manifestației, întregește Jeanne.

— Exact. Unele din haimanalele lor împânzeau sindicatul pescarilor marini, ei au îndemnat mulțimea să manifeste, nu era greu.

— Iar pe de altă parte patronii au organizat magnifice represalii, cu participarea gărzii civile?

— Da. Vi s-a mai vorbit despre aceasta? Au fost mulți morți, peste o sută. Diavolul s-a retras mulțumit. A doua zi, Bartolomeo punea la punct o falsă ceremonie de exorcism…

— Sacrificarea a mii de câini?

— Întocmai. Sfârșitul infestării a fost pus de oamenii din San-Carmino pe seama ceremonialului grotesc la care nu s-ar fi pretat niciun adevărat om al bisericii. Cu începere din acea zi a început venerarea drept om sfânt a secăturii acesteia. L-au instalat la vila Ficha și din vreme în vreme prezida o iertare a păcatelor sau o

procesiune.

— Și pactul? îl întrerupse Jeanne, de acum înainte trebuia organizat un sacrificiu la fiecare zece ani.

— După spusele lui Bartolomeo, aceasta nu i-a deranjat pe patronii cherhanalelor. S-a hotărât că la fiecare termen va fi provocată o catastrofă și aceasta a dus…

— La incendierea magazinelor Cortero, la surparea din minele de cupru, la naufragiul unei nave cu emigranți, completează Jeanne.

— Da, bâiguie preotul, știți asta? Ați citit o copie a confesiunii?

— Nu. Dar am ajuns la aceeași concluzie pe alte căi. Bartolomeo a murit, dar complicii lui au păstrat secretul. Mai mult, ei au vegheat cu scrupulozitate ca fiecare termen să fie onorat, astfel ca Doctorul Schelet să nu-și părăsească somnul. Singura problemă este că nu au putut sau nu au îndrăznit să predea ștafeta unor eventuali continuatori. Astfel, pentru prima dată după Marea Posedare, demonul nu și-a mai primit rația de sânge omenesc!

— Sunt numai rătăcirile unui nebun, obiectează preotul, am avut manuscrisul în mâinile mele. Este o mâzgăleală ilizibilă, scrisă probabil în timpul unui acces de febră cerebrală.

— Știți bine că nu. Bartolomeo a mărturisit adevărul. Era un fals preot, un sfânt fals și a predat diavolului orașul cu complicitatea notabilităților locale! A existat o posedare adevărată, numai exorcismul era falsificat. „Salvatorul” a devenit slujitorul călăului, nu credeți, părinte, că aici se ascunde o ironie cu totul demonică?

— Nu huli, fiica mea! se revoltă preotul, care încearcă în zadar să-și înăsprească vocea.

— Ați păstrat manuscrisul?

— Nu… Nu, se bâlbâie omulețul, tatăl bietului Lopez Verdeo mi-a cerut să i-l încredințez. Trebuia să-l pună la loc sigur. Apoi a murit și nu știu ce s-a făcut cu hârtiile.

— A murit, spuneți. Când?

— Acum patru ani. Era foarte bătrân. Nouăzeci și opt de ani.

— Atunci a fost, probabil, ultimul dintre complicii lui Bartolomeo. N-a avut puterea, nici timpul să-și descopere un discipol… Cât despre manuscrisul dumneavoastră, el, nu încape îndoială, l-a distrus.

Preotul se prăbușește pe un scaun.

— Aveți, cu siguranță, dreptate, bolborosește, am fost slab. Ar fi trebuit să fac scandalul să izbucnească. De altfel am întocmit un raport destinat arhiepiscopului, dar n-am îndrăznit niciodată să-l expediez. Totul era într-atât de neverosimil! M-am temut că voi fi luat drept un fanatic. Dar de câteva zile nu mă gândesc decât la asta. Înțelegeți, dacă lucrurile stau așa, biserica din Sancarmino nu mai este sfințită! Celebrez mesa de ani de zile în sălașul unui demon! Credincioșii mei vin să îngenuncheze și să se roage într-un loc blestemat! Noi… Noi nu mai avem niciun refugiu! Toată populația este rătăcită, ea venerează un mișel care a pierdut-o!

— Știu, șoptește Jeanne. E perfidia supremă.

— Dar de ce aceste crize de somnambulism general? De ce violarea sarcofagului? Dispariția cuțitului și a prietenului dumneavoastră?

— Doctorul Schelet avea nevoie de alt reprezentant. Marc, interesându-se prea îndeaproape de legendele din San-Carmino, a căzut sub influența lui. Atunci când a fost posedat, s-a dus la biserică pentru a-i fura lui Bartolomeo însemnul funcției sale: cuțitul. Este probabil că mumia s-a răzvrătit și s-au luptat.

Vocea lui Jeanne sună a plâns.

— Marc s-a manifestat de două ori, spune într-un suspin, de fiecare dată a încercat să mă prevină, să-mi dea un indiciu. Nu credeți că era vorba despre „partea umană” a personalității sale?

— Dar de ce această destituire a lui Bartolomeo?

— Mai întâi a murit, apoi pactul pe care l-a încheiat s-

a dovedit a nu mai fi valabil. Demonul a socotit, fără îndoială, mai sigur să învestească pe altcineva…

Tac și privesc strada. Somnambulii rătăcesc la întâmplare, se învârtesc sau se opresc locului.

— Dumnezeule, geme preotul, sunt mereu mai mulți!

Este adevărat, iar Jeanne are pielea de găină. Unde poate fi Corco? A căzut și el victimă transei generale? Dacă așa stau lucrurile, ea trebuie să-l găsească și să-l aducă înapoi la magazin, având grijă ca el să rămână inconștient de la un capăt la celălalt al traseului.

— Trebuie să plec, aruncă ea micului preot, s-ar putea să fie nevoie de mine. Dacă vreți să fiți de folos, ieșiți în stradă și îndepărtați din drum tot ce poate constitui un obstacol.

— Dar sunt sute. Niciodată n-o să-i putem proteja pe toți!

Jeanne se și găsește afară. Ea se strecoară în grupul somnambulilor, scoasă din minți. Jumătate din oraș se plimbă cu ochii închiși, într-un soi de parodie tragică a unei procesiuni. Siluete necuviincioase măsoară străzile, cu brațele pe jumătate ridicate, ca acele insecte numite călugărițe. Sunt aici bărbați, femei, copii, cei mai mulți goi din cauza căldurii vestind apropierea furtunii. Câți? Două sute? Trei sute? Și mai mult? Jeanne aleargă fără să știe ce să facă.

„Dacă se trezesc…”, își spune ea.

Câți amnezici vor mai veni în zori să îngroașe rândurile catatonicilor care zac de pe acum în paturile lor, cu ochii goi, oglindind o absență totală? Câți?

Deodată se oprește, înghețată, omul acesta care se clatină greoi, cu pleoapele lăsate și un braț întins ca orbii. Este Fendero!

Poartă numai un chilot kaki, iar părul de pe piept este cenușiu și buclat. Jeanne schițează un gest, se răzgândește. Nu îndrăznește să-l desprindă pe polițist din valul somnambulilor. Fendero trece de ea, picioarele lui desculțe sună pe asfalt ca niște ventuze.

Tânăra îl privește îndepărtându-se, neputincioasă.

Nu mai știe încotro să privească, sunt prea numeroși, dă înapoi. Omoplații ei umezi lovesc un zid.

Deodată Corco apare dintr-o străduță, rotește ochii și învârtește deasupra capului un baros de spărgător de piatră pe care trebuie să-l fi cules dintr-un șantier. Este în maiou și leoarcă de sudoare. Se oprește pe marginea trotuarului și ridică ciocanul de parcă ar voi să lovească în somnambuli. Jeanne sare, se strecoară printre aceștia și se aruncă asupra negustorului de oase.

— Corco! șuieră printre dinți, ați înnebunit? Ce vreți să faceți?

— Trebuie uciși! bolborosește grăsanul cu ochii holbați, trebuie să-i scoatem de sub puterea demonului, să le spargem capetele cât mai sunt încă oameni! După aceea va fi prea târziu, diavolul se va sluji de trupurile lor…

— Sunteți nebun! Opriți-vă!

Se luptă, se încleștează, stingheriți de veșmintele lor umede. Corco gesticulează primejdios, barosul șuieră în aer. Și deodată o explozie uriașă îi face să încremenească, în timp ce o lumină albă le arde retina. Jeanne își apără ochii, orbită. Urechile-i răsună de zgomotul deflagrației.

Dintr-o dată ploaia i se revarsă pe umeri, compactă, îndesată. Picăturile grele par bile de sticlă. Furtuna își desface băierile peste San-Carmino. Corco deschide gura, sufocat de tromba care mătură trotuarele și răpăie pe acoperișuri. Apa cerului pare rece după atâta căldură. Jeanne își aruncă părul pe spate, este muiată de pe acum din cap până în picioare și veșmintele i se lipsesc de piele ca niște cârpe ude. Degetele lui Corco se înfig în încheieturile ei. O clipă crede că el vrea să mai lupte, dar negustorul de oase îi strigă ceva la ureche. Peste zgomotul rafalelor, ea sfârșește prin a înțelege:

— *Tunetul*! *Tunetul*! *I-a trezit pe somnambuli*! *Pe toți deodată…*

Jeanne își mușcă limba. Nu s-a gândit la asta. Corco are dreptate, este o catastrofă! Tunetul și ploaia i-au smuls, inevitabil, pe somnambuli din transa lor ambulatorie. Ea se desface din brațele lui Corco.

— Jumătate din oraș! strigă bărbatul cel gras, înțelegeți? Astă seară se afla pe străzi jumătate din oraș!

Tânăra sare în mijlocul șoselei. Somnambulii nu mai umblă. Cu ochii larg deschiși, ei privesc ploaia căzând, fără a încerca măcar să se ferească. Jeanne merge de la unul la altul, îi zguduie, dar ei nu reacționează. Nu mai sunt decât niște păpuși mari și moi, cu ochii prea albi.

— S-a sfârșit, suspină Corco plecând capul, nu insistați, nu mai sunt decât niște saci de carne.

— Câți sunt? suspină tânăra.

— Prea mulți. Demonul le-a furat inteligența. Acum nu mai suntem decât o minoritate. Trebuie să fugim sau va veni rândul nostru.

Jeanne își șterge instinctiv lacrimile care se pierd în șiroaiele ploii. Manechinele vii par înrădăcinate în mijlocul drumului. Ochii lor nici nu clipesc măcar. Ai zice că sunt niște globuri emailate înfipte în fundul orbitelor goale.

— Veniți! azvârle Corco, adunați-vă câteva lucruri, o să luăm camioneta. Trebuie să ieșim din San-Carmino.

— Abandonați lupta?

— Nu mai e nimic de făcut. Nimic, i-am văzut trecând pe Fendero și oamenii săi, pe primar și locțiitorii săi. Acum în capetele tuturora domnește vidul. Oricum n-ar fi trebuit să întârziem atâta. Veniți!

Capitolul XII

Corco se agită în spatele camionetei. A înghesuit acolo câteva lucruri de îmbrăcăminte, un pachet cu dosare și o casetă de metal care trebuie să conțină economiile lui. Jeanne și-a închis valiza. Pașaportul ei a rămas undeva, la garda civilă, va trebui să se lipsească de el. Se cațără în vehicul, Corco vine după ea și se strecoară la volan. Tremură, iar gura i se strâmbă sub asaltul unui spasm de nestăpânit.

Furtuna își dă de-a dura exploziile peste oraș. Trăsnetele magnezice și fulgerele cad la verticala străzilor, lovind antenele și coșurile. Corco demarează și iese pe poartă. Camioneta se angajează pe stradă, însă de îndată este stânjenit de amnezici, înrădăcinați în pavaj ca o turmă nemișcată. Nu fac un gest și se uită cum înaintează capota vehiculului, fără să-l vadă măcar. Ochii lor din email dați peste cap nu lasă la vedere decât o pupilă pe jumătate acoperită de pleoapa superioară.

Corco înjură, aplecat pe volan. Claxonează prostește, fără a obține o mișcare de retragere.

— La naiba! strigă, totuși nu pot să calc peste ei.

Camioneta este blocată. Somnambulii se mișcă încet, dar numai pentru a forma un bloc compact, un soi de baraj uman. Corco trece în marșarier, urcă pe trotuar, ștergând fațadele, împroașcă sfărâmături de piatră și bucăți de oblon. Trombe de apă se zdrobesc de capota mașinii într-un vacarm infernal. Somnambulii, având reacții lente, n-au avut reflexul de a urca pe trotuare, Corco profită pentru a părăsi strada și a da buzna în

piață.

— O să ne repezim până la biserică, urlă el pentru a domina zgomotul, pe urmă facem la stânga și gonim spre câmpia Barca.

Jeanne dă mecanic din cap. Ea urmărește prin portieră deplasările somnambulilor. Ei merg fără țintă în urma camionetei, călcând cu stângăcie în bălți. Corco face camioneta să treacă de pe un trotuar pe celălalt și osiile urlă la fiecare salt.

Jeanne are impresia că li se va deschide capota, pentru a zvârli afară motorul. Grăsanul se zbuciumă în luptă cu un volan rebel, cauciucurile uzate, prea roase, derapează în bălțoace. Tânăra vede cum crește intrarea bisericii troglodite. O secundă este ispitită să sară din mașină pentru a căuta refugiu acolo, apoi își dă seama că nu are nimic de sperat de la un astfel de adăpost, însuși preotul o spusese: „Biserica nu este nici refugiu, nici loc sfințit…”

Corco redresează mașina în ultima clipă. Bara de protecție atinge prima treaptă, scoțând o jerbă de scântei, încă o porțiune de o sută de metri de stradă și începe câmpul, șesul care se deschide ca o prăpastie neagră. Frânele urlă. Camioneta câștigă elan. Casele dispar, înghițite de viteză. Fasciculele de lumină ale farurilor străbat cu greu prin cascadele de apă.

Pavelele se răresc, gudronul se desprinde, strada se preface într-un drum noroios.

Jeanne are presentimentul că nu vor ajunge departe. Această fugă este prea lesnicioasă, Doctorul Schelet n-o să le permită să se descotorosească de el în felul acesta.

Tânăra ridică o mână. Distinge ceva pe drumul lateral. Un con alburiu. Un tumulus.

Unul dintre tumulușii miilor de câini.

— Atenție, are vreme să rostească…

Pe loc tumulusul se volatilizează, proiectându-și bolovanii peste vehicul.

Camioneta se izbește de acest adevărat perete mobil,

într-un zgomot de fierărie. Farurile sar în bucăți, capota se zgârcește, lăsând motorul pradă lapidării. Parbrizul se dezagregă, făcând să plouă peste pasageri mitralii tăioase. Jeanne țipă, încercând să-și apere ochii. Pietrele ricoșează în tablă, înfundând aripile și radiatorul.

Corco abandonează volanul, camioneta face o deviere bruscă și se imobilizează de-a latul drumului. Ploaia pătrunde în cabină și începe să clipocească pe pielea plină de cicatrice a scaunelor. Jeanne se întoarce spre Corco. El s-a prăbușit peste volan și pe față îi curge sânge. Ea îl scutură, el geme. Farurile sparte nu mai străpung noaptea și tenebrele câmpiei par și mai amenințătoare. Tânăra ghicește fără greutate că este inutil să se aventureze pe jos.

— Corco! strigă ea împingând portiera deformată. Treziți-vă!

Dar grăsanul pare șocat. Are o adevărată plagă în frunte și gura făcută țăndări. Cioburile parbrizului i-au zgâriat fața. Jeanne sare în mocirlă, înconjoară camioneta distrusă și începe să-l degajeze pe negustorul întins peste volan.

— Corco! imploră ea, ajutați-mă! Sunteți prea greu!

Ea nu îndrăznește să privească înapoia ei, dar i se pare că ceva se apropie cu pas lent, ceva care se desprinde ușor din beznă. Aude un zgomot de supt, ca și cum s-ar păși prin mâzgă.

— Corco! geme ea o ultimă dată.

Se întoarce. Distinge o siluetă în patru labe. O formă albă. Poate un câine.

„Câinele care dormea sub tumulus!”, își spune pe dată. Îl trage pe Corco de braț. De astă dată bărbatul cel gras consimte să coboare. Se clatină, cu ochii întredeschiși. Ea îl susține și-l obligă să dea înapoi. Jos, lucrul acela alb s-a oprit la limita pavajului, acolo unde strada se dizolvă pentru a lăsa loc drumului.

— O… O să leșin, bolborosește Corco.

— Nu! răcnește Jeanne, e ceva în spatele nostru. S-ar

zice că e un… un schelet de câine. Un schelet care umblă.

— Cel care se afla sub tumulus?

— Nu știu. Vă simțiți rău?

— Nu, dar mi se învârtește capul.

Se împleticesc, agățați unul de altul, făcând cale întoarsă. Avariată, camioneta parcă ar fi primit drept în față o salvă de tun. Jeanne înaintează cu greu către biserică. Joseto Corco apasă pe umerii ei ca un schelet de vită la măcelărie. Porțile bisericii sunt deschise. „În niciun caz nu faceți greșeala de a vă refugia în ea!”

Tânăra se sufocă de atâta efort, ar vrea să arunce o privire înapoi, ca să se asigure că forma albă nu o urmărește, dar Corco trage înainte, masă legănătoare, gata să se prăbușească.

— Unde mergem? sughiță grăsanul. Trebuie să ne întoarcem la magazin și să ne baricadăm, nu ne putem aventura în câmpie, nu cred că vom ajunge departe.

Câțiva somnambuli bântuiesc prin fața bisericii, cu ochii dați peste cap, dar nu par să se apropie. Jeanne își încordează mușchii îndurerați. În parte, Corco și-a venit în simțiri. Devine mai puțin greu. Trec prin fața vilei Ficha. Rafalele de ploaie sunt mai puțin dense și fulgeră mai rar. Jeanne distinge vitrina magazinului.

— Nu vă ocupați de mine, bâiguie Corco, luați-o înainte, duceți-vă să închideți obloanele… Mi-e mai bine.

Ruperea de nori a spălat sângele care-i murdărea obrajii și i-a decolorat plăgile. Jeanne ezită, apoi îl părăsește pentru a fugi în direcția prăvăliei. Luptă să închidă panourile de lemn, își strivește degetele. Somnambulii se depărtează fără să arate cel mai mic interes.

— Se întorc la ei acasă, bolborosește Corco, șchiopătând, nu înțeleg nimic, eram convins că ne vor ataca.

Împinge ușa magazinului și se prăbușește pe podea, ud ca un marinar căzut în mare. Jeanne trage zăvorul și-

și dă drumul să alunece lângă el, buimacă.

Ploaia se oprește deodată și cerul se decolorează. Au și venit zorile, în câteva minute va răsări soarele, secând bălțile.

„La marginea câmpiei a fost o fantomă, gândește cu încăpățânare Jeanne, o fantomă care ne tăia drumul…”

Corco geme ușor, cu fața în mâini, demn de plâns în hainele pline de noroi, semănând cu o focă mare și bolnavă.

Jeanne strănută, ar voi să se dezbrace, să iasă din învelișul moale al rochiei ude, dar nu mai are putere să-și miște brațele.

Se face ziuă, perspectiva străzilor pustii se luminează. Trotuarele aburesc și o pătură de ceață se formează la nivelul solului. Un miros puternic de pământ și putreziciune invadează atmosfera.

„Amnezicii” au dispărut, însă Jeanne ghicește că răgazul va fi scurt. De acum încolo lucrurile trebuie să se desfășoare iute.

Foarte iute.

Capitolul XIII

Jeanne l-a tras pe Corco până în depozitul din spatele prăvăliei, pentru a-l întinde pe patul de campanie ascuns în spatele rafturilor. Grăsanul pare să aibă febră. Tremură și bolborosește cuvinte fără șir. În ciuda căldurii, tânăra femeie l-a învelit într-o pătură militară. Rănile care striază obrazul negustorului sunt spălăcite, aproape albe, ca și cum ar fi zăcut prea multă vreme în apă.

Jeanne este descumpănită, nu știe ce să facă. Poate că șocul accidentului i-a provocat lui Corco vreun traumatism profund?

Ea traversează prăvălia, deschide ușa și se hazardează pe trotuar. Ceața formată de vaporii care ies din pământul pătruns de apă staționează la cincizeci de centimetri de sol. Este atât de compactă că un om târându-se în coate prin ea ar rămâne invizibil în ochii trecătorilor.

Pe Jeanne o trece un fior. Nu este un gând foarte liniștitor. Ea își privește genunchii care dispar în ecranul ușor ca fulgul al ceții umede.

Un câine ar putea să profite de acest camuflaj pentru a se vântura prin oraș la fel ca un rechin printr-o apă tulbure, și aceasta fără ca nimeni să-i bănuiască prezența. Un câine recent dezgropat dintr-un tumulus, de pildă…

Jeanne dă înapoi și se întoarce în magazin. Este trecut de amiază și străzile sunt goale. Probabil că, după cele petrecute în seara de ieri, nimeni nu va mai îndrăzni să

iasă. Toate obloanele sunt închise, ușile zăvorâte, grilele metalice ale prăvăliilor trase. San-Carmino prezintă înfățișarea unui oraș mort. Al unui decor pregătit pentru cine știe ce tragedie.

Jeanne se așază și-și lasă capul pe brațele îndoite. Trebuie să doarmă puțin. De altfel, pleoapele i se închid singure. Se clatină în somn fără ca măcar să-și dea seama. Clopoțelul ascuțit de la intrare o face deodată să tresară, tocmai când plutea pe un val de imagini incoerente. Ea se îndreaptă pe scaun, confuză, cu părul în ochi. În prag se află copilul autist. Fără un semn, se aproape de masă, deschide un sertar și scoate din el piesele pentru macabrul său puzzle.

Impermeabil față de orice ar putea să-l tulbure, el se consacră curând îmbucării complexe a plăcilor osoase cu scizuri dantelate.

Mânuțele sale fac să sune fragmentele ivorii. *Clac-clac*. Craniul se reconstituie. De atâta nesfârșită manipulare, lucește ca o bilă de biliard. Jeanne suspină. Prezența copilului o liniștește, fără să știe de ce. Poate pentru că niciun fel de teamă nu emană din acest spirit zidit în sine?

Ea îl observă. Degetuțele agere aleg oasele cu o măiestrie remarcabilă. Capul pare aproape complet… Ah! Rămâne încă maxilarul inferior și lăcașul său ciudat. Satisfăcut, copilul face să se miște falca, iar dinții pocnesc.

El mângâie o clipă jucăria sa, pe urmă începe s-o demonteze. Jeanne se ridică. El va face la fel vreme de două ceasuri, n-are niciun rost să se lase hipnotizată de gesturile lui veșnic repetate. Se duce iarăși la intrare și privește strada prin geam. În mintea ei s-a născut o idee. Când a fost să-și semneze depoziția la biroul gărzii civile, a văzut – prin fereastra biroului pe care-l ocupa sergentul Fendero – un furgon blindat, parcat într-o curticică interioară… Se întreabă deodată dacă n-ar putea pune mâna pe el.

Fendero și oamenii săi sunt acum somnambuli, postul de poliție trebuie să fie gol. Iar cheile vehiculului spânzură probabil, de un tablou oarecare, ar fi ușor să…

Furgonul cu aripile blindate, cu parbrizul apărat de un grilaj contra răzmeriților ar putea înfrunta fără dificultate salvele tumulușilor „explozivi”… Da… fără îndoială.

Dar garda civilă este departe și va trebui să se ducă pe jos.

I-e frică să împrumute vechiul Studebaker al lui Corco. Într-adevăr, dacă somnambulii s-ar așeza de-a latul drumului, ei ar bloca-o lesne, iar ea știe că niciodată n-ar îndrăzni să-i strivească pentru a forța trecerea.

Da… Furgonul blindat al gărzii civile reprezintă singura soluție valabilă pentru a străbate câmpia Barca. Ea pune mâna pe clanța ușii. Corco geme în depozit.

Jeanne privește ceața care stagnează pe șosea.

Treizeci de centimetri de bumbac pur. Să juri că-i zăpadă. Ai senzația că ți-ai putea băga mâinile în ea pentru a face bulgări… bulgări de ceață.

Cineva care s-ar târî sub această peliculă opacă… Nu, să alunge această idee, dacă nu, îi va fi cu neputință să facă un pas fără să creadă că o mână o s-o apuce de păr ca s-o facă să cadă!

Corco geme iarăși.

Vitrinele zăngăne. Rafturile scârțâie. Un concert de mici zgomote umplu prăvălia. Chiar și copilul ridică nasul, surprins.

Jeanne se întoarce cu spatele la ușă. Simte ca o electrizare în atmosferă. Puful de pe brațele ei se ridică. Ceva vibrează în penumbră. Aerul devine dens, parchetul scârțâie, scoțând o mulțime de mici pocnituri seci. Sticlăria laboratorului tremură pe rafturi.

În interiorul prăvăliei se acumulează o formidabilă încărcătură de energie. O vitrină se sparge cu un plesnet de cristal.

Și deodată craniul reconstituit pe care copilul îl ține între mâinile sale face un salt, ca și cum ar fi animat de o viață a sa… *El se ridică la cincizeci de centimetri deasupra mesei, deschide fălcile și se repede asupra copilului încremenit.*

Jeanne urlă. Craniul l-a apucat pe copil de gâtlej, răsturnându-i capul peste spătarul scaunului. Fălcile articulate se strâng cu o putere de menghină și tânăra femeie vede carnea sfâșiindu-se. Sângele țâșnește, împroșcând craniul, care se face roșu. Copilul se zbate fără putere, mâinile lui fac niște mișcări necontrolate, apoi cad.

Craniul continuă să strângă până ce dinții lui se împiedică de vertebrele copilului…

Jeanne, înțepenită, n-a putut face o mișcare. Cu ochii dilatați de groază, fixează capul de mort atârnat de gâtul micului cadavru ca o nevăstuică ori un viezure de dincolo de mormânt.

„Nu-i adevărat, își spune ea mecanic, nu-i adevărat!”

Dar cadavrul copilului alunecă ușor de pe scaun, îmbrăcămintea lui este roșie. Craniul continuă să plutească deasupra mesei, cu maxilarul căscat, plin de stropi stacojii.

În cele din urmă explodează, proiectând în toate direcțiile așchii de os care biciuiesc dureros pulpele și pântecele lui Jeanne. Vitrinele se sparg. Unul câte unul, toate craniile înșirate pe rafturi sar în aer ca niște bombe, înecând magazinul într-un potop de praf de oase.

Jeanne își pierde cunoștința, ea lunecă pe jos fără a încerca să se agațe de ceva. Cade la câțiva centimetri de copil, ai cărui ochi trădează pentru prima dată o uimire nemărginită. Sub obrazul tinerei femei, parchetul, înroșit de hemoragie, a devenit lipicios. Ea se prăbușește în neant.

Plutește, se afundă într-un puț care pare să se întindă până la antipozi, dar se simte bine. Nu-i mai este frică.

Se scurg astfel două secole, apoi cineva o pălmuiește, sec. O mână dură, uscată, aspră. Ea deschide ochii. O bătrână este aplecată asupra ei, sugrumată de un șal negru, cu o pălărie melon pe cap. Jeanne ar voi să se miște, dar nu are putere. Au întins-o pe o masă mare din magazin. Două alte femei se apropie, îmbrăcate la fel. Jeanne este sigură că le-a mai văzut cândva, dar unde?

Și deodată se face lumină: peticăresele! Cele ce reparau mumia lui Bartolomeo în cripta din biserică!

— Ți-ai revenit, micuțo? spune cea mai bătrână. Peste prăvălie a trecut demonul, ți-ai dat seama. Copilul e mort, însângerat ca un iepure. Taica Joseto plesnește prin toate părțile, scheletul său a și început să crească.

Jeanne iese din cețurile toropelii, încearcă să se ridice într-un cot, dar cade la loc. Își dă seama că este goală de tot și că i-au legat încheieturile mâinilor și gleznele de cele patru picioare ale mesei!

— Sunteți nebună, țipă ea, este rănit, asta-i tot…

— Pielea de pe chipul tău e toată sfâșiată, obiectează bătrâna, oasele care împing fac să se rupă învelișul.

— Ba nu! urlă Jeanne, am avut aseară un accident. Corco a fost zgâriat de parbriz.

— Sigur că da, sigur că da, mormăie zgripțuroaica înfofolită în șalurile ei funebre, dar nu te necăji, o să ne ocupăm de dânsul, suntem obișnuite.

— Ce vreți să faceți!? strigă Jeanne zbătându-se, vă interzic să-l atingeți! Vă interzic…

— E pentru binele vostru, murmură bătrâna, știi, demonul a trecut peste voi, trebuie să facem ceva din timp, mai apoi va fi prea târziu. O să vă întărim.

— Nuu!

În reflexia unei vitrine, Jeanne ghicește formele unei truse de cusut. Un mosor gros de fir ceruit a fost pus pe colțul unei mobile și ace curbate sunt înșirate pe o pânză. Interminabile ace de saltelar. Una dintre matroane caută într-un sac și scoate bucăți pătrate sau ovale. Un miros de piele invadează magazinul.

— Nuu!

Jeanne se zbate, dar legăturile prinse cu îndemânare îi intră în carne.

— Liniștește-te, face femeia cu obrazul ridat, asta nu slujește la nimic. O să te salvăm. Mai târziu o să ne mulțumești.

Își pune mâinile uscate pe corpul gol al lui Jeanne.

— La femei pântecele este fragil, spune ea, o să-ți punem o bucată frumoasă pe buric, piele bună, cusută în punct strâns. Pe urmă o să ne ocupăm de coatele tale și de genunchi. Cel mai des aici crapă mai întâi carnea.

Jeanne plânge. A uitat craniul în levitație, nu-și mai amintește de moartea copilului, vede numai acele. Atât de lungi…

— Mai întâi Corco, aruncă glasul uneia din cele trei femei, el stă mai rău, obrazul său…

— L-ai legat?

— Da, în depozit… Are febră, e semn rău, carnea lui va plesni, fără îndoială.

— O să-l întărim. Croiește o mască frumoasă de piele. Două găuri pentru ochi, una pentru nas, alta pentru gură. Pune firul în trei și unge-l bine.

Jeanne aude zgomot de foarfece. Matroanele se îndepărtează; intră în depozit.

— E bine legat? insistă un glas.

— Nicio grijă.

— Bagă-i o cârpă în gură. Bărbații sunt totdeauna mai simțitori.

Jeanne își încordează mușchii, însă recade, cu încheieturile mânilor și gleznele tăiate.

Trăncăneala oribilă a bătrânelor ajunge la ea în valuri de groază, caricatură a unui dialog chirurgical.

Și deodată Corco începe să zbiere. Strigătul său sparge timpanele lui Jeanne, care-și închipuie acul cel lung făcându-și drum prin pielea obrazului său pentru a fixa masca de piele.

— Călușul! strigă cea care pare a fi comandantul

grupei, înfundă-l mai tare!

Răcnetul moare într-un gâlgâit. Jeanne își aude clănțănindu-i dinții. Știe că în câteva minute cumetrele vor veni să se ocupe de ea. Ele vor aplica pe corpul său bucăți de piele, apoi vor apuca pielea ei între degetele lor dure pentru a-și înfige mai lesne sulele de cizmărie curbate.

Nu! Ea n-ar putea să suporte vreodată așa ceva. Niciodată. Frica o face să piardă controlul sfincterelor și urinează pe masă. Undeva, în depozit, Corco scoate gemete înăbușite, dureroase. Ai zice că este o fiară sugrumată care dă să moară. Jeanne își scuturǎ disperată capul; în vitrine, în jurul ei, se aliniază scalpele, bisturie, un întreg material de disecție cu lame tăioase, dar masa este mult prea grea pentru ca să spere c-o va urni din loc. Este o mobilă cu picioare imense, cum se găsesc la ferme.

— Ține-l! poruncește una dintre vrăjitoare care stă cu picioarele răschirate de parcă ar călări, se mișcă prea mult, nu vezi că mi-a rupt un ac? Uite! Acum vârful o să rămână sub pielea lui.

Din depozit se aud zgomote de luptă. Jeanne ghicește că va leșina iarăși, când – fără veste – o siluetă intră în câmpul său vizual. Este micul preot care-i face semne din partea cealaltă a ușii cu sticlă. Pare că a intuit situația, căci iată că intră în magazin cu mâna ridicată, pentru a opri clopoțelul să sune.

De cum trece pragul, pălește. A observat cadavrul copilului sugrumat, bălțile de sânge care s-a coagulat. Jeanne înțelege că el se străduiește să nu leșine. Rămâne sprijinit de poartă câteva secunde nesfârșite.

Când se va hotărî să ia un scalpel de pe raft pentru a tăia legăturile care o țin pe Jeanne răstignită? Când?

El își ascunde fața în mâini.

Jeanne simte cum șansa i se spulberă. Dacă preotul se prăbușește, ea este pierdută. În cele din urmă, omul își face cruce. Se apropie de masă, încearcă prostește să

desfacă nodurile cu unghiile. Cu o mișcare a bărbiei, tânăra îi arată lamele aliniate cuminte. Trece o clipă până ce omul înțelege, apoi se repede. Gesturile sale sunt nesigure și este cât pe ce să răstoarne un raft întreg.

În sfârșit, lama curbă taie legăturile. Jeanne se ridică. Are încheieturile vinete, iar din palme îi curge sânge. Pudic înainte de toate, preotul îi întinde îmbrăcămintea. Jeanne și-o pune pe braț și șchioapătă până la ușă. Își spune că ar trebui să facă ceva pentru Corco, dar se teme prea tare ca să aibă în vedere altceva decât propria salvare. Se strecoară prin ușa întredeschisă, cu preotul pe urmele sale. O iau la fugă prin covorul de ceață.

— Sunt nebune! gâfâie prelatul, care galopează ridicându-și poalele sutanei, trebuie să anunțăm politia.

— Nu mai există poliție! spune Jeanne, chinuită de un junghi. Fendero și oamenii lui au devenit amnezici.

Se sprijină de un felinar și-și pune cum poate rochia mototolită.

— Ce-o să ne facem? geme preotul.

— Există un furgon blindat în hangarul gărzii civile, îi explică iute Jeanne, dacă pot pune mâna pe el, o să părăsim orașul ca să cerem ajutor…

— Poate, bâiguie preotul, care își face mașinal cruce, poate…

Jeanne își spune că va mai trebui să-și facă rost de o armă. Nu știe dacă va îndrăzni să se folosească de ea, dar aceasta i-ar fi neîndoios, de un mare sprijin moral.

Grupuri de bărbați și femei se ivesc din străzile învecinate, par înspăimântați și fug în dezordine, trăgând în urma lor copii care scâncesc. Preotul face un pas înainte, cu brațele ridicate.

— Hei! strigă el, ce se petrece?

— Somnambulii! spuse un om cu fața pe jumătate plină de săpun de bărbierit, forțează ușile caselor. Se spune că-i strâng de gât pe toți cei care le cad în mână…

E lucrarea diavolului! Faceți ceva, *Padre*!

— Dar unde vă duceți în halul ăsta?

— La biserică! urlă o femeie buhăită de plâns, toată lumea se duce să se adăpostească în biserică. E singurul loc în care o să fim apărați.

Preotul pălește.

— Nu! protestează el, nu acolo! În niciun caz acolo!

Dar fugarii se depărtează fără să-l asculte și-și reiau mersul împleticit.

Femeile își smulg părul, bărbații aleargă greoi, cu câte un copil pe fiecare umăr. Străzile se umplu de o mulțime îngrozită, care se rostogolește în dezordine. Unii târăsc boccele sau valize de carton. Muncitorii și burghezii se amestecă și toți poartă pe chip aceeași expresie de spaimă.

— Încercați să-i sfătuiți, zice Jeanne, duceți-vă la biserică, eu o să încerc să pun mâna pe furgon. O să vă întâlnesc acolo.

Preotul schițează o scurtă binecuvântare, își adună poalele sutanei și aleargă pe urmele oilor sale.

Tot ceea ce în San-Carmino mai trecea drept ființe „normale” se îndreaptă către biserica troglodită, ca și țăranii din evul mediu care, alungați de invazii, alergau spre castelul seniorului, să ceară adăpost.

Jeanne este hărțuită de acest val terorizat care coboară în goană străzile într-un concert de strigăte, chemări și plânsete de copii. Ea trebuie să facă un efort ca să nu se lase molipsită de panică și să se ia după ei. Dând din coate, se repede într-un pasaj în pantă.

Ea descoperă un șir de uși căscate. Pachete părăsite răsar din covorul de ceață. Jos de tot, distinge câteva siluete cu pasul mecanic. Somnambulii… Pătrund în case, ies din ele, ca și în ajun, sunt îmbrăcați în pijamale și cămăși de noapte. Femeile au mereu bigudiuri în cap. Totuși, ei au ceva schimbat… Da. Sunt plini de sânge, iar în mâini au cuțite. Acești bărbați în chiloți, aceste fete în cămășuțe de noapte, aceste femei grase în halate

au devenit ucigași, măcelari.

Ei înaintează clătinându-se și mimează gestul de a lovi un dușman invizibil, în gesticulația lor necontrolată se întâmplă să se lovească între ei, dar aceasta nu pare să-i oprească. Jeanne se lipește de o fațadă. Spectacolul are ceva grotesc și respingător. Îl recunoaște pe Fendero în chiloții săi reglementari kaki, cu ochii holbați înainte și o baionetă lungă în mână. Antebrațul său drept este roșu de sânge până la cot. Câți sunt oare în oraș? Cinci sute? Șase sute? Șase sute de ucigași grotești și totuși de temut, șase sute de mecanisme umane cu mișcări șovăitoare, și totuși mortale. Ei n-au putut să omoare multă lume, dar a fost destul ca să declanșeze o adevărată panică. Jeanne își simte intestinele ghiorăind sub efectul fricii. Localul gărzii civile mai este departe și ea se vede cu greu pătrunzând în labirintul străzilor lăsate la dispoziția ucigașilor în pijamale.

Își dezlipește omoplații de perete. I se pare că Fendero privește în direcția ei. Dar ce poate să vadă el cu ochii dați peste cap, albi?

Jeanne înțelege că este singura supraviețuitoare a unei ariergarde împrăștiate și că situația ei riscă să devină insuportabilă în minutele care vor urma. Nu poate decât să se întoarcă spre biserică și ea, ca și ceilalți.

Somnambulii nu sunt decât câinii Doctorului Schelet. Haită cu ochii albi, ei gonesc vânatul spre cursă.

Fendero se apropie. Brațul său roșu se agită spasmodic, așa ca pentru o spintecară dificilă. Jeanne se smulge de pe trotuar. Aleargă prin pătura de ceață care urcă în volute la fiecare pas. Are picioare de lemn, articulații de plumb. Fendero se deplasează de două ori mai repede ca ea. În piață, ea se oprește brusc. Alți somnambuli se revarsă din străzile care se întâlnesc aici.

Ei formează un lanț care se strânge în jurul intrării în biserică.

Jeanne dă înapoi, tocurile ei lovesc prima treaptă a scării de piatră. Este încercuită. Somnambulii se îndreaptă încet spre intrarea în sanctuar. Ea nu mai poate decât să se alăture celorlalți în adâncul stâncii.

Porțile mari de lemn ghintuit mai sunt întredeschise. Trebuie să se grăbească înainte ca refugiații să le blocheze. Traversează în diagonală pridvorul, cu inima cât un purice. Se strecoară prin deschizătură. Un miros de transpirație, de tămâie și de seu o izbește în față.

Micul preot este aici, cu obrazul său de cretă și ochii halucinați.

— N-am putut să-i opresc să intre, murmură el pe un ton de scuză, m-ar fi linșat.

Jeanne ridică din umeri. Un grup electrogen zumzăie sub criptă, necuviincios. Au fost aprinse toate proiectoarele, ca să dea maximum de lumină. Se află aici trei sau patru sute de oameni cot la cot, zbârliți și zdrențăroși. Frica îi face să aibă o înfățișare răutăcioasă. Lumânările sfârâie în liniștea apăsătoare.

— Trebuie închise porțile! strigă un oarecare.

— Da! întărește pe loc o altă voce, să se pună barele!

Jeanne și preotul sunt loviți, dați de-o parte. Bărbați nerăbdători se reped la porți, pe care le trântesc. De-a latul ușilor grele și ghintuite se împinge o bară de fier.

— Mai există o altă intrare? întreabă Jeanne.

— Nu, spune preotul, este singura deschidere.

Se lasă iarăși liniștea. Femeile suspină. Vreo douăzeci din ele au îngenuncheat înaintea altarului și se roagă. Mumia reparată a fost pusă la loc în sarcofag, însă arată rău, în plină descompunere. Este ca un deșeu care va dispărea curând. Bartolomeo Da Xanto nu se mai bucură de favoarea Doctorului Schelet. De acum încolo poate să se întoarcă în pulbere.

— N-ar fi trebuit să ne lăsăm închiși aici, spune sacadat preotul cel mic, nu este o biserică adevărată, ar fi trebuit…

Jeanne ridică o mână. Cunoaște tirada și se simte

sfârșită. Se aud somnambulii, care rătăcesc prin pridvor târșâindu-și picioarele. O femeie cade pe pardoseală, rupându-și părul din cap, doborâtă de o criză de nervi.

— *Padre*! imploră un bătrân îngenuncheat pe un scăunel de rugăciune, *Padre*! Spuneți o mesă! Asta va face ca forțele răului să dea înapoi!

Micul preot clatină capul, înnebunit, dar mulțimea îl împinge spre altar, pe jumătate rugătoare, pe jumătate amenințătoare. Jeanne rămâne lângă poartă, astfel se simte mai puțin prizonieră, mai puțin încolțită.

Știe totuși că toate acestea au fost voite, pregătite. Este convinsă că un lucru abominabil nu poate să nu se producă în minutele viitoare. Preotul s-a urcat în amvon. Pare minuscul sub marea boltă și, în sutana lui uzată, este de-a dreptul demn de plâns. El ridică brațele.

— Copiii mei, începe dânsul.

Marele crucifix suspendat peste altar se desprinde, lunecă de-a lungul peretelui și se clatină atingând solul. Crucea se rupe în trei bucăți și sculptura reprezentându-l pe Cristos cade în sarcofag, spulberând mumia lui Bartolomeo. Credincioșii fug în dezordine, într-o hărmălaie de scăunele de rugăciune răsturnate.

— Frații mei… tremură glasul micului preot.

Ceva trosnește sub boltă și prima stalactită se desprinde din plafon pentru a se înfige în pieptul prelatului ca o spadă de calcar sticlos. Preotul se clatină, străpuns de acest ac de piatră, și se prăbușește în mijlocul stranelor.

Panica atinge apogeul. Sus pârâiturile se amplifică, stalactitele se rup unele după altele și cad, ca niște săbii, despicând spinări și piepturi. Jeanne, topită de spaimă, vede trupurile prăbușindu-se unul câte unul, în timp ce un nor cretos umple peștera. Sulițele de calcar nu ocolesc pe nimeni. Toți cei care se găseau strânși la picioarele altarului sunt acoperiți de această ploaie ucigașă. Bărbații se rostogolesc gesticulând, împunși, imobilizați, iar mâinile lor încearcă, deznădăjduit, să-și

smulgă spadele înfipte adânc în măruntaiele lor.

Trosnituri și urlete se amestecă într-un tumult de iad. Jeanne se ghemuiește lângă o coloană. Un con vitros cade foarte aproape de șoldul ei, un al doilea se înfige în cadrul ușii, apoi explodează într-un buchet de cioburi tăioase. O lumină ireală urcă de după altar. O siluetă cu nimb de aur palpită în mijlocul acestei aureole magnifice. Jeanne își înăbușă un țipăt. *Este Marc*. E gol, cu gura deschisă, din care curge o spumă însângerată. Mâinile sale alăturate deasupra capului țin ca pe un sceptru cuțitul lui San Bartolomeo Da Xanto. Reprezentant al demonului, el prezidează ceremonia sacrificiului.

Jeanne zgârie lemnul ușii, cât pe ce să-și rupă unghiile, vârful unei stalactite îi sfâșie rochia și o crestează de-a lungul coastelor. Sângerează fără să simtă nici măcar cea mai mică durere.

Cripta este de pe acum un morman de cadavre străpunse. Bărbați, femei, copii executați în mod identic. Sunt poate o sută cincizeci care se golesc de sânge în praful de calcar, prin hemoragii lente.

Ceilalți aleargă în cerc și-și răcnesc spaima, fără a găsi o ieșire din cursă.

Toți cei care încearcă să se repeadă spre poartă sunt doborâți, cu o suliță de piatră înfiptă în ceafă sau în umeri.

Raza de lumină suspendată peste altar a devenit atât de strălucitoare că nu mai poate fi privită fără a închide pleoapele. Proiectoarele sar în aer în trosnet de scântei, lumânările se topesc și fierb în băltoace de seu.

Jeanne strigă, urlă și plânge dintr-o dată. Are impresia că rațiunea ei începe să se clatine.

În cele din urmă, un bloc de piatră izbește portalul, făcând să pârâie porțile grele care se întredeschid. Jeanne se strecoară prin această spărtură în bârnele dislocate.

Alții încearcă s-o urmeze, dar se prăbușesc, având

pieptul strivit, scuipând o salivă stacojie. Lapidarea se termină, în vreme ce lumina începe să descrească. Peste nava plină de cadavre cade întunericul.

Jeanne se târăște în coate. Sângerează abundent din partea dreaptă a pieptului și rochia ei zdrențuită este roșie în întregime.

O tăcere de moarte se lasă în criptă. Sacrificiul s-a consumat. În câteva secunde, Doctorul Schelet a înhățat o pradă de mai mute sute de vieți. Jeanne se târăște. Somnambulii sunt întinși peste scările ce duc în pridvor. Ghemuiți în poziție fetală, ei dorm!

Tânăra se ridică în picioare cu greu. Străzile sunt pline de somnambuli cu mâini roșii, care se întind pe asfalt ca și cum s-ar odihni în paturile lor.

„Dumnezeule, își spune confuz Jeanne, când se vor deștepta, nici măcar nu-și vor mai aminti ce au făcut! Masacrul din biserică va fi pus pe seama unui cutremur de pământ și totul va reîncepe ca înainte!”

Ea merge în zigzag. Junghiuri puternice îi fulgeră coastele.

Îl observă pe Fendero, grotesc, dormind cu obrazul pe o grilă de canal. S-au prăbușit cu toții, marionete fără sfori, care nu mai interesează pe nimeni, pentru că nu mai slujesc la nimic. O femeie cu bigudiuri în cap sforăie, cu mâinile pe burtă, la o sută de metri de cel mai abject dintre măceluri.

Hăitașii vrăjiți și-au jucat rolul, ei pot dormi somnul drepților!

Jeanne se rostogolește pe scări. Un nor de pulbere cretoasă se strecoară printre porțile distruse ale bisericii. Ea lupta împotriva leșinului. Un zgomot de motor se ridică în stânga ei. Un furgon blindat al gărzii civile urcă strada, mergând în zigzag ca să nu-i strivească pe somnambuli. La volan, Jeanne distinge un fel de monstru cu obrazul de piele.

Joseto Corco!

Furgonul se oprește în scrâșnet de pneuri.

— Urcați! răcnește negustorul de oase.

Capitolul XIV

— Ați avut aceeași idee ca mine! suspină Jeanne între râs și lacrimi.

Este prăbușită pe banchetă și-și apasă coastele rănite.

Nu îndrăznește să-l privească în față pe Corco, deoarece masca de piele cu împunsăturile năclăite de sânge o înfricoșează.

— Nu vă doare prea tare? aruncă ea la noroc.

Bărbatul cel gras ridică din umeri.

— Când bătrânele au fugit la biserică, mi-am rupt legăturile și m-am îndopat cu analgezice. Sunt buimac în ultimul hal, dar nu mă doare, înțeapă puțin, dar asta-i tot.

Furgonul gonește către câmpia Barca. Dintr-o mișcare a volanului, Corco evită camioneta deformată care continuă să bareze drumul.

Câmpia este gri până la orizont, ai zice că-i presărată cu cenușă de oase.

„N-o să ne lase să plecăm atât de ușor”, își spune Jeanne aruncând o privire îngrijorată în direcția tumulușilor care mărginesc drumul. Abia dacă a formulat acest gând, că primul tumulus explodează, aruncând în văzduh toată piatra din care a fost compus. Tânăra își trage capul între umeri. Bolovanii mari cad pe furgon, ricoșând pe grilajul care apără parbrizul. Corco, deși a făcut o deviere bruscă, n-a părăsit drumul.

— Merge! se bucură el, Doctorul Schelet nu ne va opri cu o praștie!

Apasă pe accelerator. Vehiculul blindat asaltează

drumul cu toate cele patru roți motoare trăgând puternic. În retrovizor, Jeanne observă că o haită zornăitoare aleargă în urmărirea lor.

Scheletele câinilor îngropați! Ele galopează într-un nor de praf care le acoperă și le ascunde. Abia dacă uneori ghicești reflexul ivoriu al unui craniu sau gât întins.

„Nu este decât reflexul soarelui pe pietre, își repetă ea, nimic altceva…”

Dar știe că joacă teatru. Miile de câini sacrificați s-au lansat în urmărirea furgonului, fiecare un puzzle articulat care sare și se aruncă fără să se poată ști ce putere diavolească le-a strâns oasele la un loc.

O nouă salvă de pietre biciuie camionul, deviindu-l spre stânga. Corco părăsește pista, se redresează cu o mișcare a volanului, în câmpie, pământul este pe alocuri mocirlos și au mai rămas băltoace mari.

Jeanne tremură la gândul că ar putea să se împotmolească și să rămână blocați în mijlocul câmpiei.

— Trebuie să trecem de cimitirul de la Xipango, mormăie Corco, pe urmă o să meargă.

Transpiră și punctele cusute au reînceput să sângere, întinzându-i o rețea roșie pe tâmple și pe gât.

Furgonul se clatină, cu acoperișul cabinei și portierele deformate. Câmpia pare fără sfârșit, ca și cum s-ar lungi sub roțile vehiculului. Jeanne închide ochii. Cum va putea să uite toate acestea? Cum va putea de acum încolo să ducă o viață normală? Are impresia că oriunde se va simți străină și că nu va mai fi în stare să râdă sau să facă dragoste. Ea se va întoarce în Franța, dar o parte din sufletul ei va rămâne pentru totdeauna la San-Carmino. Este marcată. Poartă pe frunte un sigiliu nevăzut.

Va trece prin farmacii și cinematografe ca o fantomă, incapabilă să se bucure câtuși de puțin de micile plăceri zilnice care alcătuiau până ieri viața ei. Va fi pentru totdeauna „altundeva”…

— Cimitirul! urlă Corco înverșunându-se asupra volanului.

Jeanne deschide ochii.

De jur împrejur, locul interzis a fost despicat de crevase lungi. Aceste fisuri au făcut să se prăbușească zidul înconjurător și unele din ele taie drumul.

Corco încetinește. Jeanne se ridică în scaunul său. În fundul tranșeelor se văd seifuri de oțel pline de pământ, dulapuri metalice având capacul prins în buloane și care tresar sub acțiunea unui zbucium interior.

— Coșciugele blindate! geme tânăra femeie, au ieșit din cimitir, vor să ne taie drumul!

Corco încearcă să conducă în zigzag printre spărturile pistei, dar coșciugele uriașe se înfig în pământ ca penele unui tăietor de pădure.

Camionul se înclină brutal spre dreapta și Jeanne se răstoarnă peste însoțitorul ei. Una din roțile motoare a căzut în cursa unei crăpături din pământ, ea se învârtește în gol, ridicând un nor de argilă roșie.

— Deschideți portiera și săriți! comandă Corco, iute! Nu putem scăpa de aici!

Jeanne ascultă instinctiv. Coșciugele se ridică la verticală pe sol, ca niște gherete plumbuite.

— Fugiți! urlă Corco fără a izbuti să iasă din cabină, fugiți drept înainte… După cimitir nu mai aveți de ce să vă temeți.

Furgonul s-a răsturnat pe o parte ca un animal care cade și-și lasă la vedere pântecele. Jeanne sare la întâmplare. Uriașele case de fier o acoperă cu umbra lor și Jeanne are impresia că un zăngănit înfiorător urcă în spatele ei. Este vacarmul oaselor care se lovesc între ele. Nu are timp să se întoarcă, întrucât unul dintre dulapuri sare în direcția ei, atingând-o, șocul îi zdruncină gleznele și-i explodează în creier.

Ea face un salt lateral, sare peste o crevasă. Un al doilea seif se clatină, încercând s-o strivească sub blindajul de fier. Corco se zbate să iasă din cabină, dar

portiera se închide peste craniul său. Se chircește, pe jumătate mort.

Furgonul blindat cade în bot ca o epavă aspirată în abisuri. Omul cel gras urlă.

Jeanne ar voi să-l ajute, dar nu poate decât sări printre crevasele, ale căror încrengături se multiplică într-o viteză infernală. Cimitirul a devenit centrul unei pânze de păianjen care se încrustează adânc în suprafața câmpiei. De fiecare dată când unul dintre coșciuge cade, pământul se sparge ca un vas de lut izbit de pământ. Jeanne aleargă sucindu-și gleznele.

Ici și colo, colțul metalic al unui cufăr funebru perforează pista, eleron prins în buloane care sfâșie pământul într-o traiectorie accidentată. În mijlocul cimitirului devastat, madona anatomică își trântește carapacele suprapuse, dând la iveală diferite detalii ale intimității sale viscerale. Jeanne merge de-a lungul zidului de incintă. Din vreme în vreme, un sicriu țâșnește dintr-o crevasă, încercând s-o strivească de piatra zidului.

„Nu este decât o simplă alunecare de teren!”, șoptește vechiul fond rațional care mai rezistă în mintea tinerei femei. „Un banal cutremur de pământ…”

Fuge fără a întoarce privirea, încă douăzeci de metri și va depăși perimetrul cimitirului.

Cincisprezece metri…

Monoliții ruginiți se ciocnesc într-un scrâșnet de catastrofă feroviară. Zece metri… Cinci.

Jeanne părăsește drumul și se repede în vegetația galbenă a câmpiei. S-a terminat, a trecut de cimitir și de ultimul din cei o mie de tumuluși. Cade în genunchi. Prin talmeș-balmeșul de ierburi înalte și sfărâmicioase, crede că vede explodând coșciugele. Sar în aer, proiectând bucăți care șuieră ca șrapnelele. Jeanne se târăște cu spatele, îngrozită de ceea ce ar putea să vadă… Există spectacole pe care oamenii nu au dreptul să le privească.

Se zbate în hățișurile care-i jupoaie obrajii.

Nu! Nu… Mai presus de orice să nu vadă aceste schelete gigantice deformate îngrozitor după mai mult de un veac de captivitate între pereții strâmți ai unei cutii blindate.

Să nu-i vadă pe acești coloși cu oasele amestecate într-o harababură de nedescâlcit, cu cranii turtite, cu tibii răsucite…

Nu, Jeanne, nimeni n-a ieșit din coșciuge, NIMENI.

Ea fuge în patru labe prin tufișurile de spini care-i sfâșie îmbrăcămintea. Se rostogolește la întâmplare în făgașe, cade în gropi, în mocirle, se ridică și-și reia orbește cursa. Nu știe încotro se îndreaptă. Treptat peisajul se schimbă. Vegetația devine mai grasă, mai umedă. Jeanne se împleticește într-o pădure de liane cleioase.

Umblă de o veșnicie, sângerândă și zgâriată. Se lasă să cadă pe humusul putred. Lumina scade. Vine noaptea. Pe brațele ei se lasă insecte care pompează transpirația și sângele din rănile sale.

Nu mai știe unde se află. Ar vrea să plângă, dar ochii ei rămân uscați, își potrivește pe ea zdrențele. Este rănită, singură, pierdută în junglă. Trebuie să regăsească drumul. Cu o picătură de noroc, va întâlni un camion și, dacă șoferul va catadicsi să piardă un minut ca s-o urce, ar putea să revină la civilizație în șase sau șapte ore. Face cale întoarsă.

Printre arbori, cerul este roșu. Din fericire, ea nu întârzie să iasă în câmpia arsă de soare. Această semi-pustietate o liniștește, dar este prea epuizată pentru a străbate întinderea de vegetație uscată. Se chircește într-o cută a terenului. Ar voi să doarmă, să doarmă o sută de ani și să-și spele memoria cu leșie decapantă.

Pleoapele se închid, obloane de carne grele și tumefiate, care nu mai atârnă de voința ei. Temperatura a scăzut foarte mult, Jeanne însă nu-și mai dă seama. Doarme. Bulgăre de suferință înghesuit într-o groapă de

argilă. Doarme expusă, vulnerabilă. Astfel se scurge un ceas, apoi conștiința ei se întoarce încet din hăuri, începând să asculte noaptea. Prin somnul greu, Jeanne surprinde un foșnet de frunze strivite.

Ceva se apropie…

Ceva ce se târăște la o palmă de pământ, Jeanne luptă pentru a ieși din amorțeală. Știe: cineva se îndreaptă spre ea.

Deschide ochii și se ridică.

Luna este rotundă și palidă, cerul curat. Peisajul pare albastru, prea albastru, ca în filmele turnate în tehnica nopții americane.

Perdeaua de ierburi se dă la o parte. Tânăra femeie deschide gura să strige. Este Corco! În zdrențe, plin de noroi și praf, cu obrazul mereu ascuns de masca lui de piele.

Jeanne cade în genunchi.

— Oh! Doamne! sughiță ea de plâns, credeam că sunteți mort, mă căiam îngrozitor că nu v-am putut ajuta.

Grăsanul s-a rostogolit pe spate, focă eșuată la mal, agonizând.

— Corco! imploră Jeanne, să nu muriți! Pentru numele lui Dumnezeu! Vorbiți-mi.

Atunci Corco ridică mâna și-și smulge cu o mișcare masca. Firele cusăturilor se rup, sfâșiind pielea măștii și pielea lui. De sub mască apare figura lui Marc, având gura plină de un amestec însângerat.

O, *Jeanne*, spune această gură fără limbă, *o*, *Jeanne*, *de ce m-ai părăsit*?

Femeia urlă, cu ochii scoși din orbite. Inexplicabil grefat pe trupul negustorului de oase, capul lui Marc o contemplă rânjind.

Jeanne își zgârie obrajii, în creierul ei se rupe ceva. Fără a ști ce face, ia o piatra mare și o repede peste această figură imposibilă care o privește de pe celălalt țărm al infernului.

Ea lovește, lovește până ce degetele i se năclăiesc de creierul terciuit.

Apoi…

Apoi aleargă spre drum, strigând prin noapte cum numai nebunii știu să strige sau animalele care au văzut trecând o fantomă.

Iar capul strivit al lui Joseto Corco cântă cu vocea lui Marc: „*O, Jeanne, de ce m-ai părăsit?*”

El cântă în mijlocul frunzelor călcate în picioare, cântă, iar cuvintele lui trec peste creierul lui Jeanne ca tot atâtea brice.

Drumul este alb sub lună. Jeanne aleargă râzând și plângând cu sughițuri, ca nebunii aceia care se cred umbra propriei lor umbre.

Aleargă.

Capitolul XV

Sergentul Fendero împinge deoparte cu dezgust mașina de scris pe care degetele lui s-au încurcat încă o dată.

Coșul de hârtii este plin de coli mototolite, bucăți dintr-un raport început în urmă cu trei zile, ștersături avortate ale unui expozeu care se împotmolește de fiecare dată după câteva pagini. Inevitabil, după primul paragraf, evenimentele se încâlcesc, se decolorează, capătă lipsa de substanță a visurilor pe care încerci să ți le amintești în clipa trezirii și care pier, topindu-se de la o secundă la alta, ca un cub de gheață la soare.

Fendero încearcă să lupte cu această neplăcută impresie de vag, dar de fiecare dată când se încăpățânează îl apucă o îngrozitoare durere între sprâncene, pentru a i se revărsa pe urmă în tot creierul. Atunci, după câteva minute de strădanie zadarnică, dă de o parte mașina de scris și se duce să se rezeme în coate de fereastră pentru a fuma un mic trabuc.

A trecut o săptămână de când cutremurul de pământ a zdruncinat San-Carmino și buldozerele încă n-au sfârșit să degajeze roca din biserică. Sergentul nu-și mai amintește decât confuz toate aceste întâmplări. S-a trezit în chiloți, culcat pe grila unui canal, cu capul plin de imagini începețoșate, în jur, zeci de persoane se aflau întinse la fel. Specialiștii au explicat că unda de șoc i-a doborât probabil atunci când s-a prăbușit biserica. Această ipoteză îl lasă mai degrabă sceptic, dar nu vrea să conteste o teză oficială. De altfel ar fi foarte riscant

să întreprindă o anchetă, deoarece niciunul dintre cei salvați n-a fost în stare să povestească exact ce s-a întâmplat în minutele dinaintea catastrofei. Din toate gurile se aude același refren: „Dormeam… Cred că aveam un coșmar. Pe urmă…” Pe urmă, nimic, semnul de întrebare. Un semn de întrebare ce rămâne înfipt și în memoria lui Fendero, împiedicând orice întoarcere înapoi.

Migrena care îl asaltează în cursul încercărilor sale de a-și aduce aminte l-a descurajat cu timpul să urmeze această cale. Are convingerea că, dacă se încăpățânează, va sfârși prin a se prăbuși între birouri, doborât de o fulgerătoare comoție cerebrală, cu o jumătate de corp înțepenită pentru totdeauna, cu gura strâmbată într-un rictus hidos.

Salvatorii au scos din biserică trei sute patruzeci de cadavre, cutremurul a desfundat chiar și cimitirul de la Xipango și zeci de coșciuge plumbuite au fost găsite în mijlocul câmpului.

Fendero suspină. N-o să reușească în veci să alcătuiască un raport coerent. Cum anume să explice că în timpul operațiilor de degajare a fost descoperit corpul tânărului Marc, universitarul canadian suspectat de profanare, întins în sarcofagul sfântului Bartolomeo Da Xanto, la picioarele altarului?

În fața spectacolului acestuia, sergentul s-a simțit dintr-o dată zdrobit de năucire. Cadavrul golit de sânge zăcea lungit peste rămășițele pământești pe jumătate descompuse ale sfântului om, ca un luptător ucis care ar fi fost întins pe pielea unei fiare…

Stranietatea scenei era întărită încă de faptul că Marc ținea în mâinile alăturate cutitul marelui exorcist! Fendero avusese impresia trecătoare că-l vede pe noul ocupant al sarcofagului și, într-un fel, pe noul stăpân al regiunii. Era, fără îndoială, absurd. Existau totuși unele amănunte pe care polițistul nu izbutea să și le lămurească.

Pentru ce, de pildă, în vreme ce cadavrele din jur erau de pe atunci în plină putrefacție, din cauza temperaturii foarte ridicate, Marc părea foarte bine conservat... intact?

Dar salvatorii au luat cu ei cadavrul și polițistul nu a efectuat un examen complet. El nu poate scăpa de un sentiment difuz de oroare, a cărui cauză n-o înțelege. Uneori, când se întinde pentru siestă, îl revede pe Marc, palid și dur, culcat peste învelișul smochinit al lui Bartolomeo... iar inima lui începe să bată cu putere. Acest cadavru avea un fel de aroganță, un dispreț suveran, o sfidare de dincolo de mormânt, care scuipa pe lumea celor vii.

...L-au luat, da. Era țeapăn ca o statuie cu toată arșița copleșitoare a „putrezitoriului" înconjurător. Fendero a crezut că echipa de degajare nu va izbuti să-l scoată din mormânt. Nimeni n-a izbutit să-i smulgă cuțitul din mână. Degetele lui erau una cu mânerul acestuia. L-au vârât într-un sac de plastic prevăzut cu fermoar, iar sergentul a întors în grabă privirea, ca să nu asiste la ceea ce considera... un sacrilegiu.

Un sacrilegiu? Ciudată idee! De altfel, de o vreme încoace Fendero are din ce în ce mai multe idei bizare, îi este, de asemenea, foarte greu să-și amintească ce-l preocupa înaintea catastrofei. Să fie vârsta?

Mașina de scris așteaptă pe mica lui masă cu picioare strâmbe. Iar coșul de hârtii dă pe dinafară. Este cald, iar excavatoarele huruie în piața Bisericii. Ca de fiecare dată când vrea să reflecteze, Fendero este cuprins de somnolență. Se gândește la sarcofagul de la picioarele altarului și la bucățile de piele care-l umplu. Acest gol îl supără. Ar fi preferat ca în loc să fie lăsat cadavrul tânărul universitar.

Sergentul zvârle pe fereastră capătul trabucului și-și reia locul în fața mașinii de scris. Clapele sunt fierbinți. Pe foaia de hârtie albă introdusă în mașină se plimbă un gândac. Fendero închide ochii.

EPILOG

Camera este albă, foarte simplă, dar mirosul dezinfectantului care plutește în aceste locuri o conduce încet pe Jeanne către greață.

Un medic tânăr șade la picioarele patului. Sub alba lui bluză medicală, are pieptul gol. Vorbește cu voce joasă, monotonă.

— Nu vă amintiți, într-adevăr, de nimic? întreabă el pentru a treia oară. Sunteți la dispensarul din Colomero. Acum o săptămână țăranii v-au găsit rătăcind pe câmp. Ați făcut un fel de febră cerebrala ca urmare a unui șoc nervos.

Tace, jucându-se cu stetoscopul.

— Cred că veniți de la San-Carmino, spune cu o ușoară ezitare, orașul a suferit un cutremur de pământ. Peste trei sute de persoane au fost omorâte datorită prăbușirii bisericii în care se refugiaseră. Este o adevărată catastrofă, supraviețuitorii sunt șocați ca și dumneavoastră. Majoritatea lor nu-și amintesc nimic.

Atinge fruntea lui Jeanne.

— Ați fost rănită, reia el, în plăgile dumneavoastră au fost descoperite bucățele de calcar. Cred că ați fugit din oraș în starea asta. Cum vă simțiți?

— Mă doare peste tot, murmură Jeanne, de parcă am fost strivită…

Medicul râde încet:

— Nu este nimic, niște contuzii.

Se ridică, se duce până la ușă și se întoarce.

— Apropo, urmați vreun tratament împotriva

reumatismului?

— Nu, bâiguie tânăra femeie, de ce?

— Pentru că radiografiile au pus în evidență ușoare deformări articulare la nivelul coatelor și genunchilor. Este ceva recent, însă va trebui să vă ținem sub observație. Nu ați mai suferit niciodată de așa ceva?

— Deformații?

— Nimic grav, probabil o artrită precoce. O să ne ocupăm de ea.

Iese. Jeanne privește în plafon. Prin mintea ei nu trece niciun gând, însă are impresia că va începe să râdă. Să râdă. Ca un câine care urlă a moarte.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008